

CĂRȚI ROMANTICE

Prințesa
incognito

**NORA
ROBERTS**

SERIA „FAMILIA REGALĂ DIN CORDINA“

Copleșită de îndatoririle de prințesă și de viața trăită sub atenția presei, Camilla de Cordina își dorește câteva săptămâni de libertate deplină, în care să poată face tot ce își dorește fără a fi mereu atentă la protocol. În care să fie pur și simplu ea. Când această dorință devine prea puternică pentru a se mai putea împotrivi, pornește incognito într-o călătorie, dându-se drept Camilla MacGee.

O furtună, un drum alunecos și o căprioară sunt motivele pentru care mașina ei ajunge să se împotmolească într-o pădure din zona rurală a Vermontului, iar salvarea vine odată cu apariția morocănosului și deloc prietenosului arheolog Delaney Caine, care îi oferă totuși adăpost la cabana lui aflată în apropiere. Astfel, Camilla ajunge să guste din plin viața simplă la care visase, devenind temporar asistenta chipeșului arheolog.

Pe măsură ce iritarea pe care o simte Camilla din cauza atitudinii deloc prietenoase a lui Del se transformă într-o pasiune arzătoare, prințesa fugară devine tot mai conștientă că nu poate păstra prea mult timp secretul. Dar oare, la momentul adevărului, Delaney o va vedea ca pe femeia pe care a ajuns să o iubească, sau felul lui de a trăi, deloc compatibil cu viața unei prințese, îl va face să o respingă?

Nora Roberts a scris peste 225 de romane și majoritatea au intrat în topurile de vânzări ale *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 500 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-2901-2

9 786063 329012

NORA ROBERTS

Prințesa incognito

Cordina's Crown Jewel

Nora Roberts

Copyright © 2002 Nora Roberts

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și
întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite
fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro

Prințesa incognito

Nora Roberts

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROBERTS, NORA

Prințesa incognito / Nora Roberts;

trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2901-2

l. Nichifor, Andra (trad.)

821.111(73)-31-135. 1

NORA ROBERTS

Prințesa incognito

Traducere din limba engleză
Andra Nichifor

LITERA®
2018

prolog

Era o prințesă. Născută, crescută și meticuloasă educată să fie astfel. Conduita ei era ireproșabilă, discursul impecabil, iar manierele îi erau imaculate. Imaginea pe care o afișa era una a tinereții, a siguranței de sine și a grației, toate cuprinse într-un pachet îngrijit cu grijă și delicatețe.

Știa că toate acestea erau cerințe normale pentru un membru al familiei regale Cordina – cel puțin, în public. Iar gala de caritate ce avea loc în Washington, D.C. era un spațiu extrem de public. Așa că își făcu datoria, întâmpinând oaspeții care plătiseră bine pentru șansa de a sta lângă membrii casei regale.

O urmări pe mama sa, Alteța Sa Gabriella de Cordina, cum trecu fără efort prin tot acest proces. Mama ei făcea ca totul să pară foarte ușor, deși muncise la fel de mult ca fiica ei pentru acest eveniment.

Îi văzu pe tatăl ei – atât de frumos și de solid – și pe fratele ei, cel care era însoțitorul ei la acest eveniment, cum socializau elegant cu mulțimea. Mulțimea includea politicieni, celebrități și oameni foarte bogați.

Atunci când sosi momentul, Alteța Sa Regală Camilla de Cordina își luă locul pentru prima repriză de divertisment din seara respectivă. Părul îi era aranjat într-o împletitură complicată, ce îi dezvelea gâtul subțire, lăsând să se vadă strălucirea smaraldelor. Rochia era de un negru elegant, menită să îi accentueze silueta zveltă, siluetă ce risca să devină curând una de-a dreptul slabă, după cum știa atât ea, cât și croitoreasa ei.

Apetitul ei nu mai era ce fusese cândva.

Chipul îi era calm, postura perfectă. O durere de cap cruntă se dezlănțuia ca o furtună în spatele ochilor ei.

Era într-adevăr o prințesă, însă era și o femeie care ajunsese la limită.

Aplaudă. Zâmbi. Râse.

Era aproape de miezul nopții – își începuse ziua de optsprezece ore – când mama sa reuși să o cuprindă cu brațul de mijloc și să îi șoptească:

- Draga mea, nu arăți bine.

Doar privirea ascuțită a unei mame putea vedea extenuarea aceea, iar Gabriella avea într-adevăr o privire ascuțită.

- Sunt doar puțin obosită.

- Du-te! Du-te înapoi la hotel! Să nu mă contrazici, murmură ea. Ai muncit prea mult și prea din greu. Trebuia să fi insistat să petreci câteva săptămâni la fermă.

- Au fost atât de multe de făcut.

- Și ai făcut suficient. I-am spus deja lui Marian să alerteze securitatea și să te conducă la mașină. Eu și tatăl tău vom pleca într-o oră, o informă Gabriella, apoi privi în jur și văzu că fiul ei se întreținea cu o cântăreață americană faimoasă. Vrei să vină și Kristian cu tine?

- Nu. Faptul că nu se contrazicea cu mama ei era un semn de oboseală. Nu, se simte bine. E oricum mai înțelept să plecăm separat, adăugă ea.

Și fără tam-tam, spera ea.

- Americanii te iubesc poate puțin prea mult, zise Gabriella și își sărută fiica pe obraz. Du-te, odihnește-te! Vorbim dimineată.

Din păcate, ieșirea din scenă nu fu una liniștită. În ciuda mașinii-momeală, a precauțiilor de securitate, a faptului că se strecură pe o ieșire secundară, presa intuită ce se întâmpla.

De abia pași afară din clădire, că fu orbită de blițurile camerelor. Strigătele se revărsau peste ea, bubuindu-i în urechi. Simți vârtoarea momentului, sesiză îmbulzeala

și fu surprinsă să își simtă picioarele tremurând, în timp ce gărzile de corp o duceau rapid către limuzină.

Nu putea să vadă, nu putea să gândească, dar încerca să își mențină atitudinea în timp ce era purtată prin învâlmășeală, iar gărzile de corp o înghesuiau din ambele părți, încercând să o ducă de acolo cât mai repede.

Era înfiorător de cald, și totul se petrecea atât de aproape de ea. Cu siguranță de aceea i se făcuse rău. Se simțea rău, era slăbită și înfricoșată. Nu era sigură dacă fusese împinsă, căzuse sau pur și simplu sărise în mașină.

În timp ce ușa se închidea, iar strigătele deveniră un freamăt îndepărtat în spatele geamului, începu să tremure atât de tare în răcoarea aerului condiționat, încât aproape că îi clănțăneau dinții. Închise ochii.

- Excelență, vă simțiți bine?

Ea auzi vag vocea îngrijorată a uneia dintre gărzile de corp.

- Da, mulțumesc. Sunt bine.

Dar știa că nu era.

capitolul 1

Orice s-ar fi spus, decizia nu fusese una impulsivă. Alteța Sa Regală Camilla de Cordina nu era o femeie impulsivă.

Era, însă, o femeie disperată.

Disperarea începuse să se adune cu luni în urmă. În noaptea aceasta fierbinte de iunie, noapte ce nu părea să se mai termine, disperarea ajunsese la cote alarmante, în ciuda încercărilor ei de a o controla.

Roiul sălbatic de paparazzi care dăduseră năvală atunci când ea încerca să părăsească gala de caritate fusese ultima picătură. Chiar dacă gărzile încercaseră să îi blocheze, iar ea reușise să se strecoare în limuzină cu o oarecare urmă de demnitate, pe dinăuntru îi venea să urle.

„Lăsați-mă să respir! Faceți-mi loc!”

Două ore mai târziu, încă fremăta plină de frustrare, nervi și agitație, în timp ce se plimba în cerc prin apartamentul somptuos cu vedere asupra orașului Washington, D.C. Peste mai puțin de trei ore, se afla ferma la care își petrecuse o parte a copilăriei. La mii de kilometri distanță, peste ocean, se afla mica țară în care își petrecuse cealaltă parte a vieții. Deși iubea ambele locuri la fel de mult, nu putea să nu se întrebe dacă avea să-și găsească vreodată cu adevărat locul în oricare din ele.

Era momentul să își găsească locul undeva, cât mai repede.

Pentru a putea face asta, era nevoie ca întâi și întâi să se regăsească. Și cum ar fi putut face asta dacă era mereu înconjurată de oameni? Mai ales acum că începuse să se simtă de-a dreptul hăituită. Poate că, dacă nu ar fi fost

cea mai mare dintre cele trei tinere care alcătuiau noua generație de prințese ale familiei de Cordina - și, în ultimii ani, cea mai accesibilă, datorită tatălui ei de origine americană și timpului petrecut în State -, lucrurile ar fi putut fi altfel.

Dar situația era ca atare, astfel că nu putea schimba nimic. Simțea că întreaga sa existență era prinsă în chestiuni politice, protocoale și presă. Cereri, solicitări, întâlniri, obligații. Își îndeplinise toate obligațiile în calitate de coorganizator al balului de ajutorare a copiilor cu deficiențe - o sarcină pe care o împărțise cu mama sa. Credea în cauza pentru care lucra, știa că era importantă. Dar oare prețul plătit trebuia să fie atât de mare?

Fuseseră necesare săptămâni întregi de organizare și de efort, iar plăcerea de a vedea rodul muncii sale fusese umbrită de propria epuizare.

Se gândi la cum o înconjuraseră. Toate acele camere de luat vederi, toate acele chipuri.

Până și propria ei familie părea să o sufocă. Încercarea de a explica toate aceste sentimente asistentei personale părea un gest neloial, nerecunoscător, aproape imposibil. Dar asistenta ei era cea mai veche și mai apropiată prietenă pe care o avea.

- M-am săturat să îmi văd fața pe copertele revistelor, să citesc despre presupusele mele aventuri amoroase. Marian, m-am săturat atât de tare să fiu definită de alți oameni.

- Regalitatea, frumusețea și sexul vând. Dacă le combini pe toate trei, nu vei putea tipări suficient de repede toate revistele ce se vor cumpăra. Marian Breen era o femeie realistă, iar tonul ei reflecta asta. Și, pentru că o cunoștea pe Camilla de când era copil, tonul ei trăda mai degrabă amuzament decât respect. Știu că noaptea asta a fost oribilă și nu mă mir că te-a afectat. Dacă aflu cine a dezvăluit ruta de ieșire...

- Faptele s-au petrecut deja, ce mai contează cine a făcut-o?

- Parcă erau o haită de lupi, murmură Marian. În orice caz, ești o prințesă de Cordina - un loc ce îi duce pe americani cu gândul la basme. Semeni cu mama ta, ceea ce înseamnă că ești superbă. Iar bărbații sunt atrași de tine precum sunt femeile atrase de reduceri. Presa, în special cea de scandal, se hrănește cu toate astea.

- Regalitatea este o moștenire din naștere, la fel ca felul în care arăt. Iar cât privește bărbații... Prințesa izgoni gândul cu o fluturare hotărâtă din încheietură. Nici unul nu este atras de mine, toți sunt atrași de ambalaj, același ambalaj pe care îl vând și revistele acelea stupide.

- Și așa ne întoarcem de unde am plecat.

Din moment ce Camilla o ținea trează, Marian ciugulea din strugurii aflați într-un aranjament impresionant de fructe, trimis special de către cei de la hotel. Deși părea calmă, era îngrijorată. Prietena ei era mult prea palidă. Părea și că slăbise. Își spuse că nu era nimic grav, nimic ce nu se poate rezolva cu câteva zile liniștite în Virginia. Ferma de acolo era la fel de sigură precum palatul din Cordina. Tatăl Camillei se asigurase de asta.

- Știu că e deranjant să ai gărzi de corp și paparazzi care te înconjoară la fiecare pas, continuă ea. Dar ce poți face? Să fugi de acasă?

- Da.

Marian pufni în râs, în timp ce smulse încă o boabă de strugure. Boaba îi alunecă dintre degete în timp ce văzu lucirea de gheață din ochii căprui ai Camillei.

- E clar că ai băut prea multă șampanie la bal.

- Am băut un singur pahar, spuse Camilla pe un ton neutru. Și nici măcar nu l-am terminat.

- Înseamnă că a fost ditamai paharul. Uite, eu o să mă duc la mine în cameră acum. O să te las să dormi, să îți revii din starea asta.

- Mă gândesc la asta de săptămâni întregi. Pentru ea fusese doar o idee până atunci, o fantezie. În seara aceea, urma să devină realitate. Am nevoie de ajutorul tău, Marian, continuă ea.

- *Non, non, c'est impossible. C'est complètement fou!*¹

Marian nu vorbea decât foarte rar în franceză. În adâncul sufletului, era americană get-beget. Părinții ei se stabiliseră în Cordina pe când ea avea zece ani, iar ea și Camilla fuseseră prietene încă de atunci. Femeia mărunță, cu părul de culoarea mierii, încă prins în coafura din timpul serii, se panicase, de aceea începuse să vorbească în franceză. Ochii ei, de un albastru cald, se măriseră alarmați.

Cunoștea expresia de pe fața prietenei sale și se temea de ea.

- Nu e nici imposibil, nici nebunesc, răspunse Camilla cu ușurință. Este și posibil, și sănătos. Am nevoie de timp, de câteva săptămâni. Și o să mi le iau. Drept Camilla MacGee, nu Camilla de Cordina. Am trăit mereu cu titlul acesta de când bunicul... Vocea îi pieri. Încă dura. Trecuseră aproape patru ani de când bunicul ei murise, dar în adâncul sufletului încă îl plângea. El era stâncă noastră, continuă ea, încercând să își revină. Deși își delegase majoritatea atribuțiilor fiului său, unchiului Alex, el fusese cel care condusesese cu adevărat. Odată cu moartea sa, toată familia fusese nevoită să contribuie mai mult. Nici nu mi-aș fi dorit să fie altfel. Am fost mai mult decât bucuroasă să mă implic în mai multe acțiuni oficiale.

- Dar?

Marian se resemnase deja și se sprijinea pe marginea canapelei.

- Trebuie să scap de vânătoarea asta. Așa mă simt, spuse Camilla, apăsându-și o mână în dreptul inimii.

¹ În limba franceză, în original, „Nu, nu, este imposibil. E curată nebunie.” (n.red.)

Vânată. Nu pot face un pas fără să fiu hăituită de fotografi. Simt că mă pierd. Nu mai știu cine sunt. Am început din ce în ce mai des să nu mă mai recunosc.

- Ai nevoie de odihnă. Ai nevoie de o pauză.

- Într-adevăr, dar e mai mult de atât. E mai complicat. Marian, nu știu ce vreau. Pentru mine. Uită-te la Adrienne, continuă ea, vorbind despre sora ei mai mică. S-a căsătorit la douăzeci și doi de ani. L-a cunoscut pe Phillipe la șase ani, și aia a fost. A știut mereu ce vrea - să se căsătorească cu el, să facă copii frumoși pe care să îi crească în Cordina. Frații mei sunt ca două jumătăți ale lui tata. Unul din ei fermier, celălalt expert în securitate. Eu nu am nici o înclinație, Marian. Nici un talent.

- Nu este adevărat. Ai fost excepțională la școală. Minte ta e precum un computer atunci când ceva îți trezește interesul. Ești o gazdă minunată, muncești fără încetare pentru cauze nobile.

- Astea sunt datorii, șopti Camilla. Excelez la ele. Și pentru plăcerea mea? Pot să cânt la pian și din voce. Pot să pictez și mă pricep la scrimă cât de cât. Pasiunea mea care e? zise ea, încrucișându-și brațele la piept. O să îmi descopăr pasiunea - sau cel puțin voi petrece câteva săptămâni încercând să o găsesc - fără gărzi de corp, fără protocol și fără afurisiții ăia de fotografi. Dacă nu reușesc să scap de presă, șopti ea, mi-e teamă, foarte teamă, că mă voi prăbuși.

- Vorbește cu părinții tăi, Cam. Vor înțelege.

- Mama ar înțelege. Nu știu ce să zic de tata. Zâmbi în timp ce spuse asta. Adrienne e căsătorită de trei ani deja, iar el încă nu și-a revenit din șoc. Iar mama... mama era de vârsta mea când s-a căsătorit. Și ea știa ce voia. Înainte de ea însă... Clătină din cap și începu să se plimbe din nou prin cameră. Răpirile, atentatele asupra familiei mele. Sunt pasaje din cărțile de istorie acum, însă pentru noi sunt reale și foarte aproape. Nu îmi

învinuiesc părinții că au vrut să ne protejeze de toate astea. Și eu aș fi făcut la fel. Dar nu mai sunt un copil, și am nevoie... de ceva al meu.

- O vacanță, atunci.

- Nu, o misiune. Se duse la Marian și o luă de mână. Tu ai închiriat o mașină.

- Da, am avut nevoie pentru... Oh! Oh, Camilla!

- Dă-mi cheile! Poți suna la agenție să îți prelungească perioada de închiriere.

- Nu poți să pleci pur și simplu din Washington cu mașina.

- Sunt un șofer foarte bun.

- Gândește-te! Dacă dispari, familia ta o va lua razna. Și presa la fel.

- Nu o să îmi las părinții să se îngrijoreze. Îi voi suna mâine dis-de-dimineată. Iar presa va ști că sunt în vacanță, într-un loc secret. Tu vei lansa zvonul ca sunt plecată în Europa, așa că nu vor insista să mă caute prea mult în America.

- E cazul să mai spun că toată nebunia asta a pornit de la faptul că te enervează că apari pe copertele tuturor revistelor? spuse Marian, în timp ce ridică o revistă de pe masă. Ai una dintre cele mai cunoscute fețe din lume, Cam. Nu o să te poți pierde în mulțime.

- O să pot. Deși știa că era un gest nesăbuit, stomacul i se strânse atunci când merse la birou și deschise un sertar. Apucă foarfeca. Prințesa Camilla, spuse ea scuturându-și părul lung până în talie, e pe cale să obțină o nouă înfățișare.

Chipul lui Marian fu cuprins de o groază atât de intensă, încât ar fi fost chiar amuzant dacă o fărâmă din ea nu ar fi ajuns și în sufletul Camillei.

- Nu poți vorbi serios. Camilla, nu poți să... să îți retezi părul pur și simplu. Părul tău frumos.

- Ai dreptate. Camilla îi întinse foarfeca. Fă-o tu!

- Eu? Oh, nu! În nici un caz! Marian își duse mâinile la spate. Ce putem face este să ne așezăm, să bem un pahar de vin și să așteptăm să treacă toată nebunia asta. O să te simți mai bine mâine-dimineață.

Camilla se temea de asta. Se temea de faptul că i-ar putea putea trece și s-ar întoarce la starea ei obișnuită. Făcându-și datoria, îndeplinindu-și obligațiile, strecurându-se înapoi în luminile puternice și în confortul indiscutabil al vieții sale. Și la toată fuga insuportabilă din fața presei.

Dacă nu făcea ceva - orice - în acel moment, oare pe viitor avea să mai poată? Sau, așa cum prezicea presa, urma să se căsătorească cu unul dintre bărbații bine care corespundeau statutului ei și... pur și simplu să meargă înainte așa. Își ridică bărbia, poziționând-o într-o manieră ce o făcu pe Marian să tresară. Luă o șuviță lungă de păr și o tăie.

- O, Doamne! Marian se prăbuși pe un scaun, cu picioarele înmuiate de emoție. O, Camilla!

- E doar păr. Dar mâna îi tremura puțin. Părul ei devenise o parte atât de importantă a imaginii sale, a vieții sale, încât șuvița aceea tăiată putea la fel de bine să fi fost o mână tăiată. Se uită la șuvița roșie, lungă, ce îi atârna acum între degete. Mă duc în baie să termin. Aș avea nevoie de ajutor la spate.

Până la urmă, Marian îi veni în ajutor, așa cum face orice prieten. Când terminară, dușumeaua era acoperită cu șuvițe de păr, iar imaginea Camillei cu părul lung și mătăsos fu complet blurată. Tăiară un pic dintr-o parte, încă puțin din partea opusă. O gură de vin pentru curaj. Încă o tăietură mică pentru a-l îndrepta. Camilla sfârși cu o tunsoare băiețească, cu breton lung, pentru contrast.

- E foarte... ei bine... diferit, reuși Camilla să spună.

- O să plâng.

- Nu, nu o să plângi. Camilla își jură să nu o facă nici ea. Trebuie să mă schimb și să îmi fac bagajul. Deja sunt în întârziere.

Împachetă doar ce consideră necesar, și fu surprinsă și ușor jenată să vadă că umpluse până la refuz un geamantan mare și o geantă de voiaj. Își puse pe ea o pereche de blugi, cizme, un pulover, iar pe deasupra o haină lungă, neagră. Se gândi să își ia și o pereche de ochelari de soare și o pălărie, însă consideră că acestea aveau să dea senzația că voia să se ascundă, mai degrabă decât să o ajute să treacă neobservată.

- Cum arăt? întrebă ea.

- Arăți diferit.

Marian clătină din cap și o privi roată de două ori. Tunsoarea era o schimbare drastică, dar, spre surprinderea lui Marian, era interesantă. Făcea ochii căprui ai Camillei să pară mai mari, iar asta îi sporea aerul de vulnerabilitate. Bretonul îi ascundea fruntea regală și o întinerea. Fără machiaj, tenul ei era rozaliu, poate ușor mai palid decât ar fi trebuit. Pomeții îi ieșeau în evidență, iar buzele îi păreau mai pline.

Nu mai era elegantă, sobră și distantă, ci mai degrabă tânără, fără griji și ușor nesăbuită.

- Nu semeni deloc cu tine, spuse Marian din nou. Eu te-aș recunoaște, dar mi-ar lua ceva timp și ar trebui să mă uit cu atenție.

- E foarte bine atunci, zise Camilla și se uită din nou la ceas. Dacă plec acum, până dimineață pot fi destul de departe de aici.

- Camilla, unde o să te duci?

- Oriunde, spuse ea, luând-o pe Marian de umeri și sărutând-o pe ambii obraji. Nu-ți face griji pentru mine. Păstrăm legătura, promit! Chiar și o prințesă merită puțină aventură. Colțurile gurii i se ridicară, formând un zâmbet. Sau poate că tocmai prințesele merită. Promite-mi că nu o să spui nimic nimănui

până la ora opt. Și atunci, le vei spune doar membrilor familiei mele.

- Nu îmi place treaba asta, dar promit!

- Mersi.

Ridică geanta și se duse să ia și geamantanul.

- Stai! Nu merge așa.

Uimită, Camilla se întoarse către ea.

- Așa cum?

- Ca o prințesă. Stai mai cocoșată, dă din șolduri puțin. Nu știi, Cam, mergi și tu ca o fată. Nu pluti.

- Oh, zise Camilla aranjându-și bareta genții. Așa e bine?

- Mai bine, admise Marian. Încearcă să renunți la corsetul imaginar, adăugă ea.

Camilla exersă puțin, încercând să aibă o postură mai relaxată.

- O să mai lucrez la asta, promit! Dar trebuie să plec acum. Te sun dimineată.

Marian fugi după ea în timp ce Camilla se îndrepta spre ieșire.

- O, Doamne! Ai grijă! Să nu vorbești cu străinii. Să închizi ușile mașinii! Ăă... Ai bani? Ți-ai luat telefonul? Ai...

- Nu-ți face griji, am tot ce îmi trebuie. A bientôt, spuse Camilla, cu un zâmbet radiant.

Marian își frângea mâinile atunci când ușa se închise în urma Camillei.

- Of, Doamne! *Bonne chance, m'amie.*

Trecuseră zece zile, iar Camilla cânta odată cu muzica de la radio. Iubea muzica americană. Adora să conducă. Îi plăcea să meargă exact acolo unde voia, atunci când voia. Timpul nu trecuse însă fără dificultăți. Știa că părinții ei erau îngrijorați. În special tatăl său, presupunea.

Fusesse polițist prea mult timp ca să nu se gândească la toate primejdiile și capcanele ce puteau apărea pentru o femeie singură. Mai ales dacă acea femeie singură era chiar fiica lui. Insistase ca ea să îl sune în fiecare zi. Camilla se ținuse pe poziții și hotărâse să îi contacteze săptămânal. Mama ei – ea găsea mereu un echilibru – negociase ca ei doi să se audă o dată la trei zile.

Camilla își iubea foarte mult părinții. Iubea ceea ce reprezentau pentru ea și unul pentru celălalt. Dar era greu să te ridici la nivelul lor. Iar ea știa că ei ar fi îngroziți că ea simțea atât de acut nevoia de a se ridica la nivelul lor sau al așteptărilor celorlalți.

Avu și alte probleme, mai degrabă practice decât emoționale. Când se cază prima oară la un motel – și ce experiență fusese aceea –, își dădu seama că nu putea risca folosindu-și cardul de credit. Orice recepționar mai destupat la minte și-ar fi dat seama cine era Camilla MacGee, și cu un singur telefon către presa locală ar fi putut fi deconspirată.

Drept urmare, banii cash pe care îi avea începuseră să fie pe terminate. Mândria, încăpățânarea și nervii pe care îi avea din cauză că nu prevăzuse o astfel de problemă o împiedicau să le ceară părinților bani pentru a-și continua călătoria. Până la urmă, un astfel de gest ar fi anulat unul dintre scopurile escapadei – câteva săptămâni prețioase de independență deplină.

Se întreba cum amănetează oamenii obiecte. Ceașul ei valora câteva mii de dolari. Ar fi trebuit să fie mai mult decât suficient pentru a-și continua drumul. Se gândi ca la următoarea oprire să vadă cum stătea treaba. Dar, pentru moment, era minunat să conducă pur și simplu. Pornise din Washington înspre nord-vest și se bucurase explorând zone din Virginia de Vest și Pensylania.

Mâncase în restaurante tip fast-food, dormise în paturi cu saltele inconfortabile prin moteluri. Se plimbase

pe străzile unor orașe mai mici sau mai mari, fusese împinsă fără milă prin mulțime. La un moment dat, se oprise să își ia un suc și fusese inițial ignorată de casier, care apoi se răstise la ea.

Totul fusese grozav.

Nimeni - nici măcar o persoană - nu îi făcuse poze.

Într-o zi, pe când hoinărea printr-un părculeț din fundul provinciei New York, văzuse doi bătrânei care jucau șah. Se oprise să îi urmărească și se trezise atrasă într-o conversație despre politica mondială. Fusese fascinant și încântător în același timp.

Îi plăcea la nebunie să vadă cum vara își intra în drepturi în statul New England. Era complet diferit față de casele ei din Cordina și Virginia. Era atât de... eliberator să poată umbla pe oriunde, fără să o recunoască nimeni, fără să aibă cineva vreo pretenție de la ea și mai ales fără să fie ținta aparatelor de fotografiat.

Se trezi făcând ceva ce nu reușea decât în preajma familiei și a prietenilor apropiați - să se relaxeze. În fiecare seară, scria într-un jurnal, pentru plăcerea proprie, evenimentele și observațiile de peste zi.

Sunt obosită, dar e o oboseală plăcută, scrisese ultima oară. Măine, voi intra în Vermont. De acolo, va trebui să decid dacă voi continua spre est, pe coastă, sau mă voi întoarce. America este atât de mare. Nici o carte, nici o lecție, nici una dintre excursiile cu familia sau cele oficiale nu mi-au arătat cu adevărat măreția, diversitatea, frumusețea extraordinară a acestei țări sau a locuitorilor ei.

Sunt pe jumătate americană și mereu m-am mândrit cu această parte a moștenirii mele. În mod ciudat, cu cât petrec mai mult timp singură aici, cu atât mă simt mai străină. Conștientizez acum că am neglijat această parte din mine. Dar nu o voi mai face de acum încolo.

Mă aflu într-un mic motel de pe autostradă, în munții Adirondack. Sunt spectaculoși. Nu același lucru îl pot spune despre camera mea. Este curată, dar foarte îngrădădită. Facilitățile camerei se rezumă la o bucată de săpun de mărimea unei monede și două prosoape aspre. Dar lângă ușa mea este un aparat de băuturi răcoritoare, în caz că voi dori una.

Aș bea un pahar de vin bun, dar momentan bugetul nu îmi permite asemenea extravagante.

În seara asta, am sunat acasă. Mama și tata sunt la fermă în Virginia, împreună cu Kristian și cu Dorian. Îmi este dor de ei, de confortul și de stabilitatea pe care ei le reprezintă. Dar sunt atât de bucuroasă că pot afla cine sunt și că pot fi singură.

Cred că sunt destul de autonomă și mai îndrăzneță decât credeam. Sunt atentă la detalii, am un simț al orientării excelent și mă simt mult mai bine cu mine decât mi-aș fi închipuit.

Nu știu ce înseamnă toate astea în marea schemă a lucrurilor, dar e bine de știut.

Poate că, în caz că piața prințeselor se va prăbuși, voi putea deveni ghid turistic.

Adora Vermontul. Îi plăceau la nebunie munții înalți și verzi, numeroasele lacuri, râurile șerpuitoare. În loc să o ia direct prin Maine sau să se întoarcă spre New York, preferase să urmeze un drum sinuos, părăsind autostrada și luând-o spre drumuri de oraș prin New England, printre păduri și ferme.

Uitase să se intereseze în legătură cu amanetarea ceasului, așa că amână căutarea unui motel. Deschisese geamurile mașinii pentru a lăsa să intre aerul fierbinte de vară, dăduse radioul mai tare și începuse să mănânce o porție de cartofi prăjiți din punga pe care o ținea în poală.

Nu se îngrijoră atunci când cerul se înnoră. Lumina de deasupra liniei copacilor devenise extrem de interesantă, iar aerul căpătase o încărcătură aproape electrică.

Nu o deranjă foarte tare atunci când ploaia începu să cadă, deși asta însemna că trebuia să ridice geamurile, ca să nu se ude de-a binelea. Când fulgerele luminară cerul, se bucură de spectacol.

Însă când ploaia se înteti, vântul începu să bată cu putere, iar fulgerele deveniră de-a dreptul orbitoare, hotărî totuși că era momentul să se întoarcă pe autostradă și să caute adăpost.

Zece minute mai târziu, se blestema singură și se chinua să vadă drumul prin ploaia ce devenise ca o perdea pe care ștergătoarele mașinii încercau să o dea la o parte.

Se gândi mohorâtă că nu era decât vina ei. Acum, conducea direct spre toiuł furtunii, în loc să se îndepărteze de ea. Îi era teamă că, din cauza întunericului și a ploii, ar putea să rateze – sau să nu fi ratat deja – intrarea pe autostradă.

Nu putea vedea decât asfaltul întunecat ce strălucea în lumina farurilor și pădurea deasă de copaci ce mărginea ambele părți ale drumului. Tunetele bubuiau, iar vântul zguduia mașina.

Se gândi să oprească mașina și să aștepte ca furtuna să treacă. Dar partea încăpățânată din ea – cea pentru care frații ei adorau să o necăjească – o făcu să meargă înainte. „Mai sunt doar câțiva kilometri“, își spuse. Apoi avea să ajungă pe drumul principal. Avea să găsească un motel și să stea acolo, în siguranță și la căldură, admirând furtuna.

Ceva apăru dintre copaci și sări în fața mașinii. Într-o secundă, văzu ochii căprioarei strălucind în lumina farurilor și în următoarea secundă trase de volan. Mașina patină, învârtindu-se pe șoseaua umedă, și ajunse – cu o smucitură și un țipăt infernal de metal – cu partea

din față într-un șanț. Pentru câteva minute, nu se auzi nici un sunet în afară de zgomotul ploii și al respirației sacadate a Camillei. O lumină puternică o scoase din starea de șoc.

Trase ușor aer în piept, apoi expiră. De obicei, se calma atunci când respira așa de trei ori. De data aceasta, a treia respirație ieși cu o înjurătură. Lovi volanul, strânse din dinți și băgă mașina în marșarier. Când apăsa pedala de accelerație, roțile începură să se învârtă și se afundară și mai mult în noroi. Încercă să miște mașina – înainte, înapoi, înainte, înapoi. Înainta un centimetru și apoi pierdea doi.

Renunță, murmurând insulte către propria persoană, și coborî din mașină în ploaia torențială, pentru a vedea cum stăteau lucrurile.

Nu zări pe nimeni rănit, doar aripa zgâriată a mașinii, dar era destul de întuneric. Chiar mai întuneric decât până atunci, pentru că unul din farurile mașinii se spărsese. Mașina nu doar că era pe jumătate în afara drumului, dar roțile din față erau afundate adânc în noroi.

Tremurând, acum că ploaia îi ajunsese până la piele, urcă înapoi în mașină și își căută telefonul. Trebuia să contacteze o firmă de tractări și nu știa nici una, dar se gândi că operatorul de la urgențe o putea ajuta.

Camilla porni telefon, apoi se uită la ecran. Nu avea semnal.

„Minunat“, se gândi ea cu dispreț. „Absolut perfect. Conduc până în mijlocul pustietății pentru că am văzut niște copaci drăguți, mă îndrept cântând spre o furtună, apoi ies de pe șosea și ajung în șanț din cauza unei căprioare stupide, toate astea în singurul loc din lumea asta nenorocită unde nu există semnal la telefon.“

Se părea că următoarea ei aventură avea să fie să-și petreacă noaptea în mașină, udă learcă. După zece minute, frigul o făcu să iasă din nou din mașină și să se ducă la portbagaj pentru a-și lua valiza. Următoarea aventură:

schimbarea în haine uscate într-o mașină aflată pe marginea drumului.

În timp ce lua valiza din portbagaj, văzu lumina palidă a unor faruri ce răzbea prin ploaie. Nu ezită și se grăbi spre volan, întinse mâna și claxonă de trei ori. Alunecă, cât pe ce să cadă cu fața în noroi, apoi se împletici până la marginea drumului și începu să fluture cu putere din mâini.

Nici un prinț călare pe un cal alb nu ar fi putut arăta vreodată atât de magnific precum camioneta uzată ce apăru și încetini în fața ei. Nici un cavaler în armură strălucitoare nu ar fi putut arăta vreodată mai eroic decât silueta întunecată care coborî geamul și se uită la ea.

Nu îi putea desluși culoarea ochilor și nu își putea da seama ce vârstă avea din cauza luminii slabe și a ploii torențiale. Îi văzu doar vag forma feței și părul ciufulit în timp ce alergă spre el.

- Am avut ceva probleme, începu ea.

- Nu mai spune.

Acum, îi văzu ochii - erau verzi precum sticla, părând iritați sub sprâncenele stufoase ce se uneau într-o încruntătură. Privirea lui trecu peste ea, de parcă era doar un mic inconvenient - lucru ce o irită, deși încerca să fie recunoscătoare - și se opri asupra mașinii.

- Ar fi trebuit să oprești mașina pe marginea drumului pe o furtună ca asta, nu să te bagi în șanț, strigă el prin vântul puternic.

- Acesta este un sfat foarte folositor, spuse Camilla, pe un ton rigid și groaznic de politicoș - un talent ce îi făcuse pe frații ei să o poreclească Prințesa Prețioasă.

Privirea lui se întoarse către ea, cu o umbră de ceea ce părea a fi amuzament. Sau enervare.

- Aș aprecia foarte mult dacă m-ai putea ajuta să o readuc pe șosea.

- Sigur c-ai aprecia, spuse el. Vocea lui era groasă, aspră și un pic obosită. Ținând însă cont de faptul că mi-am uitat costumele de supererou pe Krypton, se pare că nu prea ai noroc.

Camilla îl fixă cu privirea. Avea trăsături ferme, acum putea vedea asta. Avea un maxilar puternic, acoperit de ceea ce părea a fi o barbă de două, trei zile. Gura îi era aspră și emana severitate. „Trăsături de profesor“, se gândi ea. „Genul care ține morală.“

Camilla nu avea deloc dispoziția necesară.

Se forță să nu tremure de frig și să-și păstreze aerul demn.

- Trebuie să fie ceva ce putem face.

- Mda, oftă el, dându-i de înțeles că nu era prea încântat. Urcă. Mergem la mine acasă și sunăm la tractări.

Să urce? În mașina lui?

„Nu vorbi cu necunoscuți.“ Avertismentul lui Marian îi răsună în minte. Bineînțeles că nu ținuse cont de el în ultimul timp. Dar chiar să se urce în mașină cu un necunoscut, pe un drum părăsit?

Cu toate astea, dacă bărbatul ar fi vrut să îi facă rău, nu trebuia să o convingă să urce în mașină. S-ar fi putut da jos, ar fi lovit-o în cap și cu asta, basta.

Având de ales între a petrece ore întregi în mașina stricată și a-și asuma riscul de a merge cu el într-un loc uscat unde - cu puțin noroc - exista și cafea fierbinte, aprobă din cap.

- Bagajele mele sunt în portbagaj, îi spuse ea.

- Bine. Du-te și ia-le!

Auzind asta, începu să clipească des. Apoi, văzând că el continuă să se uite încruntat către ea, își încheștă dinții.

„Halal cavalier salvator“, fumegă ea în timp ce se chinuia să înainteze prin ploaie pentru a-și recupera bagajele. Era un țăran nepolitic, rău și fără maniere.

Dar putea trece peste toate astea dacă îi oferea un telefon și o cafetieră.

Își azvârli bagajele pe bancheta din spate și urcă lângă el.

Abia atunci văzu că avea mâna dreaptă prinsă de corp într-un bandaj. Fu copleșită de vină.

Normal că nu o putuse ajuta cu mașina sau cu bagajele, din moment ce era rănit. Și, cel mai probabil, era morocănos din cauza disconfortului. Pentru a se revanșa pentru gândurile nepotrivite, îi oferii cel mai radiant zâmbet al ei.

- Mulțumesc nespus pentru ajutor. Mă temeam că voi fi nevoită să petrec noaptea în mașină, udă learcă.

- N-ai fi fost udă learcă dacă ai fi rămas în mașină.

Voi să îi șuiere ceva printre dinți, dar se abținu. Diplomazia, chiar și atunci când nu era meritată, făcea parte din educația sa.

- Așa este. Cu toate astea, apreciez că v-ați oprit, domnule...

- Caine. Delaney Caine.

- Domnule Caine, spuse ea dându-și la o parte părul ud, în timp ce el conducea prin ploaie. Eu sunt Camilla... Se opri brusc, dându-și seama că era pe cale să spună MacGee. Toată întâmplarea o tulburase mai mult decât își dăduse seama. Breen, termină ea propoziția, însușindu-și numele de familie al lui Marian. Cum v-ați accidentat la mână?

- Uite ce e, hai să renunțăm la conversația de complezență, spuse el. Se chinuia să conducă cu o singură mână, printr-o afurisită de furtună, iar femeia asta simțea nevoia să trângănească. Uimitor! Amândoi vrem să scăpăm de ploaie și ca tu să ajungi înapoi pe drumul spre oriunde oi avea de mers.

- Foarte bine atunci, spuse ea decizând că era un porc fără maniere.

Își întoarse capul și începu să privească pe geam.

Partea bună era că nici măcar nu se uitase de două ori la ea, ci de abia îi aruncase o privire. Nu trebuia să își facă griji că el și-ar putea da seama că tânăra asta neajutorată era o prințesă.

capitolul 2

O, dar se uitase la ea.

Era într-adevăr întunecat, iar ea era udă și nervoasă la culme. Dar frumusețea ei trecea peste toate.

Văzuse o femeie înaltă, zveltă, udă până la piele, îmbrăcată cu o bluză și niște blugi ce se lipiseră pe fiecare curbă subtilă a corpului ei. Îi văzuse fața ovală și ușor palidă, dominată de ochii aurii și de gura largă, și încoronată de un păr scurt înflăcărat de ploaie.

Îi auzise vocea, ce te trimitea cu gândul la sud și la Franța în același timp. Era o combinație elegantă, rafinată, ce trăda clasa superioară.

Observase ezitarea din glasul ei atunci când își rostise numele și își dăduse imediat seama că mințise. Se întâmpla ca lui să nu îi pese câtuși de puțin de asta sau de toate celelalte.

Pentru moment, ea nu era decât o pacoste. Voia să ajungă acasă. Să fie singur. Să ia niște pastile care să îi aline durerea din umăr și din coaste. Umezeala și ploaia îl omorau încet.

Avea treabă, iar toată tevatura cu ea avea să-i răpească cel puțin o oră din programul din seara aceea. Și, pe deasupra, ea mai voia și să stea la taclale cu el. Care era treaba cu oamenii și cu nevoia lor de a auzi voci? În special propria voce?

Singurul beneficiu al faptului că fusese nevoit să părăsească săpăturile din Florida și să se recupereze acasă era acela că avea să fie acasă. Singur. Fără amatori care să vină la sit, fără studenți care să îl bată la cap cu întrebări, fără presă care să se dea bine pe lângă el pentru a obține un interviu.

Dezavantajul era că nu bănuise cât de greu avea să-i fie să se descurce cu toate documentele, cu clasificările și cu absolut orice cu o singură amărâtă de mână.

Dar se descurca.

În principiu.

„Va dura doar în jur de o oră“, își reaminti el. Nu ar fi putut să o lase pe marginea drumului în plină furtună. Bine, se gândise la asta, dar numai pentru câteva secunde. Un minut, cel mult.

Absorbit de gânduri, nu observase că ea tremura pe scaunul de lângă el. Observă însă când ea răsuflă iritată și se aplecă să dea drumul la căldură.

Doar mormăi și își văzu de condus.

„Un babuin“, se gândi Camilla. În mintea ei, Delaney Caine cobora rapid pe treptele evoluției. Când viră pe o alee îngustă și accidentată, care făcea mașina să se zdruncine, Camilla decise că nici măcar nu merita statutul de mamifer și îl catalogă ca fiind un fund de măgar.

Înfrigurată, amărâtă și înfuriată, încercă să își dea seama cum arăta clădirea din fața lor. Era înconjurată de pădure și părea a fi o cabană. Presupuse că era din lemn – era destul de întunecată. Zări gazonul crescut prea mult și o verandă dărăpănată în timp ce el întorcea mașina pe o cărare plină de noroi ce ducea către spatele clădirii.

Acolo, un bec lumina o ușă.

– Locuiești... aici?

– Câteodată, spuse el, împingându-se în portieră pentru a o deschide.

– Ia doar ce îți trebuie, restul lasă-le aici, adăugă el și porni prin ploaie către ușa din spate.

Camilla avea nevoie de haine uscate mai mult decât de aer, așa că apucă valizele și le târî spre cabană. Trebui să se chinuiască să deschidă ușa, din moment ce el nu se sinchisise să o aștepte sau să țină ușa deschisă, așa cum

ar fi fost de așteptat chiar și de la un neandertalian cu o fărâmbă de minte.

Rămasă fără suflu, se strecură pe un hol minuscul, ce era la fel de murdar ca toate lucrurile ce se aflau acolo. Cizme, haine, pălării, mănuși, găleți, lopeți. Sub o grămadă de găleți și prosoape, se ascundea ceea ce părea a fi o mașină de spălat.

„Porc“, se gândi ea. Omul acesta era pur și simplu un porc.

Impresia rămase neschimbată când intră în bucătărie. Chiuveta era plină de vase și masa la fel. Tot acolo se aflau și hârtii, o pereche de ochelari, o pungă cu biscuiți și câteva creioane.

Picioarele i se lipeau de podea, și făcea zgomot când pășea.

- Observ că apa și săpunul nu se prea găsesc în Vermont, spuse ea pe un ton dulce și cu un zâmbet politicos.

El ridică din umeri și replică:

- Am concediat-o pe menajeră. Tot umbla cu lucrurile mele.

- Mă întreb cum reușea să le găsească sub toată mizeria, spuse ea.

- Firma de tractări, bombăni el și scoase un telefon vechi.

„Măcar el pare destul de curat“, se gândi Camilla. Era ceva. Era îmbrăcat neglijent, ghetele îi erau zgâriate, dar mâinile și părul - chiar dacă era lung, ud și nearanjat - îi erau curate. I se părea chiar că ar avea o figură oarecum drăguță sub barba neîngrijită.

Avea un chip dur, cumva distant, dar ochii erau impunători, iar privirea îi părea inteligentă.

Așteptă cu o răbdare admirabilă, crezu ea, cât timp el căută numărul de telefon. Luă telefonul, apăsă pe un buton. Înjură.

- Nu merge telefonul.

„Nu, soarta nu poate fi atât de crudă“, se gândi ea.

- Sunteți sigur?

- Pe planeta asta, atunci când telefonul nu are ton, înseamnă că nu merge.

Se fixară cu priviri pline de dispreț și iritare. Dinții ei simțeau nevoia să clănțane.

- Poate ați putea să mă duceți până la cel mai apropiat motel.

El se uită pe fereastră în timp ce un fulger luminează afară.

- Treizeci de kilometri pe furtuna asta, spuse el și își frecă absent umărul. Dacă ar fi avut două mâini funcționale, ar fi încercat, doar ca să scape de ea. Dar, cu o singură mână, nu merita riscul. Nu prea cred, adăugă el.

- Și atunci, ce propuneți?

- Îți propun să te schimbi în niște haine uscate înainte să răcești - asta chiar ar pune capac. Apoi vedem dacă găsim ceva de mâncare pe aici și ne descurcăm cum putem.

- Domnule Caine, este foarte generos din partea dumneavoastră. Dar nu aș vrea să...

Camilla strănută rapid de trei ori.

- O iei pe hol, îi spuse el, arătându-i cu degetul. Sus pe scări. Baia este la capătul holului. O să pun de cafea, continuă el.

Prea înfrigurată să se certe sau să se gândească la alternativă, își luă valizele din nou și se chinui cu ele pe micul hol și în sus pe scări. Precum un cal de curse care se apropie de final, își aținti privirea drept în față și ajunse la baie.

Încuie ușa cu cheia.

Erau prosoape pe jos, pasta de dinți - fără capac - pe polița unei chiuvete mici și albe care, deși nu strălucea, părea să fi fost măcar ștersă cândva în ultimele șase luni.

Află curând că era și apă caldă.

Din momentul în care intră sub duș, apa caldă estompă orice altă senzație. Lăasă apa să cadă pe ea, să îi curgă pe cap. Aproape că începuse să danseze. Când căldura îi ajunsese până la oase, închise ochi și oftă de fericire.

Ieși din duș cu o oarecare urmă de regret. Găsi un prosop relativ curat în cuier, se înfășură cu el și începuse să caute o pereche de pantaloni și o bluză.

Era în lenjerie când lumina se stinse.

Țipă. Nu se putuse abține. Sfârși lovindu-se cu șoldul de chiuvetă înainte să se poată liniști. Măinile îi tremurau și devenise agitată, încercând să se îmbrace pe întuneric.

- Domnule Caine! strigă ea, în timp ce se strecura din baie.

Locul era cufundat în întuneric.

- Da, da, nu te panica.

Îl auzi tropăind în sus pe scări și zări o dâră de lumină ce venea cu el.

- S-a întrerupt curentul, îi spuse el.

- N-aș fi zis.

- E momentul ideal pentru sarcasm, bombăni el. Stai locului!

Dispăru cu lumina în altă cameră. Se întoarse cu o lanternă și îi dădu o lumânare aprinsă.

- Ai terminat acolo? întrebă el, arătând cu capul înspre baie.

- Da, mulțumesc.

- Bine, spuse el în timp ce coborî, iar ea îl urmă rapid, speriată de un tunet.

- Și acum, ce facem?

- Facem un foc, bem o cafea, încălzim o supă și ne dorim ca tu să fi fost în altă parte.

- Nu văd de ce este nevoie să fiți nepoliticos. Chiar nu e vina mea că e furtună afară, spuse ea.

Se împiedică de o pereche de pantofi și se lovi de spatele lui.

- La naiba, ai și tu grijă, bine?

Simțise din plin lovitura în umăr.

- Mă scuzați! Dacă nu ar fi ca într-o cocină aici, nu aş avea de ce să mă împiedic.

- Uite, du-te și stai acolo, spuse el, arătându-i camera din fața cabanei. Stai jos! Nu-mi sta în cale, adăugă el.

- Cu mare plăcere.

Intră țațoșă în cameră, dar strică tot efectul atunci când scoase un țipăt înfundat. Ridică o mână tremurândă spre ceea ce zărise pe o masă.

- Alea sunt cumva... oase?

Del își îndreptă lanterna spre oasele sigilate într-o pungă de plastic.

- Da, oase umane în mare parte, spuse el foarte calm, în timp ce se îndrepta spre șemineu. Stai liniștită, nu am omorât pe nimeni, adăugă în timp ce se aplecă să aprindă focul.

- O, serios?

Camilla se dădu înapoi, încercând să găsească ceva ce putea folosi drept armă.

- Posesorul lor a murit acum aproximativ șapte mii de ani - dar nu din cauza căzăturii ce a provocat fracturarea unora dintre oase. În orice caz, nu le duce dorul, spuse el, aprinzând focul.

- De ce le ai?

- Le-am descoperit - făcând săpături în Florida.

Adăugă bușteni în foc și se ridică. Focul se întee, trimițând lumină în jurul său.

- Sapi... morminte? reuși ea să întrebe, vocea trădându-i doar o parte din teroare.

Pentru prima dată, el zâmbi. Zâmbetul său era la fel de strălucitor precum fulgerele ce brăzdau cerul.

- Este un fel de a spune. Stai liniștită... cum ziceai că te cheamă?

- Camilla, zise ea, umezindu-și buzele.

- Așa deci, stai liniștită, Camilla. Sunt arheolog, nu vreun om de știință nebun. Mă duc să aduc cafeaua. Nu-mi atinge oasele - sau orice altceva, de fapt.

- Nici nu m-aș gândi la așa ceva. Nu se gândea nici să rămână singură într-o cameră întunecată și plină cu oase, oricât de sigilate și de vechi ar fi fost. O să îți dau o mână de ajutor. Cred că ai nevoie de una, spuse ea zâmbind pentru a-și ascunde stânjeneala.

- Mda, presupun că da, răspunse el. Rana încă îl deranja, în diverse moduri.

- E o cameră liberă sus. Ai putea să rămâi aici peste noapte. O să ne ocupăm mâine de mașină.

- Mulțumesc, îi răspunse ea. Îi era cald, era uscată, iar cafeaua mirosea minunat. Lucrurile ar fi putut sta mult mai rău de atât. Chiar apreciez, domnule Caine, adăugă Camilla.

- Spune-mi Caine, fără domnule. Sau Del.

Când se duse spre holul de la intrare, Camilla veni după el.

- Unde mergi?

- Ce? întrebă el oprindu-se. Nu era obișnuit să își explice mișcările. Avem nevoie de apă. Ploaie, apă, găleată, spuse el în timp ce ridică una. Și e un generator în șopron. S-ar putea să îl pot porni. Nu îmi umbra prin lucruri, adăugă și ieși în furtună.

- Nu fără un vaccin antitetanos, mormăi ea trântind ușa în urma lui.

Deschise încet ușa unui dulap de bucătărie, temându-se de ce ar putea găsi. Apoi mai deschise un dulap și încă unul. Primele trei fuseseră goale, așa că presupuse că vasele din ultimul dulap erau singurele curate.

Își turnă cafea într-o cană ciobită și sorbi cu grijă. Fu încântată și surprinsă că tipul făcea o cafea de calitate. Prinzând curaj, evaluează bucătăria. Nu putea sta în cocina aceea fără să facă nimic; dacă voiau

să mănânce, trebuia să își dea seama cum să gătească în acele condiții.

Erau destul de multe conserve în cămară, printre care și două ce conțineau supă de roșii. Era ceva. Încântată, deschise frigiderul.

Deși nu era murdar, era - mai rău - aproape gol. Se încruntă la vederea a trei ouă, o bucată veche de brânză, un pachet de șase beri - din care lipseau două - și, spre încântarea ei, o sticlă excelentă de Pinot Noir.

Lucrurile începeau să arate tot mai bine.

Mai era o sticlă cu lapte care - după un test de miros - părea proaspăt și o sticlă cu apă.

Suflecându-și mânecile, Camilla se apucă de treabă.

Cincisprezece minute mai târziu, înarmată cu o găleată, merse afară. De abia putea zări șopronul prin ploaie; cu tot zgomotul acesteia însă, putea auzi bufnituri și înjurături. Dându-și seama că Del avea să mai fie ocupat o bucată de timp, luă găleata lui pe jumătate plină și o duse în casă, lăsând-o pe cea goală în loc.

Dacă ar fi avut niște afurisită de lumină, ar fi putut vedea cum să repare blestemăția de generator, se gândea Del în timp ce dădea șuturi aparatului. Problema era că, pentru a avea niște afurisită de lumină, trebuia să repare generatorul.

Asta însemna că nu îl putea face să meargă până dimineată. Ceea ce însemna, se gândi el cu amărăciune, că pierduse aproape o oră orbecăind degeaba printr-un șopron aglomerat, lovindu-se la umăr de nenumărate ori. Fiecare părticică din corp îl durea într-un fel sau altul. Și era în continuare ud, îi era frig și stătea în întuneric. Dacă ar fi fost singur, nici nu și-ar fi bătut capul cu generatorul. Ar fi deschis o conservă, ar fi mâncat o cină rece și ar fi lucrat un pic la lumina lumânării. Dar trebuia să se gândească la femeie.

El nu suporta să se gândească la vreo femeie nici în cele mai bune circumstanțe, iar acestea nu erau nici pe departe bune.

- E și cu clasă, bombăni el, în timp ce lumina șopro-nul cu lanterna, pentru a vedea dacă era ceva ce i-ar fi trebuit în cabană. „Fuge de ceva. Probabil de vreun soț bogat care nu i-a cumpărat suficiente chestii sclipicioase ca să îi facă pe plac.”

Își reaminti că nu era problema lui. Urma să plece a doua zi, iar el se putea întoarce la lucrul său fără alte întreruperi.

Se întoarse, lovindu-se cu tibia de generator, și tresări. Apoi văzu literalmente stele verzi când își agravă ruptura de claviculă. Fața i se umplu de sudoare rece și fu nevoit să se sprijine cu mâna bună de perete pentru a aștepta să îi treacă amețeala. Rănile erau motivul pentru care nu era pe situl arheologic din Florida - care fusese proiectul lui de la început, cu trei sezoane în urmă. Putea suporta asta. Cineva trebuia să se ocupe și de rapoarte, jurnale, de catalogare și de munca de laborator.

Prefera ca acea persoană să fie chiar el.

Ura însă inconvenientul provocat de rănile sale. Și faptul că slăbiciunea îl ținea în loc. De abia se putea îmbrăca fără să miște osul rupt, umărul dislocat și coastele lovite.

Nu putea nici măcar să își lege șireturile.

Era o situație oribilă.

Suficient de stabil încât să se gândească la cât de instabil era, se aplecă, ridică lanterna și porni înspre cabană. Pe drum, se opri să ia găleata cu apă și înjură din nou dându-și seama că greutatea găleții îl obosea foarte tare.

Pe holul de la intrare, puse jos găleata, renunță la pelerină și se îndreptă spre bucătărie, pentru o cană de cafea.

Când întinse mâna după cafetieră, își dădu seama că nu mai era la locul ei.

Îi luă puțin timp să înțeleagă. Del nu observa detalii-le decât atunci când voia. Nu doar cafetiera lipsea, ci și toate vasele din chiuvetă, de pe masă și de pe blat.

Nu își amintea să le fi spălat. Era o treabă la care s-ar fi gândit atunci când nu ar mai fi existat altă opțiune. Uimit, deschise un dulap și studie o grămadă de vase curate.

Blatul de bucătărie era curat, la fel și masa. Mormăi din reflex atunci când își văzu notițele și documentele aranjate frumos.

Dar, chiar când porni vijelios prin cabană, pregătit să își jupoaie vizitatorul de pielea aceea moale și roz, aroma de cafea – și de mâncare – îl lovi, și încă strașnic. Își aminti că nu mâncase de ore bune, iar pofta îl făcu să-și îngroape supărarea.

Ea era acolo, amestecând într-o oală deasupra flăcării. Observă că încropise un grătar – probabil din cel al cuptorului – sprijinindu-l de niște cărămizi.

Își aminti de grămada de cărămizi ce stătea pe verandă, dar nu mai știa de ce erau acolo.

Era plină de resurse, recunoscuse el – cu o oarecare obidă – și observă că, pentru o tânără atât de subțirică, avea un posterior excelent.

– Ți-am spus să nu te atingi de lucrurile mele.

Ea nu tresări. El tropăise până atunci prin cabană precum o turmă de elefanți. Ea știa că el se apropia.

– Îmi este foame. Refuz să gătesc sau să mănânc într-o cocină. Hârtiile din bucătărie sunt aproape neatînse, doar mizeria am dat-o la o parte.

Hârtiile erau fascinante, observase ea. Măcar ceea ce putuse descifra din scrisul lui.

– Știam unde erau toate lucrurile.

– Ei bine, spuse ea îndreptându-se de spate și întorcându-se spre el, acum va trebui să le iei de unde sunt.

Și anume, din două teancuri ordonate. Habar n-am cum... Se opri când văzu sângele ce îi curgea din mână. O, ce ai făcut?

El se uită în jos, observă tăietura din mâna lui bună și oftă:

- Ei, ce mai contează o tăietură în plus?

Ea se grăbi spre el, luându-i mâna rănită și cloncănind așa cum face o găină cu puii ei.

- Înapoi în bucătărie, ordonă ea. Sângerezi peste tot.

Nu era cine știe ce rană. Nimeni nu se agitase vreo dată pentru loviturile lui - nici măcar mama sa. Presupunea că asta se întâmplase pentru că și ea avusese suficiente lovituri. Prins cu garda jos, se lăsă tras înspre bucătărie, unde ea îi puse mâna în chiuvetă.

- Stai, ordonă ea.

Așa cum i-ar fi spus unui animal de companie, constată el. Sau mai rău - unui servitor.

Ea scutură o cârpă, o băgă în găleata cu apă și începu să îi curețe mâna.

- În ce te-ai tăiat?

- Nu știu. Era întuneric.

Ea începu să cloncănească din nou în timp ce îi examina tăietura.

- Ai o trusă de prim ajutor? Antiseptic?

- E doar o zgârietură, începu el, dar o lăsă baltă și își dădu ochii peste cap când îi văzu privirea fulgerătoare. E acolo, în spate, spuse el făcând un semn vag.

Ea merse în holul de la intrare, iar el o auzi trântind ușile dulapului și bombănind:

- *Vous êtes un espece de cochon, et gauche aussi.*

- Dacă vrei să mă înjuri, fă-o pe limba mea!

- Am spus că ești ca un porc și ești și neîndemânatic.

Reveni cu trusa de prim ajutor și începu să își facă de lucru căutând antisepticul.

El se pregăti să îi spună că știa de la început cum îl numise, dar se opri. De ce să renunțe la singura sursă de amuzament din toată povestea asta neplăcută?

- Nu sunt neîndemânatic.

- Ha, de aia ai brațul bandajat și mâna tăiată.

- Aia e de la un accident de muncă, începu el, însă, atunci când ea se întoarse să îi bandajeze mâna, strănută.

Acel gest natural al corpului după o ploaie torențială îl făcu să vadă prin ceață de durere. Înjură, încercând să respire, în timp ce coastele îl strângeau, iar stomacul i se făcuse ghem.

Ea își ridică privirea și văzu durerea din ochii lui sticloși și obraji albi ca foaia de hârtie.

- Ce s-a întâmplat? Fără să se gândească prea mult, își trecu mâna peste talia lui, pentru a-i sprijini trupul ce tremura. Ar trebui să stai jos.

- Este doar..., începu el și încercă să se stabilizeze, reușind să o tragă și pe ea înapoi. Vederea îi era încă încețoșată, și se chinuia să își revină. Văzând figura ei vinovată și speriată, încercă un zâmbet forțat. Un umăr dislocat, o claviculă ruptă - de la muncă, zise el.

- Of, săracul de tine! Compasiunea înăbuși orice alt sentiment. Vino, o să te ajut sus pe scări! Ai nevoie de haine uscate. Fac supă, să mănânci o masă caldă. Ar fi trebuit să îmi spui că ești rănit atât de grav.

- Nu sunt... Se opri din nou. Ea mirosea fabulos - și îi gătea. Și îi mai și părea rău pentru el. De ce să strice toate astea? Nu e atât de rău, continuă el.

- Bărbații sunt atât de caraghioși când vine vorba să recunoască faptul că îi doare ceva. Ne trebuie o lanternă.

- În buzunarul meu din spate.

- Aha, spuse ea.

Reuși să îl ia în brațe și să se miște pe lângă el. El nu se supără, mai ales că sânii ei fermi se lipeau acum de corpul lui. Nu se supără nici atunci când degetele ei subțiri trecură peste fundul lui pentru a scoate lanterna din buzunarul de la blugi. Chiar nu se supără. Și, pentru un moment, nici nu se mai gândi la durerea pe care o simțea.

O lăsă să îl ajute să urce până la patul nefăcut, pe care se așeză încet. De acolo, o putea observa cum se agita, căutând lumânări.

- Haine uscate, zise ea și începu să scormonească prin dulapul lui. El deschise gura pentru a obiecta, dar ea deja se întoarse cu un zâmbet încurajator, o pereche de blugi și o cămașă în brațe. Vrei să te ajut să... te schimbi?

Se gândise și el la asta. Știa că nu ar trebui - ar fi fost exagerat. Dar își zisese că, dacă nici măcar nu s-ar fi gândit la ideea de a fi dezbrăcat de o femeie frumoasă, ar putea la fel de bine să fie împușcat în cap și cu asta, basta.

- ... Nu, mulțumesc. Mă descurc.

- Bine atunci. Mă duc jos să verific supa. Strigă dacă ai nevoie de ajutor.

Se grăbi jos, pentru a amesteca în supă și pentru a se dojeni.

Îl făcuse porc. Săracul om nu ar fi avut cum să aibă grijă de toate cele, fiind rănit și cu dureri. Îi era rușine de cât de nervoasă, lipsită de empatie și de nerecunoșcătoare fusese. Măcar acum putea să îl ajute să se simtă mai bine și să îi ofere o farfurie cu supă caldă.

Se duse să aranjeze pernele de pe canapea - și începu să tușească puternic din cauza prafului ce ieși din ele. Treaba asta o făcu să înjure din nou. Cu siguranță, se gândi ea, întreaga casă avea nevoie de o curățenie generală.

El spusese că renunțase la menajeră pentru că îi umblase prin lucruri. Nu se îndoia că așa fusese. Era evident că bărbatul avea un temperament dificil. Se gândi însă că și finanțele ar fi putut fi o problemă. Era arheolog, deci cel mai probabil se baza doar pe burse și alte lucruri de genul ăsta.

Trebuia să găsească o cale de a-i trimite bani pentru noaptea de cazare – asta după ce urma să își amâneze ceasul.

Pe când el coborî din nou, ea aranjase deja pe masa zgâriată boluri, pahare și șervețele de hârtie – în lipsa șervetelor normale. Locul era învăluit în lumina lumânărilor și a șemineului și în mirosul îmbietor de supă.

Ea zâmbi și apoi rămase cu privirea ațintită spre el pentru o clipă. Părul îi era uscat acum și nu era nici pe departe atât de castaniu precum crezuse ea. Avea şuvițe deschise la culoare, probabil de la soare. Era ușor cărlionțat, de culoarea stejarului, și îi ajungea până la gulerul cămășii. Era un păr grozav, putea recunoaște asta, tuns într-un stil ce se potrivea cumva cu ochii verzi și sticloși.

– Te vei simți mai bine după ce mănânci.

Deja se simțea un pic mai bine, după ce înghițișe o pastilă pentru durere. Durerea ascuțită de până atunci se transformase într-o jenă. Spera ca mâncarea caldă să o facă să dispară cu totul. Ar fi ucis pentru un duș fierbinte, dar nu putem avea chiar totul pe lumea asta.

– Ce avem la cină?

– *Potage*, spuse ea pe un ton voit elegant. *Crème de tomate avec pomme de terre*. Râse și apoi bătu cu lingura în oală. Erau destule conserve, așa că am amestecat supa cu niște cartofi la conservă și puțin lapte. Ar fi fost mult mai bună cu niște verdețuri, dar nu am găsit

nimic prin cămară. Stai jos, te rog. Relaxează-te! Te servesc eu.

În condiții normale, nu ar fi apreciat să fie răsfățat astfel. Sau cel puțin așa credea. De fapt, nu își aducea aminte când fusese răsfățat ultima dată. În orice caz, nu era deloc o seară obișnuită, așa că putea la fel de bine să se bucure de ea.

- Nu pari genul care să gătească. Mai degrabă, ești genul căreia i se gătește.

Remarca o făcu să se încrunte. Considera că arată ca o femeie normală, comună.

- Sunt un bucătar foarte bun, spuse ea luând supa cu polonicul. Luase lecții de la un bucătar profesionist, pentru că îi plăcea domeniul. Deși asta e prima dată când gătesc la foc deschis, adăugă ea.

- Arată bine, pare că ți-a ieșit. Și miroase bine. Astfel considera el că o complimentează - la fel cum considera o mulțumire mormăitul pe care-l scoase în momentul în care ea îi oferi bolul cu supă.

- Nu știam ce vrei să bei. Cafea sau poate lapte? Mai e bere și... niște vin.

- Cafea. Iau medicamente și ar trebui să mă abțin de la alcool, spuse el în timp ce începu să mănânce. Când ea rămase în picioare, fixându-l cu privirea, el se uită la ea.

- Ce-i?

Camilla își înăbuși un oftat. Din moment ce el nu avea bunul-simț să ofere, ea se vedea nevoită să ceară:

- Mi-ar prinde bine un pahar de vin, dacă nu te deranjează.

- Nu-mi pasă.

- Mulțumesc, spuse ea, strângând din dinți și turnându-i cafeaua, apoi se îndreptă spre bucătărie. Se întreba cum reușise omul acela să treacă prin viață fără pic de maniere. Deschise sticla de vin și, după un moment de ezitare, o luă cu ea la masă.

Decise să bea două pahare și să îi trimită apoi și banii pentru sticlă, împreună cu cei pentru cazare.

El deja își terminase porția, așa că îi mai puse una, își puse și ei un bol, apoi se așază.

Îndurase nenumărate cine, evenimente oficiale și petreceri oribile. Cu siguranță putea face față unei seri furtunoase alături de Delaney Caine.

- Călătorești destul de mult cu munca, presupun.

- Da, face parte din meserie.

- Îți place?

- Ar fi stupid să o fac dacă nu mi-ar plăcea, nu?

Camilla își puse pe față zâmbetul diplomat și sorbi din paharul cu vin.

- Unii oameni nu prea au de ales în anumite aspecte ale vieții lor. Ce muncesc, unde trăiesc. Cum trăiesc. Mă tem că nu știu prea multe despre domeniul tău de activitate. Studiezi... oase?

- Câteodată, spuse el ridicând ușor din umeri în vreme ce ea ridică dintr-o sprânceană. „Stăm la palavre“, se gândi el. Niciodată nu înțelesese rostul vorbăriei goale. Studiez civilizațiile, arhitectura, obiceiurile, religiile, culturile. Inclusiv antropologia. Studiez și oase, pentru că asta rămâne din toate civilizațiile.

- Ce vrei să afli prin studiile tale?

- Răspunsuri.

Camilla aprobă din cap. Mereu își dorise răspunsuri.

- La ce întrebări?

- La toate.

- Ești ambițios, spuse ea, în timp ce se ridică să îi mai toarne cafea.

- Nu. Sunt curios.

Buzele Camillei formară un altfel de zâmbet decât cel politicos de până atunci. Era un zâmbet generos și cald, întins pe toată fața, și care i se citea și în ochi. Zâmbetul ei îi făcu lui stomacul să se strângă.

- E mult mai bine decât să fii ambițios.

- Așa crezi?

- Absolut. Ambiția poate fi - și de cele mai multe ori e - limitată. Curiozitatea e mare, liberă și deschisă posibilităților. Ce îți spun oasele? întrebă ea râzând din nou și arătând spre masa încărcată înainte de a se așeza la loc. Oasele de acolo, adăugă.

El se gândi că nu ar fi chiar o tragedie să îi povestească - urma oricum să pună totul pe hârtie și nu strica să verbalizeze înainte.

- Îmi spun că ea avea în jur de patruzeci și cinci de ani când a murit, începu el.

- Ea?

- Exact. Era o femeie de origine indiană. Suferise numeroase fracturi - la mâini și la picioare, probabil de la o căzătură -, cu mulți ani înainte să moară. Ceea ce indică faptul că cei din cultura respectivă nu erau atât de nomazi pe cât se credea până acum și că cei bolnavi și răniți erau îngrijiți.

- Păi, normal că au avut grijă de ea.

- Nu e nimic „normal” aici. În unele culturi, genul acesta de răni, cele care ar afecta o persoană într-atât încât să o împiedice să își îndeplinească rolul în trib, ar fi dus la abandonul persoanei respective.

- Ei, da. Cruzimea nu e ceva nou, murmură ea.

- Nu, așa cum nici eficiența și supraviețuirea celui mai adaptat nu sunt. Dar în acest caz tribul îi îngrijea pe cei bolnavi și răniți și își îngropa morții cu respect și cu ceremonii. Probabil îi îngropau la o zi după deces. Atât ea, cât și alte trupuri descoperite în acest proiect erau învelite într-o țesătură făcută din plante indigene. O țesătură complexă, continuă el, vorbind mai mult pentru sine, decât pentru Camilla. Trebuie să fi avut războaie de țesut și să fi acordat mult timp procesului. Nu aveau cum să fie nomazi. Locul respectiv era unul semipermanent. Se găsea suficient vânat

în zonă - plus semințe, nuci, rădăcini, lemne pentru foc și colibe. Pește.

- Ai aflat toate astea de la niște oase?

- Ce?

Camilla efectiv văzu cum el se reconectează cu ea. Modul în care ochii i se focalizată, umbriți de o iritare vagă.

- Ți-ai dat seama de toate astea de la câteva oase? repetă ea întrebarea.

Era doar o mică parte din ceea ce aflase și povestise.

- Am găsit mai mult decât câteva oase și am făcut și alte descoperiri pe lângă.

- Pe măsură ce afli lucruri noi, înțelegi și mai multe despre modul în care au trăit. Ce s-a păstrat din viețile lor și ce s-a pierdut. Cauți să afli - e foarte corect ce spun - cum își construiau casele, cum își pregăteau hrana. Cum își creșteau copiii și cum își îngropau morții. La ce zeități se închinau și ce lupte purtau. Și, în final, cum am evoluat noi din toate astea.

Era un rezumat bun pentru un profan, recunosc el. Ambalajul elegant conținea și o minte.

- E destul de clar ce zici tu.

- Poate că femeile lor găteau supă la foc deschis, spuse ea.

Umorul ei îl luă prin surprindere, și aproape că îi răspunse cu un zâmbet.

- Femeile s-au ocupat de gătit încă de la începuturi. Te gândești că trebuie să fie un motiv bun pentru asta.

- O, îmi dau seama. Bărbații sunt mai înclinați să se bată cu pumnul în piept și să pornească scandaluri decât să se ocupe de sarcini de bază, mai puțin eroice.

- Ai văzut?

În ciuda cafelei, se simțea somnoros. Era unul dintre motivele pentru care nu lua atât de des pastilele pentru durere.

- Mă duc sus. Patul liber este în prima cameră, pe stânga.

Fără mulțumesc, noapte bună sau măcar una dintre mormăielile lui ocazionale, o lăasă pe Camilla singură în fața focului.

capitolul 3

Nu știu ce să cred despre gazda mea.

Camilla începu să scrie în jurnal. Se făcuse târziu și decisese să rămână pe canapeaua sărăcăcioasă, în fața șemineului, deoarece în camera de oaspeți de sus era frig, umed și întuneric.

Nu mai auzise nici un sunet din camera lui Del, și, deși încercase de mai multe ori să pornească atât lumina, cât și telefonul, acestea nu mergeau.

Am hotărât să pun lipsa lui de maniere pe seama faptului că munca sa îl face să lucreze mai degrabă cu oameni morți de mii de ani și mai puțin cu cei vii. Pe deasupra, mă gândesc și la faptul că este rănit. Dar tind să cred că este la fel de brutal și de nepolitic și atunci când se află în cea mai bună formă fizică.

În orice caz, e interesant – iar petrecerea timpului cu oameni care mă tratează ca pe oricine altcineva din viața lor face parte din experiment. Un avantaj plăcut al stilului său de viață, ce seamănă cu cel al unui pustnic, este faptul că nu există televizor aici. Închipuie-ți, o casă din America fără televizor; nu am văzut pe nicăieri nici ziare sau reviste noi. Deși e foarte posibil să fie îngropate pe undeva prin toată grămada aia de gunoaie din casă.

Șansele ca un astfel de om să mă recunoască, chiar și acum când stăm unul lângă altul, sunt foarte mici, spre nule. E foarte reconfortant.

În ciuda alegerilor sale foarte ciudate în ceea ce privește spațiul de locuit atunci când nu este la săpături, este un om foarte inteligent. Când a vorbit despre munca sa – chiar dacă pe scurt –, am văzut o scânteie

în ochii lui. Un simț al curiozității, dorința de a căuta răspunsuri, ceea ce mă atrage foarte mult. Poate pentru că și eu sunt în același gen de căutări. Doar că în interiorul meu.

Deși știu că nu a fost tocmai corect din partea mea, am mai citit câteva dintre hârtiile lui, după ce m-am asigurat că este sus în cameră. Munca sa e fascinantă! Din ce am înțeles din notițele sale, face parte dintr-o echipă ce a descoperit un sit în zona central-sudică a Floridei.

Sub stratul de turbă ce era extras pentru crearea unui iaz, au fost găsite rămășițele unui popor antic – testele au arătat că au peste șapte mii de ani vechime. Notițele și documentele sunt dezordonate, așa că nu am putut urmări corect procedura, dar descoperirea a dus la crearea proiectului de cercetare Bradville, iar Delaney lucrează la el de trei ani. Descoperirile lor mi se par uimitoare. Un copil mic îngropat alături de jucăriile sale, artefacte formate din oase, coarne și lemn, unele incrustate cu diferite modele. Un simț dezvoltat al frumosului și al ritualurilor. Sunt și desene – mă întreb dacă sunt făcute chiar de el. Desene complicate și bine realizate.

Sunt atâtea notițe, hârtii și fragmente. Sincer, sunt împrăștiate haotic prin cabană. Mi-ar plăcea să le pun în ordine și să citesc despre acest proiect, de la început și până în prezent. Dar, la cum stau lucrurile – și faptul că mâine voi pleca –, îmi este imposibil.

În ceea ce mă privește, progrez. Dorm mai bine, cu fiecare noapte. Mi-a revenit pofta de mâncare, și chiar am mâncat poate mai mult decât ar fi trebuit. Astăzi, după un drum destul de lung și un accident ușor, am petrecut mult timp făcând treburi casnice. Muncă fizică. În urmă cu mai puțin de două săptămâni, chiar și cea mai mică sarcină m-ar fi secătuit de toată energia – fizică, emoțională și mentală. Cu toate astea, după

întreaga zi de astăzi, mă simt bine, puternică, aproape plină de energie.

Tot acest timp pentru mine, libertatea de a fi, pur și simplu, reprezintă exact lucrurile de care aveam nevoie.

Mai stau, mai stau câteva săptămâni, până să o las pe Camilla MacGee să redevină Camilla de Cordina.

Dimineată, soarele puternic străluci direct în ochii lui Del. Se mișcă, încercând să se ferească de lumină și să rămână în visul în care era acompaniat de o roșcată slăbuță cu o voce sexy și cu ochi poleiți. Se răsuci pe partea lovită.

Se trezi înjurând.

Când i se lumină mintea, își aminti că roșcata subțirică era reală. Faptul că era adevărată și dormea sub același acoperiș cu el îl neliniști puțin. Își reaminti și că motivul pentru care tânăra elegantă era în patul lui de oaspeți era acela că mașina ei rămăsese în șanț, iar curentul și telefoanele nu mergeau.

Asta însemna că, în loc să facă un duș fierbinte, avea să fie nevoit să se spele cu apă rece. Își adună cele necesare și porni în jos pe scări. Se opri când o auzi cântând.

Vocea frumoasă, cu un accent ușor străin, părea nepotrivită în acea cabană. Dar nu putea trece cu vederea aroma cafelei.

Cafeaua se încălzea pe foc, iar ea era în bucătărie, trebăluind prin cămară. Observă că podeaua fusese spălată. Habar n-avea că mai putea luci după atâta vreme, dar ea reușise să o facă să sclipască. Pe masa din bucătărie, se afla un pahar cu flori de câmp. Deschisese geamul de la bucătărie, ușa de la holul de la intrare și ușa din spate, iar curentul aducea aerul proaspăt în casă.

Ea se dădu înapoi, ținând o cutie de ciuperci în mână, și își opri un țipăt scurt atunci când îl văzu în spate.

De data asta, nu mai tropăise. Era desculț și la bustul gol, îmbrăcat doar cu o pereche veche de pantaloni de sport și cu eșarfa pe după gât.

Umerii îi erau largi, iar pielea – toată, se părea – îi era bronzată într-o nuanță arămie. Pantalonii se odihneau pe șoldurile înguste și lăsau să se vadă abdomenul bine definit. La mâna nebandajată i se vedeau foarte bine mușchii.

Ea îl privi admirativ, chiar înainte să îi vadă mulțimea de vânătăi de pe coaste.

– O, Doamne, spuse ea, vrând să îl atingă, să îl aline, dar oprindu-se la timp. Cred că e foarte dureros.

– Nu e chiar atât de rău. Ce faci?

– Pregătesc micul dejun. Sunt trează de câteva ore, sunt mai mult decât pregătită.

– De ce?

– Pentru că mi-e foame.

– Nu, spuse el și se întoarse să caute o cană. Dacă nu-și lua doza de cofeină imediat, urma să se dezintegreze. De ce ești trează de câteva ore? întrebă el.

– Din obișnuință.

Ea știa ce credeau oamenii că înseamnă viața de prințesă, însă realitatea era cu totul alta. În viața sa oficială, rareori se trezea mai târziu de ora șase. Nu că Delaney Caine știa că ea avea și o viață oficială.

– Prost obicei, mormăi el și se duse după cafea.

Își luă și ea o cană și îl urmă.

– Am făcut o plimbare mai devreme, începu ea. Este o zi minunată, iar locul este superb. Pădurea este adorabilă, pur și simplu adorabilă. Și e și un iaz. Am văzut o căprioară adăpându-se, iar degetarul și căldărușa sunt înflorite. Acum, înțeleg de ce ar alege cineva să locuiască aici. Mă întreb cum de te înduri să mai pleci.

– E tot aici de fiecare dată când mă întorc.

Del bău prima cană de cafea la fel cum un om pierdut prin deșert ar bea o cană cu apă. Apoi respiră din nou.

- Slavă Cerului!

- Curentul tot nu a venit. Avem trei ouă - pe care o să le facem omletă, cu brânză și ciuperci.

- Mi-e indiferent, mă duc să mă spăl, spuse el.

Își luă trusa de duș, apoi se opri pur și simplu și o fixă cu privirea.

- Ce este?

Del clătină din cap.

- Arăți într-un fel, soro. Într-un mare fel, spuse el mormăind și ieși cu pași mari din încăpere.

Camilla se gândi că asta nu sunase ca un compliment. Și totuși, fluturii din stomac își făcură apariția și nu încetară să bată nici atunci când se întoarse în bucătărie pentru a bate ouăle.

Del mănca atât de absent, încât ea se întrebă de ce își făcuse griji pentru gustul omletei.

Adevărul era însă că Del era în culmea fericirii că mânca altceva în afară de ceva încropit de el. Ceva ce avea chiar gust de mâncare. Era atât de fericit, încât nici nu pomenise despre faptul că își dăduse seama că hârtiile lui din sufragerie fuseseră puse în ordine.

Crescu în ochii lui atunci când îl lăsă să mănânce în tăcere. Ura să audă pe cineva trăncănind pe lângă el înainte de a-și începe ziua cu adevărat.

Dacă felul în care arăta nu l-ar fi distras atât de tare, aproape că i-ar fi oferit un loc de muncă temporar, pentru a face curățenie în cabană și pentru a-i găti câte ceva. Dar, când o femeie arăta așa și reușea să îți intre și în vise la doar câteva ore după ce o cunoscuseși, era clar că aducea probleme.

Cu cât pleca mai repede, cu atât mai bine.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, ea se ridică și începu să curețe masa. Vorbi pentru prima dată de când se așezaseră:

- Știu că te-am deranjat și apreciez ajutorul și ospitalitatea, dar mă tem că trebuie să îți mai cer o favoare. Ai putea să mă duci până la cel mai apropiat telefon, sau oraș, sau atelier auto? Oriunde îți este mai ușor.

El își ridică privirea. Camilla și oricum ar mai fi chemat-o cu adevărat era și rafinată, nu numai frumoasă. Nu îi plăcea faptul că gentilețea ei îl făcea să se simtă prost pentru că voia să scape de ea.

- Sigur. Nici o problemă. Chiar când spuse aceste cuvinte, auzi o mașină intrând pe aleea cabanei lui. Se ridică și se duse afară pentru a vedea cine mai venise să îl deranjeze.

Camilla se apropie de fereastră. Când văzu mașina inscripționată a șerifului, se îndepărtă de geam. Polițiștii erau buni observatori, și prefera să evite contactul direct cu ei.

Del sesiză mișcarea ei bruscă, se încruntă și ieși din cabană.

- Bună, Del, spuse șeriful Larry Risener.

Era un bărbat de vârstă mijlocie, athletic și cu voce blândă. Del îl știa de când era copil.

- Șerifule.

- Făceam doar o verificare. Năprasnică furtuna de aseară. Curentul și liniile telefonice sunt căzute în aproape toată zona.

- Și aici la fel. Se știe când vor merge din nou?

- Ei, știi cum e, zise Risener, scărpinându-și obrazul.

- Mda, știu.

- Am văzut un sedan rămas în șanț, la câțiva kilometri mai în spate. O mașină închiriată. Se pare că cineva a avut probleme aseară.

- Așa este, spuse Del, sprijinindu-se de ușa de la intrare. Am trecut pe acolo chiar după ce s-a întâmplat.

Nu am putut chema camionul de tractări. Șoferul a rămas la mine peste noapte. Mă pregăteam să merg în oraș la Carl, să văd ce poate face.

- Foarte bine, atunci. Chiar nu voiam să fie vreun turist rătăcit prin pădure pe undeva. O să vorbesc cu Carl, să îi transmit coordonatele prin radio. Te scutesc de un drum până acolo. Apoi va trece el pe aici să îți spună ce e de făcut.

- Aș aprecia asta.

- Bine, atunci. Tu cum te mai simți? Cu umărul și celelalte.

- E mai bine. Mă doare îngrozitor doar jumătate de zi acum.

- Te cred. Ai mai vorbit cu ai tăi?

- Nu am mai vorbit de vreo săptămână.

- Să le transmiți salutările mele când mai vorbești cu ei. Cel mic al meu încă păstrează cu grijă fosilele pe care i le-a dat mama ta, spuse Risener în timp ce se îndrepta spre mașină.

- Așa voi face.

Del așteptă ca mașina să iasă de pe alee și să dispară din raza lui vizuală. Apoi se întoarce, știind că acum Camilla ieșise în hol.

- Ai probleme cu poliția?

- Nu, spuse ea pe un ton ușor ridicat, surprinsă de întrebare. Nu, sigur că nu, adăugă ea pe un ton ferm.

Când el se întoarce, ea îi văzu privirea tăioasă, fixând-o.

- Să nu mă amesteci în problemele tale.

Camilla își frângea mâinile, încercând să se liniștească.

- Nu am încălcat nici o lege, nu sunt căutată de autorități. Pur și simplu, călătoresc, și nu vreau să dau explicații poliției despre faptul că nu am o destinație anume.

Vocea îi era calmă acum, privirea, de asemenea. Del se gândi că, dacă mințea, o făcea foarte bine. Pentru moment, era mai ușor să o creadă.

- Bine, atunci. Lui Carl îi va lua cam o oră să verifice mașina și să vină până aici. Găsește-ți ceva de făcut. Eu am de lucru.

- Delaney, spuse ea, știind că ar trebui să îi mulțumească pentru că o credea pe cuvânt. O parte din ea era însă insultată de faptul că o interogase. Cu toate astea, îi era datoră pentru ceea ce făcuse - iar ea își plătea întotdeauna datoriile. Îmi închipui că îți este greu să lucrezi la toate documentele acelea cu o singură mână. Eu am două. Și aș fi mai mult decât bucuroasă să ți le împrumut pentru o oră.

El nu voia să o umilească. Asta, în primul rând. Pe de altă parte, nu prea reușea să facă mare lucru singur. Și, dacă o urmărea, nu avea să se apuce să îi facă ordine prin hârtii.

- Știi să tastezi?

- Da.

- Del se uită încruntat la mâinile ei. Erau moi. Genul de mâini obișnuite cu manichiura săptămânală. Se îndoia că aveau să-l ajute prea mult, dar era chiar frustrant să tasteze folosind doar cinci degete. Bine, stai... stai jos sau ceva. Și nu pune mâna pe nimic, adăugă el în timp ce ieșea din cameră. Se întoarse cu un laptop. Bateria mai ține câteva ore. Mai am și baterii de rezervă, dar nu ne vor trebui.

Puse laptopul jos și se chinui să îl deschidă.

- Pot să îl deschid eu, spuse ea, împingându-l ușor la o parte.

- Să nu faci și altceva, îi ordonă el și plecă din nou. Se întoarse chinându-se cu o cutie. Apoi țipă la ea când se ridică să i-o ia din brațe. Pot și singur, la naiba!

Camilla înclină capul - regește, i se păru lui.

- Îmi dau seama că e frustrant să fii limitat fizic. Dar nu mai țipa la mine.

După ce ea se așează înapoi, punându-și calmă mâinile în poală, el începu să scotocească prin cutie.

- Am nevoie doar să tastezi. Nu vreau comentarii, întrebări sau discursuri. Aruncă o grămadă de hârtii, decupaje, poze și caiete pe masă, frunzări rapid prin ele și mormăi: Trebuie să deschid documentul.

Camilla stătea liniștită, cu mâinile împreunate și cu gura închisă.

- Parcă știai să folosești tastatura.

- Știu. Dar, dacă mi-ai ordonat să nu pun întrebări, nu pot să te întreb ce document vrei să deschid și de unde.

El înjură din nou, apoi se aplecă deasupra ei și începu să apese singur tastele. Nasul lui era aproape îngropat în părul ei - ceea ce îl enerva. Părul ei era moale, strălucitor și parfumat. Era suficient de feminin încât să îl stârnească. Ridică din sprâncene și se concentrează asupra deschiderii documentului de care avea nevoie.

Fără să se gândească, ea întoarse capul. Gura ei aproape se atinse de a lui, șocându-i pe amândoi suficient încât să îi facă să se dea în spate. El îi aruncă o privire fulgerătoare și plină de frustrare și își vârî mâna zdravănă în buzunarul pantalonilor.

- Acela e. Cel de acolo.

- Aha, spuse ea, abținându-se să își dreagă vocea. În schimb, respiră încet și calm. Se gândea la cât de verzi îi erau ochii.

- Trebuie să te duci la finalul documentului. Aproape că dorea să o facă singur, dar își aduse aminte că asta ar însemna să se aplece din nou peste ea. Trebuie să continui de acolo, adăugă el.

Ea se conforma cu o ușurință ce îl mulțumea. O înconjură cu atenție, pentru a-și căuta ochelarii, apoi luă din grămada de hârtii notițele de care avea nevoie.

Camilla se gândi că ochii lui păreau și mai verzi și mai intenși când purta ochelarii.

„Printre rămășițe sunt și urme de plante“, începu el, apoi o certă:

- Ai de gând să stai acolo sau începi naibii să tastezi?

Ea se abținu să îi răspundă pe același ton - nu avea de gând să se coboare la nivelul lui - și începu să tasteze.

- Cel mai probabil, plantele, precum fructele intacte de cactus ce au fost recuperate, reprezentau ofrande îngropate alături de decedat. În zona stomacală a schelelor întregi, au fost găsite semințe.

Camilla tasta repede, urmărind ritmul vocii lui. O voce foarte frumoasă, se gândi ea, atunci când nu țipa și nu injura. Aproape melodioasă. El continuă să vorbească despre tărtăcuțele descoperite într-un alt mormânt, trăgând concluzia că era posibil ca planta să fi fost crescută local din semințe aduse din America Centrală sau America de Sud.

Ea își dădu seama că o făcea să vizualizeze tot ce spunea. Avea talent. Începu să își creeze o imagine despre acești oameni care călătoriseră de-a lungul râului și își întemeiaseră o casă acolo. Cum se ocupau de copii, cum îi îngrijeau pe cei bolnavi și cum îi îngropau pe cei morți, cu ceremonie și cu respect, în pământul plin de turbă.

- Castani? Camilla se opri, întrerupându-i ritmul cu entuziasmul său. Poți să îți dai seama că erau castani acolo acum nouă mii de ani, doar după niște urme de polen? Dar cum...

- Uite ce e, nu țin un curs aici. Del văzu cum strălucirea din ochii ei dispare și este înlocuită de o privire calmă și goală. Se simți tare prost. Of, fie! Bine, sunt mai mult de trei metri de turbă și a durat unsprezece mii de ani de la ultima eră glaciară ca ea să se adune acolo. Căută din nou prin hârtii și găsi niște poze și desene. Se iau mostre, de la diferite adâncimi, și apoi

se fac teste. Testele ne arată tipurile de plante din zonă. Ne arată schimbările climatice.

- Cum pot arăta schimbările climatice?

- Prin tipurile de plante. Cald, rece, cald, rece. Del bātu cu degetele peste schițe. Vorbim despre mii de ani aici, deci variațiile climatice sunt foarte mari. Frunze, semințe, polen, toate au căzut în iaz, turba le-a conservat - a creat o atmosferă anaerobă -, a împiedicat oxigenul să ajungă la ele, explică el în continuare. Fără oxigen, nu s-au dezvoltat bacteriile și ciupercile, iar descompunerea a fost încetinită, adăugă el. Ar fi putut fi și ceva religios. Există gaze de mlaștină acolo, ceea ce face ca iazul să strălucească noaptea. Metanul iese la suprafață, ceea ce poate crea iluzia - dacă înclini să crezi în așa ceva - că lacul respiră. Moartea oprește respirația.

Camilla se gândi că suna poetic.

- Deci ar fi putut alege locul pentru a insufla din nou viața celor decedați. E minunat.

- Da sau, pentru că nu aveau lopeți, era mai ușor să îi înfigă în noroi decât să sape o groapă.

- Îmi place mai mult prima explicație, spuse ea, citindu-i expresia de pe față. Vrei să fac o cafea? îl întreabă.

- Da, sigur, bine. Se uită la mână, dar își aduse aminte că nu purta ceas.

- Cât e ceasul? întreabă el.

- E trecut de unsprezece.

Rămas singur, începu să se plimbe prin bucătărie, apoi se opri să vadă cât reușise să transcrie. Fu nevoit să admită că era mult mai mult decât ar fi putut face singur.

Câteva săptămâni în ritmul acesta, și ar fi putut termina articolele - cea mai enervantă parte a muncii sale - și în același timp să se ocupe de rapoartele de laborator și de clasificări.

„Vreo două săptămâni“, se gândi el, verificându-și umărul. Doctorii îi spusese că avea să mai dureze cam

două săptămâni până să-și recapete mobilitatea. De fapt, ei spusese că avea să mai dureze o lună până se vindeca. Dar el considera că doctorii sunt mereu pesimiști.

Ar fi trebuit să își angajeze o secretară sau ceva de genul ăsta. Chiar ar fi trebuit. Dar ura să umble cineva străin prin foile lui. Ar fi fost mai bine să investească într-un computer cu înregistrare vocală. Se întreba cât ar dura să facă rost de unul, să îl seteze și să se obișnuiască să-l folosească.

- Cafeaua mai durează puțin, spuse Camilla și se așeză la loc, punându-și degetele deasupra tastaturii. Unde rămăsesem?

El reluă dictarea, uitându-se pe fereastră. În câteva minute, uită că ea era acolo. Sunetul tastaturii de abia se auzea, în timp ce el vorbea despre culturi de varză și rădăcini de papură.

Ajunsese la capitolul despre pește și vânat, când zgomotul unor cauciucuri îl întrerupse. Intrigat, își scoase ochelarii și privi încruntat înspre camionul roșu de trac-tări ce intra pe alee.

Ce naiba căuta Carl acolo?

- Sunt cei de la atelier?

Del clipi și se întoarse. Își reaminti despre ce era vorba și spuse ușor iritat:

- Ah, da. Sigur.

Carl era gras ca un hipopotam și respira greu încercând să coboare din cabină. Își scoase șapca, se scărpină pe chelie și salută din cap când Del ieși.

- Del.

- Carl.

- Ce fac bătrânii?

- Erau bine ultima dată când am vorbit.

- Bravo! Ochii lui Carl se făcură mai mici în spatele ochelarilor fumurii de soare când o zări pe Camilla. Mașina de pe șosea e a dumneavoastră, domnișoară?

- Da. Ați reușit să o scoateți?

- Nu încă. M-am uitat puțin la ea. Aveți un far spart. Baia de ulei e stricată. Cauciucul din față e dezumflat. Mi se pare că s-a îndoit și volanul. Va trebui să le înlocuim pe toate înainte să puteți porni la drum.

- Înțeleg. O puteți repara?

- Sigur. O să comand piesele când ajung la atelier. Nu ar trebui să dureze mai mult de câteva zile.

Câteva zile! Camilla își imaginase că avea să poată pleca după-amiază.

- Ah, bine.

- Tractarea, piesele, manopera vor ajunge cam la trei sute de dolari.

Panica i se instalează pe față înainte să o poată opri; reuși însă să oprească sunetul ce voia să îi iasă din gât. Trei sute de dolari însemna cu douăzeci de dolari mai mult decât toți banii cash pe care îi mai avea. Își dădu seama cu groază că toată povestea asta avea să o lase fără nici un ban. Nu putea suna la firma de închirieri, deoarece mașina nu era pe numele ei, așa că singura opțiune era să sune acasă pentru a cere bani. Iar ideea în sine o făcea să se simtă ca o ratată.

Tăcerea ei și privirea îngrijorată îl făcură pe Carl să devină agitat.

- Ăă... voi avea nevoie de un avans de o sută de dolari. Puteți plăti restul când este gata.

- Mă duc să aduc banii.

Avea să se descurce cumva, se încurajă Camilla pe când intra în casă și urca scările pentru a-și lua portofelul. Trebuia să existe o metodă de a-și vinde ceasul - sau altceva - în următoarele două zile. Avea suficienți bani pentru motel și pentru ceva de mâncare până când mașina ar fi fost gata. Trebuia doar să aibă grijă.

Urma să găsească o cale de rezolvare între timp. Se pricepea la asta.

Dar simți o gaură în stomac pe măsură ce număra sute de dolari. Era umilitor, descoperi ea, să ai nevoie

de bani. Era o experiență pe care nu o mai trăise vreodată - și, își dădu seama, una care-i prindea bine.

Îi rămâneau o sută optzeci de dolari și ceva mărunțiș, înghesuiți într-un portofel ce costase mai mult decât dublu. Era o lecție ce trebuia învățată, își spuse ea în timp ce cobora scările.

Del se întorsese în bucătărie, umblând prin hârtii.

- Mă gândeam să îl rog pe mecanic să mă ducă până în oraș.

- A plecat.

- A plecat? Unde? întrebă ea, grăbindu-se spre fereastră.

- Să se ocupe de mașina ta.

- Dar nu i-am dat banii.

- A trecut suma în contul meu. Aduci și tu cafeaua aia?

- În contul tău? Dar să știi că am bani, spuse ea cu orgoliul rănit.

- Foarte bine. Poți să mi-i dai înapoi când e gata mașina. Vreau și eu niște afurisită de cafea.

Apucă o cană și plecă. Ea îl urmări imediat.

- Uite, ia-i pe ăștia!

El o ignoră în timp ce luă cafeaua de pe foc, o duse la masă, își turnă în cană, duse ibricul înapoi, apoi își luă cana.

Femeia tremura de nervi, observă el. Ceea ce era destul de interesant. Aprecia faptul că se enervase. Nu era obișnuită să fie datoare, conchise el. Sau să aibă probleme financiare. Avea bani undeva - erau câteva mii de dolari numai în ceasul subțire, marca Swiss, de la încheietura ei. Dar, pentru moment, banii nu erau în portofelul ei.

Era un mister, dar el nu avea timp să îl deslușească. Îi păruse rău pentru ea - un sentiment ce nu obișnuia să îl încerce - atunci când o văzuse atât de îngrijorată. Și admira felul în care se controlase. Nu se plânsese

și nici nu încercase să flirteze cu Carl pentru a obține o reducere.

O luase ca atare. Iar el respecta asta.

Del se gândise că o putea ajuta și își rezolva și el o problemă în acest fel, fără ca vreunul din ei să se simtă inconfortabil.

- Mă gândesc că ai câștigat cam douăzeci de dolari în dimineața asta, dacă punem zece dolari pe ora de transcriere, iar pentru mâncare și cazare poți face ordine pe aici și să gătești. Dacă Carl a spus două zile, atunci clar vor fi patru. În patru zile, ai cazarea asigurată și plătești și reparația mașinii, îi spuse el.

Ea îl fixă cu privirea și încercă să digere informația.

- Vrei să lucrez pentru tine. Să fiu... menajera ta?

- Oricum, ai făcut asta până acum, nu? Așa, ai unde să dormi în astea patru zile, mie nu îmi mai ia atât de mult timp munca, iar la final nu rămâne nici unul din noi dator.

Ea se întoarse cu spatele, rușinată - crezu el. Fu surprins să vadă că, de fapt, ea avea un zâmbet larg pe față și se străduia să nu râdă.

În timp ce își mușca buzele ca să nu râdă, Camilla se gândea cum ar reacționa presa la o astfel de poveste. Camilla de Cordina nevoită să frece podele, să încălzească conserve de supă și să transcrie notițe despre oase și semințe de soc, toate astea pentru a avea un acoperiș deasupra capului.

Cum și-a petrecut prințesa vacanța de vară. Putea vedea titlurile din ziare. Fu nevoită să închidă ochii și să-și muște buzele pentru a nu izbucni în râs. Ar fi trebuit să îl refuze, desigur. Trebuia să îi ofere suta de dolari, să îl roage să o ducă în oraș, de unde să poată telefona acasă pentru a cere un împrumut sau să-și amaneteze ceasul.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, întreaga pățanie era absolut delicioasă. Și atât de neobișnuită pentru ea. Nu era acesta scopul călătoriei sale, până la urmă?

Fără televizor, fără ziare cu imaginea ei pe ele. O muncă interesantă într-un colț minunat al țării, în care nu mai fusese până atunci. Putea învăța lucruri mult mai atractive decât învățase vreodată la școală și adora faptul că era de ajutor folosindu-și pur și simplu abilitățile. Nu datorită statutului său ori ca urmare a unor obligații sau favoruri – ci pentru că așa alesese ea.

Nu, nu putea da cu piciorul unei astfel de oportunități.

– Sunt foarte recunoscătoare, spuse ea cu vocea tremurând din cauza râsului înfundat – ceea ce el confundă cu lacrimi înăbușite.

Nimic nu îl înspăimânta mai tare.

– E o afacere corectă, atâta tot. Nu te ambala așa.

– O afacere foarte corectă. Se întoarse cu spatele, cu ochii strălucind, încercând să își păstreze tonul obișnuit. Accept, adăugă ea și îi întinse mâna.

– Mă duc să pornesc generatorul, în caz că nu revine curentul. Curăță și tu pe aici. Doar să nu te bagi peste lucrurile mele.

Camilla așteaptă până auzi ușa din spate închizându-se, se așeză și începu să râdă în hohote.

capitolul 4

După o oră, îngrozită de starea cabanei, acum că reuşise să o inspecteze în amănunt, Camilla intră graţios în şopron. Era înarmată cu o listă lungă.

- Ai nevoie de provizii.

- Dă-mi cheia aia afurisită.

Camilla îi dădu unealta şi se consideră mai mult decât civilizată pentru simplul fapt că nu îi spărsese capul cu ea.

- Casa ta e un dezastru. Am nevoie de produse de curăţenie - de preferat, industriale. Şi, dacă vrei o masă decentă, avem nevoie de provizii. Trebuie să mergi în oraş.

Del se luptă cu un şurub, porni comutatorul, dar generatorul scoase doar un şuierat.

- Nu am timp să merg în oraş.

- Dacă vrei să mănânci şi să ai aşternuturi curate, o să îţi faci timp.

Del folosi cheia pentru a lovi cu putere generatorul, apoi îi dădu trei şuturi. Mult prea obişnuită cu răspunsul masculin în faţa obiectelor enervante, Camilla stătu pur şi simplu pe loc, cu lista în mână. După ce el termină de înjurat, ea îşi lăasă capul într-o parte.

- Mereu m-am întrebat de ce bărbaţii se adresează maşinărilor ce nu funcţionează cu apelative feminine grosolane.

- Pentru că se potrivesc ca o mânăuşă, răspunse el şi luă din nou cheia în mână, cântărind-o ostentativ.

Camillei nu îi păsa. Ridică bărbia. Del aruncă unealta, îi smulse lista din mână şi o mângăli cu uleiul de pe degete.

- Urăsc femeile autoritare.

- Nu suport bărbații neciopliți. Dar va trebui să trăim cu asta, având în vedere că momentan eu îți spăl lenjeria.

În ochii lui, ea zări o urmă de amuzament.

- Ești îndrăzneată, recunosc. Doar să nu-mi iei pantalonii.

Porniră spre ușă în același timp și se blocară în cadrul ei. Ea își puse mâna instinctiv pe pieptul lui și descoperi că inimile le băteau în același ritm.

- Va trebui să nu îmi stai în cale, îi spuse el.

- Atunci, va trebui să te uiți pe unde mergi.

Camilla văzu, cu încântare, cum privirea lui coborî și se opri asupra gurii ei. Drept răspuns, ea își întredeschise buzele cu o respirație scurtă și caldă.

- Ai zis-o bine, soro, mormăi el și se strecură pe ușă.

- Măi să fie! Camilla trase aer în piept, frecându-și buzele ce erau un pic prea fierbinți cu degetul. Ca să vezi, continuă ea.

Se simțea nervoasă, epuizată și energizată în același timp, așa cum nu mai fusese de multă vreme. Era vie, întreagă, sănătoasă și, constată ea, interesată. Era ceva la care trebuia să se gândească.

Del descoperi, curând, că nu îi plăcea să umble prin magazine. Cumpărăturile îi luară mult din zi, iar jumătate dintre produsele de pe listă îl făcură să se întrebe plin de frustrare ce ar fi putut fi.

Ce naiba era hasmațuchi și de ce trebuia să fie proaspăt?

La ce naiba îi trebuiau *două* duzini de ouă?

Și zece litri de înălbitor.

Poate voia să îl otrăvească cu el, se gândi în timp ce conducea înapoi spre cabană. Părea destul de nebună încât să fie în stare de așa ceva, dacă făcea abstracție de privirea calmă de regină-către-supus pe care obișnuia să i-o arunce.

Avea o figură deosebită, reflectă el. Una ce lovea omul chiar în moalele capului. Dacă adăugai și vocea, picioarele alea ce păreau să îi urce până la urechi, aveai o femeie periculoasă.

Începea să regrete faptul că i se făcuse milă de ea.

Cu toate astea, el știa cum să se comporte cu pachetele periculoase. Și, până la urmă, ea nu era pentru el decât o unealtă folositoare pentru următoarele zile. Așa că trebuia să păstreze distanța atunci când nu lucrau, să-și țină mâinile sub control și să încerce pe cât de mult posibil să se gândească la ea ca la o entitate nonsexuală.

Când ajunsese însă în fața cabanei, iar ea alergă spre el, inima aproape că i se opri. Nonsexuală? O unealtă? Femeia aia era o adevărată armă – și una letală chiar, hotărî el.

Ea râse, în timp ce deschise ușa mașinii și începu să scoată pungile.

– A venit curentul. Nu credeam că o să mă pot bucura vreodată de ceva atât de banal precum aprinderea unui întrerupător. Telefonul tot nu merge, dar presupun că urmează.

El înșfăcă o sacoșă și o urmă înăuntru. Camilla mergea prin noroi și pietriș ca și cum ar fi plutit pe podele de marmură. Decise că probabil treaba asta se datora picioarelor ei atât de lungi. Pe care el nu le băga în seamă absolut deloc, desigur. Cătuși de puțin.

– Câți oameni ai de gând să hrănești în următoarele zile?

– Hai, nu fi morocănos! O să îți fac un sandwich după ce punem astea la locul lor.

Chiar se pricepea să facă sandwichuri, trebui el să recunoască. Mâncă, și încă bine, în bucătăria lui acum impecabilă, cu starea de spirit îmbunătățindu-i-se pe măsură ce își cerceta notițele pe care urma să i le dicteze.

Coastele îl dureau puțin, dar disconfortul devenise tolerabil după doar o aspirină.

După ce termină de mâncat, dictă pentru următoarele trei ore, în timp ce ea transcria. Îl mai întrerupea din când în când, însă asta nu îl mai deranja atât de tare. Întrebările ei erau bune, genul de întrebări care îl făceau să se gândească. Mai ținea cursuri din când în când, deși nu era activitatea lui preferată. Fu nevoit să admită că majoritatea studenților săi, care voiau să facă o carieră în domeniu, nu înțelegeau atât de rapid ca ea unele chestiuni.

Se surprinse studiindu-i linia gâtului. Curbura și arcuirea lui grațioasă. Rușinat, își întoarse privirea, se afundă în notițe și uită de ea pentru moment.

Camilla știa că fusese fixată cu privirea, la fel cum își dăduse seama că el își ferise apoi privirea la fel de rapid precum o apăsare de buton.

Își dădu seama că îi plăcea - îi plăceau multe lucruri. Interesul lui față de ea, iritarea lui din cauza interesului respectiv și concentrarea ce îi permitea să anuleze acel interes. Interesul lui nu avea nimic de a face cu familia ei, cu sângele sau cu rangul ei. Era prima dată în viață când era absolut sigură de asta, iar reacția dinăuntru ei fu rapidă și plăcută. Cât privește iritarea pe care ea o simțea la el, și aceasta era de-a dreptul satisfăcătoare.

O vedea în primul rând ca pe o femeie. Nu ca pe o imagine sau ca pe un titlu. Iar asta o făcea să se simtă femeie. Se simțea atras de ea, deși nu voia să fie. Asta îi oferea ei o doză rezonabilă de control - un control în esență feminin, ce nu era dublat de cel regal.

Concentrarea lui o atrăgea. Era o abilitate pe care o respecta, ce izvora din voință, inteligență și pasiune pentru munca sa.

Era, de asemenea, provocator. Deși știa că ar fi fost bine să reziste unei astfel de provocări. Până la urmă, era

singură cu el – un om despre care nu știa mai nimic –, și, dacă ar fi flirtat cu el și ar fi încercat să îi submineze acea concentrare doar pentru curiozitatea și amuzamentul ei, acest lucru ar fi putut avea consecințe.

Până la urmă însă, ce ar fi fost o misiune fără consecințe?

Când el făcu o pauză suficient de lungă, ea își roti ușor umerii amortiți și îi zâmbi.

– Te superi dacă facem o pauză de cafea?

Îl privi cum revine în prezent, în cameră, înapoi la ea. Îi simți privirea, sexy și erudită, din spatele ochelarilor de citit, atunci când se ridică pentru a se întinde.

– Nu am terminat, îi spuse el.

– Putem continua după cină, dacă vrei, zise ea, zâmbind în continuare. Mi-ar prinde bine o plimbare înainte de a mă apuca de făcut mâncare. Te plimbi vreodată prin pădure, Del?

În vocea ei se simțea o urmă de invitație. El era sigur – foarte sigur – că o făcea intenționat. Era puternică. Nu voia să se gândească la ce ar fi putut face dacă și-ar fi dat cu adevărat interesul.

– Ia-o înainte, eu am treabă, spuse el, așteptând până când ea ajunsese în holul de la intrare pentru a adăuga: Ai grijă la șerpi!

Scurta ezitare din mersul ei și râsuflarea ușor întretăiată îi făcură o mare plăcere.

Se trezi în toiul nopții cu coastele durându-l și cu mintea încețoșată. O visase din nou. De data aceasta, erau în bucătărie, concentrați asupra notițelor. Ea stătea la tastatură, complet goală. Fantezia era atât de puerilă, încât i se făcu rușine.

Problema cu femeile era că îți puteau intra pe sub piele doar respirând.

Stătu nemișcat un moment, dorindu-și să nu îl mai doară coastele și tensiunea să îi scadă.

Trecuse de zi și de seară fără să își încalce înțelegerea. Nu o atinsese, nici măcar o dată. Ar fi fost ușor să o facă. Un deget coborându-i pe ceafă, în timp ce ea tasta. O mângâiere scurtă pe mână atunci când îi dăduse sarea la masă.

Ar fi fost ușor, la fel de ușor precum ar fi fost să o apuce cu o singură mână, să se aplece asupra ei și să afle ce gust avea gura ei.

Dar nu o făcuse. Puncte în plus pentru el.

Cu toate astea, nu îi plăcea faptul că se tot gândise să o facă.

Iar ea flirta cu el. El ignorase, evitase sau inițiasse atât de multe flirturi, încât putea recunoaște cu ușurință unul. Mai ales atunci când femeia nu era deloc subtilă.

Avusese studențe – sau unele admiratoare care își petreceau timpul pe lângă săpături – care se dăduseră la el. De cele mai multe ori, credea el, fusese pentru că ele își creaseră o imagine romantică în privința activității lui. Îl învinuia în mare parte pe Indiana Jones pentru asta, cu toate că filmele cu el fuseseră atât de bune, încât nu putea fi supărat cu adevărat din pricina asta.

Refuzase avansuri sau intrase în jocul lor, în funcție de stare și de femeie. Dar, când venea vorba despre o relație serioasă, reușise până atunci să evite orice fel de complicații.

Roșcata avea cuvântul „complicații” scris mare pe frunte, așa că nu se putea distra cu ea și atât. Ar fi trebuit să îi ia o cameră în oraș. Plătea el. O scotea din casa lui.

Apoi se gândi la cele două teancuri de pagini transcrise cu grijă, iar iritarea lui se diminuează. Camilla făcea minuni. Nu doar că îl ajuta să înainteze mult mai ușor prin materiale, dar întrebările ei, interesul arătat și abilitățile ei organizatorice îl ajutaseră să realizeze cel mai

bun material de pâănă atunci. Nu că ar fi menționat asta vreodată.

Se gândi la mâncarea pe care ea o pusese pe masă. Habar n-avea ce îi făcuse acelui pui amărât, dar îl transformase într-un festin.

Începu să-și revizuiască ideea cum că avea un soț sau un iubit bogat și supărat. Era prea eficientă, se descurca prea bine în bucătărie ca să poată fi iubita răsfățată și răzgâiată a cuiva.

Era un lucru bun, ținând cont de faptul că a râvni la femeia altui bărbat era la un pas distanță de a-ți face de cap cu femeia altui bărbat, lucru ce era pe lista lui, scurtă de altfel, de lucruri interzise.

Dacă ar fi dus-o la un motel, s-ar fi întors de unde plecase. Dacă ar procedat astfel, ar fi admis faptul că nu se putea abține. Iar dacă ar fi admis lucrul acesta, unde ar fi ajuns?

Renunță să se mai gândească la asta și se ridică - amintindu-și în ultima clipă să își pună pe el pantalonii - și coborî la baie. Nu observă gresia ce lucea de curățenie și prosoapele curate, așa cum nu ar fi observat nici dacă ar fi fost mizerie și prosoapele ar fi fost aruncate. Mirosul însă îi atrase atenția, pentru că era al ei.

Acest lucru îi încordă fiecare mușchi din corp. Își înșfăcă medicamentele din dulap, apoi le aruncă la loc. Nenorocitele alea de pastile îl făceau să se simtă ca un prost. Mai bine lua un pumn de pastile eliberate fără prescripție medicală și o gură de whisky.

Nu-și permise să arunce mai mult de o privire spre ușa dormitorului ei, să și-o imagineze - fie și pentru o clipă - întinsă în pat. Un minut mai târziu, înțelese că ar fi fost o fantezie irosită, pentru că ea nu era în pat.

Îi auzi vocea șoptită venind din bucătărie. Se opri cu ochii întredeschiși și ascultă. Nu putea desluși cuvintele,

dar tonul era moale, plin de afecțiune. Îl făcu să strângă din dinți. Cu cine naiba vorbea? Înaintă și prinse sfârșitul dialogului:

- *Je t'aime aussi. Bonne nuit.*¹

Închise telefonul cu o secundă înainte ca el să aprindă lumina. Ea se dădu înapoi, își opri un țipăt și își duse mâinile la gură, strigând, tot în franceză:

- *Mon Dieu! Vous m'avez fait peur!*² Răsufală tremurat, clătină din cap pentru a renunța la franceză și repetă: Ce m-ai speriat!

- Ce faci aici pe întuneric?

Se strecurase pentru a vedea dacă funcționează telefonul și, atunci când văzuse că mergea, sunase acasă pentru a-și liniști familia. Ținuse lumina stinsă și vorbise în șoaptă tocmai pentru a evita ceea ce se întâmpla în acel moment: să ofere explicații.

- Și-a revenit telefonul.

- Mda. Răspunde la întrebare!

Ea se îndreptă de spate și își ridică bărbia.

- Nu știam că trebuie să stau în camera mea ca un copil după ora de culcare, replică ea. Compensez pentru cazare, așa că am presupus că mă pot folosi de tot ce este în casă, continuă cu hotărâre.

- Nu mă interesează nici dacă vrei să dansezi tango sub clar de lună. Vreau să știu de ce te streкори prin casă și șoptești la telefon pe întuneric.

Camilla îi spuse adevărul, învelit într-un strat de gheață:

- Nu puteam să dorm, așa că am coborât să beau ceva și am verificat și telefonul. Când am văzut că merge, am dat un telefon. Stai liniștit, a fost cu taxă inversă. Dacă mi-ar fi mers telefonul mobil în văgăuna asta,

¹În limba franceză, în original, „Și eu te iubesc. Noapte bună.” (n.tr.)

²În limba franceză, în original, „O, Doamne! Ce m-ai speriat!” (n.tr.)

nu m-aș fi gândit să îl folosesc pe al tău. Iar faptul că am avut atât bun-simț încât să nu fac gălăgie în timp ce se presupunea că dormi nu înseamnă că mă ascund.

Era rezonabil ceea ce spunea. Părea adevărat. Așa că aprobă încet din cap.

- Bine. Dacă vrei să vorbești cu soțul sau cu prietenul tău, poți să o faci liniștită. Dar nu te mai strecura ca un hoț.

Camilla se înroși, ochii îi deveniră aur arzând.

- Nu mă strecuram și nu am nici un soț. Dacă vrei neapărat să știi, am vorbit cu mama pentru a o asigura că sunt bine. Putem să încheiem cu interogatoriul?

Del ura să se simtă prost, așa că nu spuse nimic și se duse să ia o aspirină din dulap.

- Trebuia să-mi dau seama. Ești și mai imposibil atunci când ai dureri. Poftim, spuse Camilla cu un oftat enervat, în timp ce luă un pahar și îl umplu cu apă.

- Nu vreau apă, răspunse el, ocolind-o pentru a lua o sticlă de whisky din cămară.

- Bea întâi apa, altfel vei strica gustul whisky-ului, insistă ea. Luă un alt pahar, îi luă sticla din mână și turnă trei degete de băutură. Presupun că te va ajuta cu durerea. Te dor coastele sau umărul?

- Mai mult coastele.

- Presupun că, pe măsură ce se vindecă, dor mai tare. De ce nu stai jos? O să îți pun niște gheață.

- Nu am nevoie de asistentă medicală.

- Nu mai fi atât de încăpățânat, îi spuse ea, punând gheață într-o pungă de plastic pe care o înfășură apoi cu o cârpă subțire. Stai jos, bea-ți whisky-ul! Povestește-mi despre unul dintre proiectele tale. Unul dintr-un loc exotic și îndepărtat.

O amuză și o mulțumi să recunoască tonul mamei sale în propria voce - un ton ferm, dar blând, pe care aceasta îl folosea pentru a alina și a le distra atenția copiilor atunci când erau bolnavi.

- Du-te de aici, mormăi el.

Îndemnul nu fu unul serios, căci o ascultă și se așează pe canapea.

- În vreme ce făceam curat, am găsit niște plicuri pentru domnul doctor Caine. Sunt impresionată. Unde ai studiat?

Camilla se așează și ea, ținând cârpa în mână, așteptând să se răcească. Purta un halat arămiu. Lui Del i se păru a fi de mătase, și, după felul în care se lipea pe formele ei, nu părea că ar avea prea multe haine pe dedesubt. Încercă să nu se mai gândească la asta, închise ochii și lăsă whisky-ul să îi alunece pe gât.

- La Oxford.

- Acum, sunt și mai impresionată. Delaney Caine, cu diplomă de doctor în științe de la Oxford. Cum ai știut că ești arheolog?

Lui Del i se păru ciudată formularea. Nu îl întrebase cum de se făcuse arheolog sau când decisese să devină unul, ci cum își dăduse seama că era arheolog. Și lucrurile stăteau chiar așa.

- Mereu am vrut să știu cum, de ce și când. De fiecare dată când mergeam cu părinții mei la săpături...

- Aha, și ei erau arheologi.

- Paleontologi. Cu dinozauri, spuse el, ținându-și ochii închiși și sperând că băutura și voința vor face durerea să dispară. Îmi plăceau săpăturile, dar mi se părea mult mai fascinant când descopereau ceva uman. Bucăți de ceramică, unelte sau arme. Ceva ce însemna că pe acolo fuseseră oameni.

Se văită puțin, printre dinți, când cârpa rece luă contact cu coastele sale.

„Săracul de el“, se gândi ea cu milă. „Atât de mânios la durere.“

- Frații mei erau fascinați de dinozauri când erau mici. Cred că toți băieții trec prin etapa asta. Părinții tăi nu au fost dezamăgiți că nu ai ales domeniul

lor? întrebă Camilla în timp ce observă cum îi dispărea încet încrâncenarea de pe față, pe măsură ce gheața amorțea durerea.

- De ce să fie dezamăgiți?

Del începu să se relaxeze. O bufniță striga încet din pădurea de după cabană. Aroma Camillei îl învăluia precum o mângâiere.

- Oh, nu știu, tradiție? E bine, nu-i așa, să ai părinți care înțeleg - sau încearcă să înțeleagă - că e nevoie să îți testezi propriile puteri, să îți găsești singur direcția? Unii dintre noi așteptăm prea mult momentul acesta, de teama de a nu dezamăgi.

Camilla văzu că Del se relaxa și începea să îl ia somnul. În mod ciudat, arăta la fel de formidabil ca atunci când era alert. Probabil din cauza osaturii feței sau a bărbii ușor crescute. Orice ar fi fost, era foarte incitant să îl privească, mai ales acum, când nu era atent.

Ochii lui Del se deschiseră, iar acum fața aceea interesantă era foarte aproape de a ei. Aproape că se dădu înapoi, însă văzu în ochii lui verzi o oarecare prudență. O intriga și o îndemna să își testeze puterile.

Rămase foarte aproape de el și își ridică mâna, mângâindu-i ușor barba:

- Trebuie să te bărbierești, domnule Caine.

O putea mirosi - mirosea proaspăt, a rouă, în ciuda orei înaintate. Respirația ei trecea ușor peste pielea lui, și îl făcu să îi lase gura apă.

- Termină, zise el.

- Cred că e complicat să te bărbierești cu o singură mână, continuă ea, plimbându-și un deget peste maxilarul lui. Aș putea să te ajut eu de dimineată.

- Nu vreau să mă bărbieresc și nu îmi place să pui mâna pe mine.

- O, ba îți place să pun mâna pe tine, spuse ea, fiind sigură că și el simțea aceeași dorință ca ea. Doar că îți

este teamă. Și te enervează faptul că nu îmi e frică de tine, adăugă ea.

O apucă de încheietură cu mâna sănătoasă și o strânse cu putere.

- Dacă nu îți este frică înseamnă că nu ai prea multă minte, zise el și îi aruncă o privire insultătoare, urmărindu-i corpul, apoi privind-o din nou în ochi. Nu mai e nimeni aici și nu ai unde să te ascunzi. Poate că am doar o mână sănătoasă, dar, dacă aș hotărî că vreau să te am, nu m-ai putea opri.

Camilla simți furie, dar nu și frică. Nimeni nu pusese vreodată mâna pe ea fără ca ea să permită acest lucru, și intenționa ca asta să nu se schimbe.

- Te înșeli. Eu nu mă ascund, ci înfrunt. Nu sunt nici slabă, nici neajutorată.

Del o strânse și mai tare de mână, conștient de faptul că avea să îi lase urme. Spera să se întâmple asta și că ea avea să țină minte. Pentru binele amândurora.

- Ești femeie, și am cu vreo patruzeci de kilograme mai mult decât tine. Mulți bărbați ar profita de asta pentru a gusta o bucățică. Chiar dacă ești pe gustul lor sau nu. Eu sunt mai pretențios, și, surioară, trebuie să îți spun că nu mă atragi.

- Serios? zise ea, fiind de-a dreptul înfuriată, deși încerca să se controleze. Atunci când era foarte nervoasă, devenea irațională. Încercă să se calmeze, să preia controlul. Ce noroc pe amândoi, în cazul ăsta, adăugă ea.

Se dădu înapoi și își eliberă mâna când el dădu drumul strânsorii. Văzu în ochii lui ceva - ușurare sau dispreț, nu era sigură - ce o înflăcăra din nou.

- Doar că minți, spuse ea.

Era furioasă, impulsivă și probabil extrem de stupidă. Nu se mai putu controla, îi prinse părul în mâini și îi strivi gura cu a ei.

Prima ei reacție fu una de satisfacție, atunci când îl auzi trăgând scurt aer în piept. Continuă, folosindu-și buzele și limba pentru a-l gusta. Și, pe măsură ce îi simțea gustul, fu surprinsă de un val de căldură ce duse la a doua reacție. Simțea cum se topea încet.

Nu era pregătită pentru asta, pentru nevoia de a-și consuma fiecare val de furie și de a-și stârni propria pasiune. Scoase un sunet scurt, de plăcere și de surpriză, și se afundă în el.

Gura îi era rigidă, fața aspră, iar părul îi era des și moale precum blana de nură. Îi simțea bătăile rapide ale inimii și strânsoarea mâinii ce o ținea de ceafă. Dinții și apoi limbile lor se întâlneau. Nu se putea gândi decât că voia mai mult.

Reflexele îi erau întârziate. Era singura scuză pentru faptul că nu o împinsese atunci când venise peste el. Și, în definitiv, era doar un om. Nu găsea alt motiv pentru care, în loc să o împingă, o ținea de gât, doar ca să nu plece de unde era – peste el.

Sunetele moi și pofticioase pe care le scotea îi făceau sângele să fiarbă, îl făceau să lupte cu dorința de a adânci sărutul, deși era deja mai mult decât putea, probabil, suporta.

Voia să o înghită cu totul – dintr-o singură îmbrățișare animalică, vorace. Voia lucrul acesta, o voia pe ea, mai mult decât voia să respire.

Se mișcă, încercând să o cuprindă și cu cealaltă mână, pentru a o pune în poală. Mișcarea neatentă aduse după ea o durere puternică, ce sufocă, însă, pasiunea. Ea se dădu înapoi. Îi simțise corpul încordându-se, îl auzise încercând să respire, știa că îl rănise. Îngrijorată, aproape că își ceru scuze, însă îi întâlni privirea furioasă și se opri.

– Stai naibii departe de mine, spuse el.

Nu putea să respire și simțea cum i se învâрте capul. Înjură, știind că reacția aceasta era atât față de durere, cât și față de ea.

- Lasă-mă să te ajut...

- Am zis să stai naibii departe.

Scaunul pe care stătea căzu la podea atunci când se ridică. Vru să înjure când i se încețoșă privirea, iar slăbi-ciunea îl făcu să se înfurie și mai tare.

- Dacă ai chef de o aventură, mergi în altă parte. Eu nu sunt disponibil.

Ieși din casă, trântind ușile în urma sa precum două gloanțe.

Camilla se simțea rușinată și nu dormi aproape deloc, gândindu-se la ceea ce se întâmplase. Se dăduse la el. Aproape că se năpustise asupra lui. Nu conta că fusese nervoasă, insultată și ațâțată. Dacă un bărbat s-ar fi comportat așa cum o făcuse ea, ar fi fost prima care să îl catalogheze drept o brută și un barbar.

Îl făcuse să o sărute, profitând de situație și de avantajul fizic pe care îl avea. Fapt de-a dreptul imoral. Trebuia să își ceară scuze și să accepte orice pedeapsă, chiar dacă asta ar fi însemnat să fie dată afară. Spera totuși să nu se ajungă la asta.

Urmând un adevărat clișeu, se prezentă în bucătărie la o oră după răsăritul soarelui și îi pregăti un mic dejun minunat, pentru a-l îmbuna.

Desigur, probabil că trebuia să transforme micul dejun în prânz, căci Del venise acasă la trei dimineața. Când îl auzise intrând în casă, nu mai respirase timp de zece minute, așteptându-se ca el să intre peste ea în cameră și să o zboare pe fereastră.

Pe de altă parte, nu era ca și cum el nu răspunsese avansurilor sale, își reaminti ea. Aproape că o devorase. Dacă nu ar fi încercat să o tragă mai aproape și nu s-ar fi rănit...

Până la urmă, era mai bine să nu se mai gândească la asta.

Cafeaua era caldă, sucul proaspăt. Făcuse aluatul și umplutura pentru clătitele cu mere și scorțișoară și pregătise și o bucată generoasă de șuncă. Acum, mai trebuia doar ca ursul să iasă din bârlog.

După câteva minute, auzi podeaua de sus scârțâind, semn că Del se trezise. Își șterse palmele umede de emoție și se apucă să gătească.

Del repeta și el toată scena în minte, așa că era extrem de indispus. Pe de-o parte, era furios pe femeia asta care îl pusese într-o situație imposibilă. Pe de altă parte, era absolut dezgustat de reacția lui.

O femeie frumoasă se dăduse la el într-un mod mai mult decât evident. O femeie superbă, senzuală, singură îl apucase în toiul nopții și îl sărutase de mama focului.

Iar el plecase furios din casă.

Ce avea, era nebun?

Era precaut, se corectă el, enervat de acea dezbatere internă. Nu avea nici o problemă cu relațiile sexuale sănătoase, necomplicate, dintre doi adulți. Dar, dacă era vreun os necomplicat în Camilla, el ar fi dansat gol în mijlocul orașului.

Femeia mirosea a complicații.

Asta pe lângă faptul că el nu avea timp de distracții în acel moment, își reaminti în timp ce se îmbrăca. Iar atunci când avea timp, el era cel ce făcea primul nenorocit de pas.

Femeia avea o gură de zeiță, își aminti el. Era fierbinte, persuasivă și abilă.

Mai bine să nu se mai gândească la asta. Era mult mai bine dacă se decidea ce naiba să facă. Din punctul lui de vedere, erau două variante: fie se prefăcea că nu se întâmplase nimic, fie o ducea în oraș și scăpa de ea.

Ultima variantă părea cea mai sigură pentru toată lumea.

Era aproape jos, când simți aroma puternică de cafea ce îi zdruncină hotărârea. Putea număra pe degetele de la o mână ocaziile în care se trezise în miros de cafea proaspătă.

Apoi simți aroma cărnii de pe grătar.

Juca murdar, ca orice femeie.

Când intră în bucătărie, ea se întoarse, cu cana de cafea în mână. În loc să i-o ofere direct, o puse pe masă. Nu zâmbi, însă îl privi în ochi.

- Vreau să îmi cer scuze pentru comportamentul meu, spuse ea pe un ton sobru, ce îl luă prin surprindere. Se hotărî să nu răspundă încă și să își bea cafeaua. A fost un gest incalificabil. Am profitat de o situație și am abuzat de ospitalitatea ta. Îmi pare foarte rău. Ai avea tot dreptul să mă dai afară. Sper să nu o faci, dar nu voi zice nimic dacă asta e decizia ta, continuă ea.

Del se întreba dacă juca murdar. Se uita la ea pe după cana de cafea - stătea în picioare, răbdătoare și solemnă, cu friptura sfârâind pe grătar în spatele ei. Cine i-ar fi putut rezista?

- Hai să nu ne mai gândim la asta!

Camilla se simți ușurată, dar nu se putea relaxa până nu termina ce avea de zis.

- E foarte generos din partea ta. Aș vrea doar să îți spun că nu am mai făcut așa ceva până acum, spuse ea, întorcându-se pentru a verifica friptura.

- Ce anume nu ai mai făcut? întrebă el, gândindu-se la intensitatea sărutului.

- Nu m-am mai băgat atât de tare pe gâtul unui bărbat, spuse ea, în timp ce roși amintindu-și întâmplarea. Mi-am dat seama apoi că, dacă situația ar fi fost invers - dacă tu ai fi venit peste mine, mai ales dacă aș fi fost incapabilă să...

- Nu sunt incapabil, spuse el iritat și se duse să își mai pună cafea.

- În orice caz, mi-am dat seama că a fost un gest condamabil, poate chiar penal, așa că...

- Ne-am sărutat. Atâta tot, se răsti el, devenind din ce în ce mai neliniștit. Nu e vreo mare chestie.

Ea îi aruncă o privire, apoi se întoarse. Mare sau nu, chestia respectivă îl făcuse să umble aiurea până aproape de dimineață. Era momentul să își termine pledoaria.

- Orice formă de act sexual trebuie să fie de comun acord, altfel înseamnă hărțuire. Chiar mai rău, molestare.

- Când m-o molesta pe mine o femeiușcă ciolănoasă, or zbura porcii.

- Nu sunt nici femeiușcă, nici ciolănoasă, dar lasă-mă să termin. Eram furioasă și mă simt atrasă de tine - Dumnezeu știe de ce -, dar ar fi trebuit să îmi controlez aceste reacții, precum și curiozitatea pe care am simțit-o. Apreciez faptul că îmi accepti scuzele. Acum, dacă vrei să stai jos, voi face clătite.

Înțepă carnea cu furculița și o puse pe o farfurie. Înainte să treacă la aluatul de clătite, Del o învărti, o luă de gât, o ridică pe vârfuri și o sărută.

Furculița pe care ea o avea încă în mână căzu pe blat. Brațele i se lăsară moi pe lângă corp. Era un atac, unul spectaculos, ce îi făcu genunchii să se înmoaie, capul să îi urce în nori și sângele să îi fiarbă, toate în același timp. Voi să se apropie de el, însă el o împinse ușor și se dădu înapoi.

- Gata, suntem chit acum. Ce fel de clătite? întrebă el luându-și cana de cafea și așezându-se.

capitolul 5

Barba îl enerva. La fel și femeia. Durerea de la coaste îl irita permanent. La fel îl irita și libidoul. Munca îl ajuta să se concentreze și să nu se mai gândească la nimic altceva. Mereu fusese capabil să se piardă în muncă – era de părere că cine nu poate face asta nu lucrează în domeniul potrivit.

Trebuia să recunoască faptul că nu îl enerva atunci când îl ajuta cu transcrierea și organizarea notițelor. Adevărul era că îi era de atât de mare ajutor, încât nu știa cum naiba urma să se descurce după ce ea avea să plece.

Se gândise să profite de recunoștința ei și să o convină să mai stea vreo două săptămâni.

Și atunci avea să fie distras de lucruri ridicole precum felul în care cădea lumina în părul ei atunci când se așeza la tastatură. Sau modul în care i se luminau ochii atunci când se întorcea spre el cu o întrebare sau un comentariu. Apoi avea să înceapă să se gândească la ea. Cine era, de unde venea. Cum naiba ajunsese în bucătăria lui. Vorbea franceză ca un nativ, gătea dumnezeiește. Și peste toate astea era o poleială de prestanță.

Ura să le pună oamenilor întrebări despre ei. De cele mai multe ori, nu se mai opreau din vorbit. Dar avea multe întrebări legate de Camilla.

Începu să se întrebe cum să facă să obțină mai multe informații de la ea fără să pară că pune prea multe întrebări.

Era și inteligentă, se gândi el, în timp ce ea eticheta fotografiile sitului, iar el se prefăcea a studia niște notițe. Nu era doar educată, deși se vedea că avusese parte de o educație excelentă. Dacă era să ghicească, ar fi spus

clar școli private – și, ținând cont de accentul francez, putea paria pe ceva școli elvețiene. În orice caz, oriunde ar fi fost educată, fusese suficient de deșteaptă încât să nu mai aducă vorba despre micul lor incident.

Când el îi spusese că erau chit, aprobase din cap, iar apoi îi făcuse clătite. Admira lucrul acesta, felul în care ea acceptase situația și se întorsese la treburile obișnuite.

Avea bani – sau avusese. Ceasul Swiss, halatul de mătase. Și era, într-adevăr, de mătase. Își dăduse seama atunci când îl simțise pe piele, când ea se încolăcise în jurul lui.

La naiba!

Cu toate astea, era obișnuită cu munca. Părea că îi făcea plăcere să gătească. Aproape că nu înțelegea. În plus, stătea la tastatură cu orele fără să se plângă. Tasta rapid și îngrijit, avea o postură perfectă. Măinile îi erau elegante precum ale unei regine.

Și avea cea mai incredibilă gură.

Ce însemnau toate acestea?

Se surprinse scărpinându-și din nou barba și fu lovit de inspirație.

– Mi-ar prinde bine un bărbierit.

O spusese pe un ton relaxat, așteptând ca ea să se uite la el.

– Poftim?

– Un bărbierit, mi-ar prinde bine, repetă el.

Ea zâmbi, considerând asta o propunere amicală.

– Te descurci sau ai nevoie de ajutor?

– Ai bărbierit vreodată un bărbat? întrebă el încruntat, pentru a arăta că ezita.

– Nu, spuse ea strângându-și buzele și înclinându-și capul. Dar i-am văzut pe tata și pe frații mei făcând-o. Cât de greu poate fi?

– Frații tăi?

- Da, doi, spuse ea, apropiindu-se și aplecându-se puțin pentru a-i studia fața. Erau multe unghiuri. Adâncituri și zone plate. Nu era deloc simplu, dar asta făcea lucrurile mai provocatoare. Nu văd de ce nu m-aș descurca, adăugă ea.

- Vorbim despre pielea mea aici, soro. Ridică mâna și își frecă din nou barba. Hai să o facem, adăugă el apoi.

Ea luă treaba în serios. După ceva discuții, stabiliră să meargă pe veranda din față. Astfel, luau și puțin aer, și ea putea să se învârtă în jurul scaunului, lucru pe care nu l-ar fi putut face în baia înghesuită. Scoase o masă mică și își aranjă instrumentele. Un bol larg cu apă fierbinte. Tubul de spumă de ras, prosoapele, lama. l-ar fi plăcut să fie un brici, mai degrabă decât un aparat de ras. Ar fi fost amuzant să îl ascută.

El se așeză, iar ea îi prinse un prosop pe după gât.

- Aș putea să te și tund puțin, dacă tot facem ceva.

- Lasă-mi părul în pace!

Nu-l învinovățea. Era un păr superb, ușor ondulat. Și, oricum, singura dată când voise să tundă pe cineva - chiar pe ea -, demonstrase că nu avea vreun talent ascuns pentru asta.

- Bine, relaxează-te, spuse ea și îi acoperi fața cu un prosop umed și cald. Am văzut asta prin filme. Presupun că înmoaie barba sau așa ceva.

Del mormăi și se relaxă în scaun, iar ea privi pădurea. Era atât de verde, atât de deasă, plină de lumini și umbre. Putea auzi păsările cântând și văzu o pasăre cardinal zburând rapid, ca un glonț roșu într-o țintă verde.

Nu se îngrămădea nimeni printre umbre, așteptând ca ea să facă vreo mișcare numai bună de surprins în vreo fotografie din care să facă bani. Nu erau gărzi de corp în jur, gata să o protejeze.

Toată liniștea de acolo era precum un balsam.

- E o zi superbă, spuse ea și puse neglijent o mână pe umărul lui. Voia să împartă cu cineva sentimentul de libertate. Atâta albastru și atâta verde pe timp de vară. Cald, dar nu înăbușitor. În Virginia, am fi fost sufocați de umezeală până acum.

Aha! Știa el că observase un accent sudist în vocea ei.

- Ce e în Virginia?

- Familia mea. „O parte din ea“, se gândi. Ferma noastră.

Luându-i prosopul de pe față, îi întâlni privirea - era tăioasă și plină de îndoieli.

- Vrei să spui că ești fată de fermier? Las-o baltă!

- Avem o fermă, spuse ea și luă spuma de ras, ușor iritată.

„Două ferme, una în fiecare țară“, își zise ea.

- Tatăl meu cultivă soia, porumb și altele. Avem vaci și cai.

- N-ai săpat în viața ta cu mâinile alea, copilo.

Camilla ridică dintr-o sprânceană, în timp ce întindea spuma de ras pe față lui.

- E o invenție nouă și minunată, numită tractor, adăugă ea cu puțină duritate în glas.

- Mi-e greu să mi te imaginez conducând un tractor.

- Nu am stat prea mult printre lanuri, dar știu să fac diferența dintre un cartof și un păstârnac.

Cu sprâncenele încruntate, îi ridică bărbia și trecu cu grijă lama peste ea.

- Părinții mei au dorit ca ai lor copii să fie productivi și folositori, să ofere ceva lumii în care trăiesc. Sora mea lucrează cu copii din medii dezavantajate.

- Parcă ziceai că ai doi frați.

- Doi frați și o soră. Suntem patru copii, spuse ea clătind lama și luând apoi cu grijă încă un rând de cremă și fire de păr.

- Și ce faci tu acolo, la fermă?

- Multe lucruri, mormăi ea, calculând la ce unghi să radă în continuare.

- Și acum, fugi de lucrurile alea multe? Hei!

Îi dăduse puțin sângele, iar ea îl tamponă ușor.

- E doar o zgârietură mică, pe care nu aș fi făcut-o dacă nu ai fi vorbit. Nu zici nimic ore în șir, iar acum nu îți mai tace gura.

- Poate că sunt agitat. Nu am mai avut o femeie cu un obiect ascuțit atât de aproape de gâtul meu, spuse el amuzat, dar și intrigat de faptul că părea să fi atins un punct sensibil.

- Mă mir, ținând cont de personalitatea ta.

- Ținând cont de a ta, pe mine mă miră să aflu că ești o fată de la țară. Dacă ai crescut în Virginia, de unde ai căpătat accentul franțuzit?

Camilla ridică din sprâncene; ochii îi luceau de amuzament.

- Franțuzit zici? De la mama, spuse ea, ignorând faptul că se simțea ușor vinovată că nu îi spunea tot adevărul. Din cauza asta, se apucă să îi mai spună câte ceva, chiar dacă fără a da prea multe detalii. Ne petrecem o parte din timp în Europa și avem și acolo o fermă. Fă așa, spuse ea, întinzându-și buza de sus peste dinți.

- Îmi mai arăți o dată? întrebă el rânjind.

- Acum, l-au apucat glumele, constată ea râzând, apoi păși între picioarele lui, se aplecă și îi rase cu grijă porțiunea dintre nas și gură.

Voia să o atingă, să își plimbe mâna undeva pe trupul ei. Oriunde. Își dădu seama că voia să o sărute din nou. Oricine ar fi fost ea cu adevărat.

Degetul ei mare trecu peste gura lui, ținându-i buza, apoi și-l retrase. Privirea ei rămase acolo încă puțin, înainte de a se uita din nou în ochii lui. Acolo văzu dorința, cum ardea periculos în privirea lui. Simți cum o străpunge, precum lama ascuțită a unei săbii.

- De ce crezi că se întâmplă asta? șopti ea.

El nu se prefăcu a nu înțelege. Nu credea în amăgiri.

- Habar n-am - în afară de faptul că arăți foarte bine.

Aproape că zâmbi auzind asta și se întoarse să clătească lama.

- Cred că ar trebui ceva mai mult de atât, chiar și doar pentru a fi atras de cineva. Nici măcar nu prea ne înghițim.

- Nu am nimic împotriva ta în mod deosebit.

- Vai, Delaney, ce romantic, zise ea râzând, mai ales pentru a calma tensiunea pe care o simțea. Nici o femeie nu poate rezista la un astfel de șarm, la atâta poezie.

- Vrei poezie, citește o carte.

- De fapt, cred că te plac cumva, spuse ea în timp ce termina cu bărbieritul. La un anumit nivel, mă încântă irascibilitatea ta.

- Oamenii bătrâni sunt irascibili. Eu sunt încă tânăr, deci sunt doar obraznic.

- Exact. Dar ai o minte interesantă, iar asta mi se pare atrăgător. Mă fascinează munca ta, spuse ea întorcându-i fața într-o parte și apropiindu-se din nou. Și pasiunea pentru ea. Sunt în căutarea pasiunii - nu sexuală, ci emoțională, intelectuală. Ce ciudat să o găsesc aici, printre oase vechi și vase sparte, adăugă ea.

- În domeniul meu, e nevoie de mai mult decât pasiune și inteligență.

- Desigur. Multă muncă, sacrificiu, sudoare și poate și sânge. Te înșeli dacă tu crezi că toate astea îmi sunt străine.

- Nu ești deloc leneșă.

- Ia uite, mi-ai făcut un compliment. Inima mea tresaltă, zise ea și zâmbi.

- Și ai și ditamai gura, soro. Poate, la un anumit nivel, îmi place sarcasmul tău.

- E bine. De ce nu îmi spui niciodată pe nume?

Se dădu în spate pentru a lua un prosop curat și a șterge urmele de spumă de pe fața lui.

- Acesta este numele meu. Camilla. Mamei îi plac florile, și erau cameliile în floare la ferma tatălui meu când a dus-o pentru prima dată acolo.

- Deci ai mințit doar legat de numele de familie.

- Da.

Își trecu degetele peste obrajii lui pentru a verifica dacă mai rămăsese ceva.

- Cred că am făcut o treabă bună. Iar tu ai o față drăguță, chiar dacă e complicată. Arată mult mai bine fără barba aia neîngrijită. Se duse la masă și se șterse pe mâini. Vreau doar câteva săptămâni în care să fiu eu. Câteva săptămâni fără restricții, responsabilități, solici-tări, așteptări. Nu ai simțit niciodată nevoia de a respira, pur și simplu? șopti ea.

- Ba da.

Ceva din tonul ei și ceva din ochii ei îl făcură să creadă că era adevărat ceea ce îi spunea.

- Pe aici e suficient aer. Mașina va fi gata în vreo două zile. Poți să pleci atunci sau poți să mai stai o săptămână, două, și păstrăm lucrurile ca până acum.

- Poate mai stau câteva zile. Mulțumesc. Aș vrea să aflu mai multe despre proiectul tău. Aș vrea să aflu mai multe despre tine, spuse ea în timp ce ochii i se umplură de lacrimi, deși nu știa de ce.

- Hai să păstrăm lucrurile așa cum sunt. Până se vor schimba ele. Bună treabă cu bărbieritul... Camilla.

Camilla zâmbi pentru sine în timp ce ușa de la intrare se închidea în urma lui.

Pentru a-și arăta gratitudinea, Camilla făcu tot posibilul să nu îl enerveze. Pentru aproape o zi și jumătate. Făcuse lună în cabană, fotografiile și schițele fuseseră etichetate și îndosariate. Paginile transcrise cu grijă formau acum două teancuri înalte.

Decise că era momentul pentru o schimbare în rutina zilnică.

- Îți trebuie provizii proaspete, îi spuse ea.

- Dar tocmai am cumpărat provizii.

- Asta a fost acum câteva zile. Iar cuvântul de bază e *proaspete*. Nu mai sunt fructe deloc și doar câteva legume. Și vreau lămâi. O să fac limonadă. Bei mult prea multă cafea.

- Fără cafea o să intru în comă.

- Nici cafea nu prea mai e, așa că, dacă nu vrei să intri în stare comatoasă, trebuie să mergem în oraș pentru cumpărături.

Se uită la ea pentru prima dată de când începuse conversația, scoțându-și ochelarii de citit, pentru a se putea încrunta la ea.

- Să mergem împreună?

- Da. Așa pot să verific starea mașinii, din moment ce la telefon Carl doar mormăie, de fiecare dată când îl sun. Așa că mergem în oraș, spuse ea, în timp ce se căuta în geantă, scoțându-și ochelarii.

- Vreau să termin partea asta.

- Terminăm când ne întoarcem. Pot să conduc eu dacă încă te deranjează umărul.

De fapt, umărul aproape că nu îl mai durea. Când nu putea să doarmă noaptea, alesese să facă exerciții. Coastele încă îl dureau, dar putea renunța la eșarfa care îi ținea mâna.

- Cum să nu. Chiar o să te las să îmi conduci camioneta. Am văzut ce șofer bun ești.

- Sunt un șofer foarte bun. Dacă nu ar fi fost căprioara aia...

- Da, da, nu o să îmi conduci mașina, copilo. Știa deja că avea să insiste și să îl cicălească, așa că hotărî să nu mai piardă timpul și să meargă chiar atunci. O să conduc eu - dar tu o să te ocupi de cumpărături.

Se oprise în loc, încruntat, iar ea își dădu capul într-o parte și spuse:

- Dacă încerci să îți aduci aminte unde ai pus cheile de la mașină, să știi că sunt în contact, în camioneta ta prețioasă.

- Știam. Mergem odată? mormăi el.

Camilla se grăbi în urma lui, atât de încântată, de parcă i-ar fi oferit o noapte în oraș.

- E și vreun magazin mai mare? Mi-ar trebui niște...

- Stai așa, spuse el, oprindu-se brusc în fața ușii, astfel încât ea se izbi de el.

- Nu, nu e nici un magazin și să nu crezi că mergem să cumpărăm cine știe ce. Vrei lămâi, mergem să luăm lămâi, dar nu mă cari prin cine știe ce safari de fete, în căutare de pantofi, cercei și naiba mai știe ce.

Camilla avea o mică - și absolut inofensivă - slăbiciune pentru cercei. Aproape că se bosumflă.

- Voiam doar niște cremă de ochi.

El îi coborî puțin ochelarii de soare și se uită la ochii ei.

- N-au nimic ochii tăi.

Ea își dădu ochii peste cap în timp ce el porni spre mașină, dar hotărî să nu insiste. Cel puțin până ajungeau în oraș. Acum, era mai bine să îi distragă atenția.

- Mă întrebam dacă ai putea să îmi spui cum funcționează datarea cu carbon radioactiv, spuse ea, urcându-se în camionetă.

- Vrei un atelier...

- Da, da, un curs. Dar pe scurt. Pot transcrie mai bine dacă am o imagine cât de cât clară în minte.

El oftă lung, în timp ce mașina ieși de pe alee pe drumul principal.

- Carbonul se găsește în atmosferă. Sunt trilioane de atomi de carbon pentru fiecare atom de carbon 14, radioactiv. Plantele absorb carbonul 14, iar animalele îl absorb...

- Mâncând plantele, termină ea propoziția, foarte încântată, în timp ce el o săgetă cu privirea.

- Și alte animale. Odată absorbit, începe să se dezintegreze. Se reface din atmosferă sau din mâncare. În plante sau în animale, emană cincisprezece unde de dezintegrare pe minut, iar acestea pot fi detectate cu un aparat Geiger. Restul e doar matematică. Sursa moartă își pierde radioactivitatea la o rată de... De ce vorbesc singur?

- Ce? întrebă ea, distrasă. Iartă-mă! E atât de frumos! Nu am văzut aproape nimic din cauza furtunii. E atât de verde și de splendid. Aduce puțin a Irlanda, cu toate dealurile acelea. E și un lac, și toți copacii aceia, e așa liniște și pace aici, spuse ea, văzând cum soarele se reflecta în apă.

- De aceea, cei mai mulți oameni din Vermont locuiesc aici. Nu ne plac mulțimile și zgomotele. Dacă vrei așa ceva, nu vii în RNE, mergi la sud de lacul Champlain.

- RNE?

- Regatul de Nord-Est.

Numele o făcu să zâmbescă. Se gândi că plecase dintr-un principat și ajunsese într-un regat.

- Ai trăit mereu aici?

- Nu tot timpul.

Camilla strigă de plăcere când se apropiară de un pod cu acoperiș.

- O, e atât de drăguț!

- Te duce de pe o parte a râului pe cealaltă, spuse Del, dar încântarea ei era molipsitoare. Uneori, uita să se uite în jur, să se bucure de bucățița frumoasă de lume pe care o numea cel mai des acasă.

Trecură peste pod, înspre biserica albă ce se ivea în spatele copacilor. Camilla simți că scena era desprinsă dintr-o carte, dintr-o poveste americană profundă și frumoasă. Dealurile înverzite, bisericile albe și casele

îngrijite, fiecare cu grădina ei. Orașul era la fel de ordonat, ca un joc cu străzi drepte, un mic parc și clădiri vechi din cărămidă.

Voia să se plimbe pe străduțe, să cutreiere magazinele, să vadă cum își petreceau oamenii ziua. Poate să ia prânzul într-unul dintre acele mici restaurante. Sau, și mai bine, să se plimbe mâncând o înghețată.

Del opri în parcare.

- Aici e magazinul, o informă el, în timp ce își scotea portofelul. Îi puse mai multe bancnote în mână.

- Ia ce îți trebuie. Mă duc să verific care-i treaba cu mașina. Ai treizeci de minute.

- Bine, dar nu am putea să ne...

- Și ia și niște prăjituri sau ceva, adăugă el și o împinse ușurel.

Camilla se încruntă pe sub ochelarii de soare, coborî din mașină și rămase cu mâinile în șold în timp ce el plecă din parcare. Omul acesta era un nătărău. Îi ordona, o împingea, nu o lăsa să termine ce avea de spus. Nu fusese niciodată tratată atât de nepoliticos, cu atâta indiferență.

Nu putea înțelege de ce totuși îi făcea plăcere.

În orice caz, nu avea să se întoarcă în vizuina aia pentru încă o săptămână fără să vadă câte ceva din oraș. Plecă să exploreze, îndreptându-și spatele.

În micul și curatul orașel, nu putu găsi nici o casă de amanet, însă găsi o bijuterie frumoasă, cu o selecție rafinată de obiecte. Cerceii erau de-a dreptul tentanți. Se abținu însă și notă magazinul ca fiind un loc unde și-ar putea vinde ceasul, în cazul în care se ajungea la asta.

Nimeri într-o drogherie. Nu găsi crema ei de ochi, așa că se mulțumi cu oferta locală. Luă și niște lumânări parfumate și câteva pungi de potpourri. Găsi un magazin de antichități ce găzduia adevărate comori. Fu chinuitor pentru ea să nu poată cumpăra o călimară din

cristal și argint. Ar fi fost un cadou minunat pentru unchiul ei Alex – însă era peste bugetul ei actual, și nu voia să riște cu cardul de credit.

Găsi totuși câteva sticle vechi foarte interesante, la un preț rezonabil. Erau perfecte pentru a pune flori de câmp sau rămurele și cu siguranță înveseleau cabana.

Vânzătoarea era o femeie de aproximativ aceeași vârstă cu ea, cu părul blond-închis prins într-o coadă strânsă la spate și cu ochi albaștri aprigi, ce observară cum clienta se uita la călimară.

Îi zâmbi în timp ce îi împacheta sticlele.

- Călimara este din secolul al nouăsprezecelea. Este o piesă de colecție – la un preț bun.

- Da, e minunată. Aveți un magazin foarte frumos.

- Ne mândrim cu el. Sunteți în vizită prin zonă?

- Da.

- Dacă sunteți cazată la unul dintre hotelurile selecționate, beneficiați de 10% reducere la cumpărăturile de peste o sută de dolari.

- Am înțeles. Nu... nu stau la hotel, spuse ea, privind spre biroul unde era afișată călimara. Ziua unchiului ei era oricum peste trei luni.

- Mă întrebam dacă puteți accepta un avans pentru a mi-o rezerva?

- Îmi puteți lăsa douăzeci de dolari. O păstrez două săptămâni, spuse vânzătoarea, după ce o măsură lung cu privirea.

- Mulțumesc, răspunse Camilla, în timp ce scoase bancnota din rezerva ei din ce în ce mai mică.

- Nici o problemă.

Vânzătoarea începu să scrie o chitanță pentru avans.

- Numele?

- Numele meu... Breen.

- O să o rezerv pentru dumneavoastră, domnișoară Breen. Puteți veni oricând în următoarele două săptămâni cu restul sumei de achitat.

Camilla se uită la ceas și făcu ochii mari.

- Am întârziat. Delaney o să fie furios.

- Delaney? Caine?

- Da. Trebuia să mă întâlnesc cu el acum cinci minute, spuse Camilla adunându-și bagajele și grăbindu-se spre ușă.

- Domnișoară, așteptați! Chitanța dumneavoastră, spuse vânzătoarea alergând după ea.

- O, iertați-mă! Doar că se enervează atât de repede!

- Da, știu, spuse femeia, cu o combinație de amuzament și curiozitate în ochi. Am ieșit împreună de câteva ori.

- Ah. Nu sunt sigură dacă să vă felicit sau să îmi exprim regretele, spuse Camilla și zâmbi. Eu lucrez pentru el, temporar.

- La cabană? Atunci, eu trebuie să îmi exprim regretele. Spuneți-i că Sarah Lattimer îi transmite salutări.

- Desigur. Acum, trebuie să fug, altfel o să merg pe jos până la cabană.

„Asta așa e“, se gândi Sarah în timp ce o urmărea pe Camilla grăbindu-se. Del nu era cunoscut pentru răbdarea sa. Cu toate astea, oftă puțin, amintindu-și cum aproape se convinsese că avea să îl poată schimba - să îl liniștească -, pe când avea douăzeci de ani.

Scutură din cap pentru a goni ideea și se întoarse pentru a pune cartonul de rezervare pe călimară. Îi dorea succes frumoasei roșcate. În mod ciudat, femeia i se părea cunoscută. Ca și cum ar fi fost un star de cinema, o celebritate sau ceva asemănător.

Sarah ridică din umeri. Urma să se tot gândească la asta până avea să reușească să își dea seama cine era noua asistentă a lui Del, dar avea să-și dea seama.

Jonglând cu sacoșele, Camilla ajunsese în fugă în parcare. Strânse din dinți când zări mașina, apoi deschise ușa și vâri cumpărăturile înăuntru.

-Trebuie să mai iau câte ceva. Mai durează puțin, spuse ea voios.

Înainte ca el să poată deschide gura - pentru a bombăni, era convinsă -, Camilla se grăbi să intre în supermarket. Luă un cărucior de cumpărături și se îndreptă spre legume și fructe în pas susținut. Procesul de alegere a fructelor și a legumelor nu putea fi însă grăbit. Puse în pungi lămâi, roșii coapte și, se strâmbă la vederea andivelor. Supermarketul era o noutate pentru ea, așa că stătu mai mult decât intenționa în fața raionului de fructe de mare proaspete, în fața produselor de panificație. Îi plăceau culorile, aromele, texturile. Indicatoarele mari și colorate care anunțau ofertele speciale și muzica înfundată ce era întreruptă de vocea care cerea verificări de preț și curățenie pe raion.

Tremură când trecu pe lângă rafturile cu produse congelate, intuind că șansele ca Del să o mai ducă și la un cornet cu înghețată erau nule. Așa că luă ce îi trebuia pentru a face acasă. Încântată de varietatea de produse, umplu căruciorul și se îndreptă spre casa de marcat.

Dacă ar fi fost casnică, ar fi făcut asta în fiecare săptămână. Probabil nu ar mai fi fost nici pe departe atât de amuzant. Ar fi fost, din păcate, doar o altă obligație.

Se lovi de realitate atunci când înaintă la coadă și își văzu fața pe coperta unui tabloid.

Inima frântă a prințesei Camilla

Camilla văzu, din ce în ce mai iritată, că articolul spunea despre ea că se retrăsese pentru a putea suferi în liniște în urma despărțirii de un actor francez. Un actor pe care nu îl întâlnise niciodată în viața ei. Imbecili! Mincinoși! Cu ce drept scriau asemenea minciuni despre viața ei? Nu era suficient că scriau despre fiecare mișcare pe care o făcea, că își foloseau obiectivele puternice pentru a o fotografia zi și noapte?

Se îndreptă să ia ziarul doar pentru pura plăcere de a-l face bucăți.

- Ce tot faci aici? întrebă Del.

Camilla sări în sus precum un hoț prins și ascunse instinctiv ziarul. Toată furia, pe care o considera o reacție normală, se transformă într-o durere surdă de stomac.

Dacă ar fi fost demascată acolo, în acel moment, totul s-ar fi terminat. Oamenii s-ar fi strâns în jurul ei, holbându-se. Presa i-ar fi luat urma precum niște dulăi.

- Aștept să... să plătesc.

- Ce sunt toate astea?

- E mâncare, spuse ea încercând să zâmbească, în timp ce șiroaie reci de transpirație îi curgeau pe spate.

- Pentru ce armată?

Ea se uită la căruț și se cutremură.

- M-a luat puțin valul. Pot să pun o parte înapoi. De ce nu mă aștepți afară, și apoi...

- Treci și plătește odată, zise el și păși înspre ea.

Convinsă că el avea să vadă ziarul, ea se înfipse bine cu picioarele în pământ.

- Să nu mă mai împingi.

- Nu te împing pe tine, împing amărâtul ăsta de cărucior.

Camilla aproape că leșină atunci când Del trecu pe lângă standul de ziare fără ca măcar să arunce un ochi.

- Bună, Del, nu mă așteptam să te revăd atât de repede. Casiera începu să scaneze produsele pe care Del le scotea din cărucior și le punea pe bandă.

- Nici eu nu mă așteptam să vin.

Femeia, o brunetă plinuță, pe al cărei ecuson era trecut numele Joyce, îi făcu cu ochiul Camillei.

- Să nu-l lași să te sperie. Mai mult latră decât mușcă.

- Nu încă, murmură Camilla, ușurată că poziția lui Del nu îi mai permitea să vadă ziarul. Chiar și așa, își

puse ochelarii de soare înainte de a se întoarce cu fața către casieră. Dar chiar nu mă sperie.

- Mă bucur să aud asta. Mereu a avut nevoie de o femeie cu coloană vertebrală și tupeu, pentru a-i face față. Mă bucur că ai găsit una, Del.

- Doar lucrează pentru mine.

- Aha, zise Joyce și îi făcu din nou cu ochiul Camillei. Ai vorbit cu mama ta de curând? continuă ea.

- Acum vreo două săptămâni. E bine.

- Să îi transmiți salutări - și să îi spui că am eu grijă de băiatul ei, spuse Joyce și calculă totalul, ceea ce o făcu pe Camilla să se cutremure din nou.

- Cred că îmi mai trebuie niște bani.

- Scumpe mai sunt lămâile astea, zise Del resemnat și îi mai dădu niște bancnote.

Îl ajută să încarce sacoșele în camion, apoi se așează cu mâinile în poală. Reacționase exagerat în fața tabloidului. Cu toate astea, furia inițială era justificată. În orice caz, își revenise bine și mult mai repede decât ar fi făcut-o în urmă cu numai o săptămână.

Asta însemna că era mai puternică, mai sigură pe ea. Oare asta nu demonstra că făcea ceea ce trebuia? Acum, trebuia să nu se mai gândească la asta și să se concentreze la momentul de față.

- Îmi pare rău că a durat atât de mult, dar nu cred că e de neînțeles că am vrut să văd și eu orașul puțin.

- Mașina ar trebui să fie gata mâine. Poate poimâine, căci Carl susține că e foarte aglomerat. Data viitoare când vrei să faci pe turistul, fă-o în timpul tău liber.

- Așa voi face. Sarah Lattimer de la magazinul de antichități îți transmite salutări. Mă mir că cineva atât de diplomat și de drăguț a putut ieși cu tine vreodată.

- Era tânără și prostuță la vremea respectivă.

- Ce noroc pe ea că a crescut și a devenit mai înțeleaptă.

- Ai dreptate. Ce e așa amuzant? adăugă el când ea pufni ușor în râs.

- E greu să te jignesc dacă ești de acord cu mine. Era greu să fie supărată din cauza unei amărâte de poze dintr-un ziar de scandal, mai ales când el era atât de interesant. Îmi placi, adăugă ea.

- Asta înseamnă că ești tânără și prostuță, nu-i așa?

Ea zâmbi și, amuzată de ei doi, se aplecă și îl sărută pe obraz.

- Așa se pare.

capitolul 6

Mă simt minunat. Nu aveam în plan să stau atât de mult într-un singur loc sau să fac un singur lucru atât de mult timp. Dar e un loc atât de frumos și fac un lucru atât de interesant.

Arheologia este de-a dreptul fascinantă. E mult mai interesantă și mai complexă decât istoria pe care am învățat-o la școală sau la orele de sociologie. E mult mai fascinantă, îmi dau acum seama, decât orice am învățat sau explorat până acum.

Cine, unde și de ce? Cum trăiau oamenii, cum se căsătoreau, cum își creșteau copiii, cum își tratau bătrânii. Ce mâncau, cum găteau. Ceremoniile și ritualurile lor. Și atât de multe alte lucruri. Și toate astea, fiecare societate, fiecare trib spun ceva despre noi, nu e așa?

Știe atât de multe lucruri, și majoritatea lucrurilor pe care le știe sunt atât de naturale pentru el, într-un mod în care numai pentru un erudit adevărat ar putea fi. Cunoașterea nu e ceva ce ia ca atare. O caută, în fiecare zi. Vrea să știe, să afle. Îi găsesc pasiunea de admirat, de invidiat. Și mi se pare extrem de atractivă.

Mă simt atrasă de mintea lui, de toate unghiurile acelea complexe. A lucra cu el – bine, pentru el – e un lucru greu și solicitant, uneori epuizant fizic. În ciuda rănilor suferite, omul acesta are o energie impresionantă. E impresionant modul în care se poate cufunda, ore întregi, în munca sa. Este o încântare și pentru mine. Am studiat oase vechi de secole. Prin pungile sigilate, desigur. Mă întreb cum s-ar simți la mână. Dacă cineva mi-ar fi spus că aș ajunge să vreau să pun mâna pe oase de om, aș fi crezut cu siguranță că a înnebunit.

Mi-ar plăcea atât de mult să merg la săpături – pe un sit arheologic – și să văd cu ochii mei munca de acolo. Deși Delaney creează o imagine clară a ceea ce se întâmplă acolo, nu e aceeași lucru cu a putea vedea cu propriii ochi.

Este ceva ce vreau să văd și să fac, pentru mine. Când mă întorc acasă, vreau să mă interesez de cursuri și de ceea ce Delaney mi-a povestit cu dispreț – un fel de tabere la situri pentru amatori sau studenți.

În plan personal, el nu e atât de enervat de prezența mea pe cât lasă impresia. Cel puțin, nu mereu. Este ciudat și educativ să văd pe cineva comportându-se cu mine atât de normal, cum ar face cu oricine altcineva – fără filtrul manierelor și al respectului impuse de titlu. Nu că aș aprecia moșicia, desigur, dar, după ce ajungi să îl cunoști, poți să vezi dincolo de exteriorul dur.

E un geniu. Și, deși curtoazia nu strică niciodată, cei mai scriitori dintre noi nu sunt deseori foarte cizelați.

Mi se pare atât de atrăgător. Nu am fost niciodată atât de atrasă fizic de un bărbat. Este incitant pe de-o parte și extrem de frustrant pe de alta. Am fost crescută într-o familie iubitoare, unde am învățat că sexul nu e un joc, ci o bucurie – și o responsabilitate –, pe care o împarți cu cineva la care ții. Cineva pe care îl respecti și care are aceleași sentimente pentru tine. Situația mea adaugă încă un strat de grijă și atenție la toate acestea. Nu pot risca o relație amoroasă pasageră. Dar vreau o astfel de relație cu el. Vreau să știu cum se simte focul ce arde înăuntrul lui. Vreau să știu dacă se potrivește cu focul meu.

Tabloidul din magazin mi-a amintit ceea ce aproape uitasem. Cum este să fii privit constant. Urmărit pentru o imagine de copertă. Să se speculeze despre tine. Oboseala care se adună, senzația de disconfort.

Comparând felul în care m-am simțit acum cu cel în care am reacționat la Washington, în noaptea în care am plecat, îmi dau seama că eram pe punctul de a avea o cădere nervoasă. Îmi pot aminti sentimentul de a fi vânat, felul în care nervii mei nu mai puteau face față la tot ceea ce se întâmpla.

Cea mai mare vină este a mea – înțeleg asta acum. În special pentru că nu mi-am acordat timp pentru... ei bine, pentru a mă relaxa – mai ales de când a murit bunicul.

Dar fac asta acum, și chiar la timp.

Timpul meu aici aproape s-a sfârșit. A fost bine trecut. Mă simt – poate nu reînnoită e cuvântul – revigorată. Mai plină de energie decât am fost în ultimele luni. Înainte de a pleca și de a reveni la îndatoririle mele, vreau să învăț tot ce se poate despre arheologie. Suficient ca, într-o bună zi, să pot face asta.

Și cred că o să încerc să îl seduc pe temperamentalul doctor Delaney Caine.

Cabana mirosea acum precum o luncă. Fiind o schimbare plăcută față de aroma de șosete purtate cu care se obișnuise înainte de apariția Camillei, lui Del nu îi venea să se plângă.

Iar acum, nu mai rămânea fără șosete curate. Și nici nu mai trebuia să scotocească prin bucătărie după o conservă atunci când îi era foame. Hârtiile îi erau mereu la loc, acolo unde le lăsa – asta după câteva runde de țipete și amenințări. Mai bine de o treime dintre notițe fuseseră transcrise, iar articolele necesare pentru jurnalele de profil și pentru pagina sitului erau aproape gata. Și erau bune. Cafeaua era mereu proaspătă, la fel ca prosoapele. Și la fel de proaspătă era mereu și Camilla, observa el cu admirație. Nu doar pentru cum arăta sau pentru remarcile pline de miez pe care i le dădea mereu, ci pentru mintea ei. Nu conștientizase până

atunci cât de mult îl putea ajuta perspectiva unei minți proaspete.

Îi plăcea cum cânta dimineața când pregătea micul dejun. Și cât de îmbujorată era când se întorcea din pădure după câte o pauză. Pauze pe care le negociaseră dur, își aminti el.

Nu îl deranjau lumânările și castroanele cu chestii frumos mirositoare pe care ea le pusese prin casă. Nu îl deranjau nici săpunurile pe care le pusese în baie sau multitudinea de tubușoare și cutiuțe cu creme pe care le lăsase în dulapul din baie.

Le deschisese oricum, să le miroasă, din curiozitate.

Îi plăcea chiar și felul în care se cuibărea seara pe canapea, cu un pahar de vin în mână, și îl chestiona despre munca lui, până când ceda și începea să îi povestească.

Singur în bucătărie, făcea exerciții cu conserve de un kilogram cu mâna rănită. Decisese că începea să își revină. Avea să arunce în foc bandajul acela nenorocit. Mușchii îi mai zvâcneau fără motiv, dar se putea obișnui cu asta. Se bucura să își poată mișca din nou mâna. Coastele se vindecau mai greu – doctorii îl avertizaseră în privința asta. Iar clavicula avea să îl supere multă vreme de acum încolo.

Dar cel puțin nu se mai simțea atât de neajutorat.

Poate Camilla ar fi putut să îi facă un masaj la gât sau la umăr. Avea mâini mici, dar puternice. Plus că ar fi fost o scuză perfectă pentru a le simți din nou pe trupul său. Îl luase prea în serios atunci când el îi ceruse să îl lase în pace – mult mai în serios decât se părea că și-ar fi dorit.

Se opri și puse conserva jos. O, Doamne, se obișnuia cu ea, constată el speriat. Se obișnuia să o aibă prin preajmă și, mai rău, își dorea să o aibă prin preajmă.

Era sigur că asta era începutul sfârșitului.

Bărbatul începe să se obișnuiască cu femeia pe lângă el, apoi femeia se așteaptă ca el să fie pe lângă ea. Nu mai vine și pleacă după cum dorește, nu mai poate sta cu lunile la săpături fără grija a ceea ce lasă acasă.

Înjurând, se uită prin bucătărie. Sticle cu flori de câmp, un bol cu fructe proaspete, mese curate și un borcan cu biscuiți. Femeia se strecurase aici și făcuse cabana un cămin, nu o casă. Dintr-o casă puteai pleca oricând. Căminul îl părăseai mereu cu greutate.

Atunci când pleci de la o femeie, o săruți absent pe obraz și îi faci cu mâna. Când pleci de lângă femeia ta însă, te rupi în bucăți.

Camila se ivi din pădure chiar în timp ce el se gândea la toate astea, îmbujorată și cu flori albe în brațe. Panicat, Del se întrebă când naiba aproape ajunsese ea să fie Femeia. Nu se știau de prea multă vreme. Nu? Își trecu o mână prin păr, dându-și seama că pierduse noțiunea timpului. Ce zi era? De când era ea acolo? Ce urma să facă el după ce ea avea să plece?

Camilla intră, toată un zâmbet. Nu era ceva ce el nu putea schimba.

- Ai întârziat, se răsti el.

Camilla se uită la ceas.

- Ba nu. De fapt, am ajuns cu două minute mai devreme. Am hrănit rațele de pe iaz. Se duse și puse florile proaspete în sticlă, printre cele vechi. Se înnoarează, cred că va ploua.

- Vreau să termin partea despre țesutul cerebral. Nu pot face asta dacă tu dai de mâncare la rațe.

- Atunci, o să ne apucăm de îndată ce pun niște limonadă.

- Nu încerca să mă împaci, soro.

- Asta ar fi ceva peste putință. Ce s-a întâmplat, Del? Te doare ceva?

Camilla se întoarse cu carafa în mână și aproape că o răsturnă când se uită la el.

- Mâna ta. Ți-ai scos bandajul, adăugă ea și lăasă jos carafa, se duse la el și își plimbă mâna pe brațul lui.

El nu spuse nimic, pentru că voia ca ea să îl atingă.

- Cred că mă așteptam să fie mai subțire și mai palidă. Nu e, spuse ea și strânse din buze, testându-i și mușchii. Puțin mai palidă, și presupun că se simte ciudat.

- E în regulă, trebuie doar să... Au! Șocul îl făcu să lăcrimeze atunci când ea îi apăsă umărul. Hei, mai cu grijă, Domnișoara de Sade.

- Îmi pare foarte rău. Tot te doare? Ești încordat, spuse ea, apăsând mai ușor.

- Și tu ai fi la fel dacă ai fi stat cu mâna imobilizată mai bine de două săptămâni.

- Ai dreptate, așa e. Poate te-ar ajuta niște unguent. Mama îl dădea pe tata atunci când exagera cu munca, și am ajutat și la tratarea unor cai tot la fel. Văzusem sus o cremă cu hamamelis. Pot să te dau după cină. Apoi o să dormi liniștit toată noaptea.

El simțea că, dacă începea să îl maseze - oriunde -, nu urma să aibă deloc o noapte liniștită. Dar ideea suna bine, chiar și așa.

- Testele de laborator au arătat că substanța descoperită în interiorul craniului era într-adevăr țesut cerebral uman. În total, de-a lungul celor trei studii a câte șase luni, a fost descoperit țesut cerebral uman la nouăzeci și cinci dintre craniile găsite. Douăzeci și opt conțineau creierul în întregime, deși acesta fusese micșorat la aproape o treime din dimensiunea lui standard. Descoperirea este unică, cu un impact și un potențial științific deosebite. Această descoperire oferă oamenilor de știință oportunitatea de a studia materie cerebrală veche de mii de ani, având la dispoziție creiere cu emisfere și circumvoluțiuni intacte. ADN-ul poate fi astfel clonat din țesuturi mult mai vechi decât cele disponibile anterior.

- Clonat, se opri Camilla. Vrei să clonezi unul dintre oamenii acelui trib.

- Putem să intrăm în dezbateră despre clonare mai târziu. Dar nu, scopul ar fi de a studia bolile, speranța de viață, potențialul fizic și intelectual. Poți să te întorci la romanul tău SF după ce terminăm.

- Au clonat oi, șopti Camilla.

Del îi aruncă o privire blândă din spatele ochelarilor lui de citit.

- Nu e domeniul meu de competență. Eu doar subliniez potențialul și importanța acestei descoperiri. Avem creiere umane intacte, vechi de șapte milenii. Au fost oameni care au învățat cu ele, au reacționat cu ele. Au dezvoltat un limbaj și abilități motorii. Au folosit acele creiere pentru a-și construi satul, pentru a vâna și pentru a supraviețui.

- Și inimile lor?

- Ce-i cu ele?

- Nu inimile le spuneau cum să aibă grijă pe copiii - și cum să facă copii?

- Una nu se întâmplă fără cealaltă, nu-i așa? spuse el și își scoase ochelarii cu rama închisă la culoare, azvârlindu-i lângă el. Oamenii aceștia aveau grijă de copiii lor și aveau relații interpersonale. Dar procrearea este și un instinct - unul de bază. Fără tineri, nu ar avea cine să se îngrijească de cei bătrâni, nu i-ar înlocui nimeni pe cei morți. Nu ar mai exista tribul. Omul se împerechează din același motiv pentru care mănâncă. Pentru că trebuie.

- Asta cam anihilează dragostea din poveste.

- Dragostea e o invenție, o unealtă, precum... Del luă un ciocan antic, rudimentar. Precum asta, adăugă el.

- Dragostea este o nevoie umană, la fel ca prietenia, ca muzica.

- Astea sunt extravagante. Pentru a supraviețui, este nevoie de mâncare, apă, adăpost. Și, pentru a asigura

supraviețuirea, avem nevoie să procreăm. Omul - fiind om - a făcut unelte și a găsit mijloace prin care să își poată îndeplini nevoile mai ușor. Și, de cele mai multe ori, într-un mod mai plăcut. Și, fiind om, a găsit o manieră prin care să profite de pe urma acestor nevoi, să lupte pentru ele, să fure pentru ele. Uneori, chiar să ucidă pentru ele.

Camillei îi plăcea când era așa - modul relaxat în care discuta cu ea, ca și cum ar fi discutat cu un student strălucit. Sau cu un asociat.

- Asta nu spune prea multe despre om, comentă ea.

- Dimpotrivă, asta spune că omul este o ființă complexă, ingenioasă și care evoluează constant. Construiește și distruge cu o plăcere egală. Și se reinventează constant.

- Și tu în ce te-ai reinventat? îl întreabă ea.

Del luă ciocanul în cealaltă mână și apoi îl puse la loc.

- Mi-e foame. Când mâncăm?

Ea nu voia să renunțe la discuție, dar nu se supără să se gândească la toate astea câtă vreme termina de gătit. Puse pastele la fiert, amestecă salata. Puse ierburi în uleiul pregătit pentru feliile groase de pâine.

Turnă vin, aprinse lumânări.

Uitându-se la bucătăria caldă, auzind ploaia bătând ușor în acoperiș, își dădu seama că folosise - fără să vrea - o unealtă. Scena pe care o crease era, fără îndoială, una romantică. Ea avusese de gând doar să o facă atractivă și confortabilă. Probabil fusese ceva instinctiv. Poate că, pentru anumite persoane, mai ales dacă erau atrase de celălalt, crearea unei scene romantice venea instinctiv.

Își dădu seama că îi plăcea să știe acest lucru despre ea. În opinia ei, romantismul era ceva cald și generos. Avea în vedere și confortul, și plăcerea celui alt.

Nu era un amărât de ciocan, hotărî ea în timp ce scurgea pastele.

- Un ciocan implică forță sau o amenințare, îi declară ea lui Del când acesta intră în încăpere.

- Ce?

- Un ciocan, repetă ea țăfnoasă. Dragostea nu este un ciocan.

- Bine, zise el întinzând mâna după o felie de pâine, însă fu plesnit pentru asta.

- Stai jos întâi. Arată că ai evoluat într-o ființă civilizată. Și nu spune bine doar pentru că te-ai săturat de subiect și vrei să înfuleci.

- Ce de reguli, mormăi el.

- Zic doar că tribul tău a demonstrat emoții umane. Compasiune, dragoste... clar și ură, fiindcă ai descoperit rămășițe ce indicau o moarte violentă. Emoțiile ne fac să fim oameni, nu? întrebă ea, în timp ce servea salata. Dacă am fi fost conduși doar de instinct, nu am fi avut artă, muzică, nici măcar știință. Nu am fi progresat nici măcar cât să ne facem un sat lângă un lac, să creăm ritualuri pe care să le prețuim suficient de mult încât să ne îngropăm copiii alături de jucăriile lor.

- Bine. Adică zici bine, insistă el când ea miji ochii. Voia ca mâncarea să îi ajungă în stomac, nu în cap. E o idee bună - ai putea face o lucrare interesantă pe tema asta, mă gândesc.

- Serios? întrebă ea.

- Domeniul nu e unul în alb sau negru. Nu se rezumă la fapte și artefacte. E loc pentru speculații, pentru teorie. Pentru întrebări. Dacă intri în antropologie, deja ai de-a face cu culturi. Din culturi apar tradițiile. Tradițiile apar din necesitate, superstiții sau ca o fațetă a emoțiilor.

- Tribul nostru, de exemplu, spuse ea mai calmă, oferindu-i coșul cu pâine. De unde știi că un bărbat

nu curta o femeie aducându-i flori de câmp sau fructe proaspete?

- Nu știu. Dar nu știu nici că îi aducea. Nu există dovezi despre asta.

- Dar nu crezi că exista un ritual pentru asta? Nu există mereu? Chiar și animalele au un dans al împerecherii, nu? Trebuie să fi existat o manieră de cucerire.

- Sigur, zise el rânjind și înmuindu-și pâinea. De cele mai multe ori, consta în a lua o piatră mare și a-ți lovi oponentul cu ea în cap. Cel care pierdea se alegea cu o contuzie. Cel care câștiga se alegea cu fata.

- Dar asta doar pentru că ea fie nu avea nici un cuvânt de spus, fie pentru că înțelegea că acela era cel mai puternic bărbat. Suficient de interesat pentru a fi lovit cu o piatră în cap pentru ea. Știa că el avea să îi poată apăra pe ea și pe copiii lor.

- Exact, zise el mulțumit de logica îngrijită a minții ei și flutură o bucată de pâine în fața ei. Dorințele sexuale duc la procreare, procrearea duce la supraviețuire.

- Într-un mod primitiv, asta sună destul de romantic. Cu toate astea, rămășițele descoperite nu indică un procent suficient de ridicat de răni violente, astfel că probele nu susțin teoria conform căreia spartul capetelor era un ritual uzual al tribului.

- Foarte bine. Îi admira felul în care îi întorsese exemplul pentru a-și demonstra propriul punct de vedere, apoi gesticulă cu furculița. Și ai dreptate, adăugă el.

- Del, crezi că ar putea exista vreo modalitate ca eu să vizitez situl?

- De ce? întrebă el încruntat, în timp ce ea servea paste.

- Mi-ar plăcea să îl văd.

- Păi, mai ai la dispoziție doar șase luni.

- Ce vrei să spui?

- Dacă în șase luni articolele și rapoartele pe care le fac acum nu conving pe cine trebuie și nu scot de undeva câteva milioane de dolari, situl se închide.

- Se închide? Adică, vei termina cu săpăturile?

- Să termin? Nici pe departe. Doar că statul nu mai poate - sau nu mai vrea - să aloce fonduri. Niște biracrați. Nu mai există suficient interes din partea presei după trei sezoane și nu mai au la ce camere să zâmbească în timp ce oferă bursele. Universitatea nu mai are fonduri. Mai avem fonduri private pentru încă șase luni. După asta, se va închide și gata.

Ideea de a vedea situl închis i se părea atât de înfiorătoare, încât nu putea să accepte.

- Nu se poate închide dacă nu ți-ai terminat munca.

- Bani vorbesc, soro.

Și el pusese în turba aia tot ce-și putea permite să dea din ființa lui.

- O să primești alți bani. Oricine îți va citi articolele va dori să mențină proiectul activ. Dacă nu pentru semnificația arheologică incredibilă, atunci pentru oportunitățile științifice unice. Aș putea să...

Se întrerupse. Era expertă în strângerea de fonduri. Oamenii plăteau, și plăteau bine, pentru a o vedea pe prințesa Camilla la un eveniment caritabil.

Atenția presei? Nu fusese niciodată o problemă.

Mai mult decât atât, avea relații. Se gândi imediat la nașa ei, Christine Hamilton, soția unui senator din Texas. Ambii erau mari susținători ai artelor și ai științei.

- Dacă ai vreun milion de dolari care te încurcă, poți să îi dai încoace, zise Del și se întinse să ia sticla de vin. Se întinse însă prea mult și prea repede, așa că sfârși prin a înjura, iar Camilla fu smulsă din gândurile sale.

- Ai grijă, nu trebuie să te forțezi. Mă tem că nu am un milion la mine, zise ea în timp ce îi turnă vin în pahar.

- Dar am idei. Mă pricep la asta. O să mă gândesc la ceva.

- Așa să faci.

Ea nu insistă, iar el uită.

Când cina luă sfârșit, el dispăru. Era un talent al lui să dispară când erau vase de spălat. Camilla aproape că admira această abilitate. Nu putea susține că îi plăcea la fel de mult să strângă pe cât îi plăcea să facă dezordine. Gătitul era un fel de artă. Spălatul vaselor era o corvoadă pe care ar fi pasat-o bucuroasă către altcineva.

La cabană însă, ea era acel altcineva.

În orice caz, știa că el nu avea să se apropie de casă până ce vasele nu aveau să fie spălate. Asta îi dădea ocazia să sune acasă.

Cu un ochi și o ureche la ușă, aștepta legătura telefonică cu Virginia.

Fratele ei mai mic, Dorian, răspunse, și, deși în mod normal i-ar fi plăcut să vorbească cu el, să afle ultimele noutăți, să îl audă pur și simplu, era presată de timp.

- Trebuie să vorbesc cu mama.

- Pleci pe furiș, și acum nici nu poți să vorbești cu mine cinci minute.

- Când mă întorc, o să vorbesc până o să îți cadă urechile. Mi-e dor de tine, Dorian. Nu credeam că o să zic asta vreodată, dar îmi este dor de voi toți, zise ea și râse încetișor.

- Dar te simți grozav. Pot să îmi dau seama după vocea ta.

- Așa e.

- Deci nu bocești după vreun francez.

Camilla pufni. Dorian simțea că sâcâitul era o îndatorire regală de-a sa.

- Mai știi când am zis că mi-e dor de tine? Îmi retrag cuvintele. Unde-i mama?

- O chem acum. Dar să știi că de-abia îl ține pe tata să nu trimită o patrulă de căutare după tine. Vei avea ceva de furcă până să-l împaci.

- Știu. Îmi pare rău, dar nu mai sunt un copil.

- Așa a zis și mama. Iar el a zis - de fapt, a urlat - că ești copilul lui. Să ții minte asta! Stai așa!

Știa că o sâcăia, dar Dorian era bun ca pâinea caldă. Avea să găsească o cale de a o aduce pe mama la telefon fără a-l alerta pe tatăl lor.

Se întreba pe unde putea fi mama ei, și în minte îi veni imaginea casei lor mari din Virginia. Poate în camera de zi. Sau mai degrabă în grădină, bucurându-se de seară.

Oare ploua și acolo?

Poate avea musafiri. Dar nu, Dorian i-ar fi spus.

În timp ce liniștea persista la telefon, Camilla începea să se agite. Apoi auzi vocea mamei sale.

- Camilla, ce mă bucur că ai sunat! Chiar despre tine vorbeam.

- Tata e tot foarte supărat?

- Se... adaptează. Încet.

- Îmi pare rău, mamă. A trebuit să...

- Nu trebuie să îmi explici. Îmi amintesc și eu cum este. Vrem doar să știm că ești în siguranță. Și că ești fericită.

- Chiar sunt. Ți-am povestit despre cabană, despre Delaney. Munca lui e atât de importantă, atât de interesantă. Mamă... Camilla începu să vorbească în franceză, căci engleza părea prea banală pentru a-i explica mamei sale entuziasmul pentru proiect.

- Vorbești ca un om de știință, zise Gabriella râzând.

- Mă simt ca un student. Unul care nu poate învăța suficient de rapid. În seara asta, am aflat ceva tulburător.

Îi explică mamei sale despre termenul-limită al proiectului.

- E greu, într-adevăr. Cred că profesorul tău este foarte îngrijorat.

- Mi-ar plăcea să ajut. Mă gândeam dacă ai putea să îți folosești relațiile pentru a afla ce este de făcut, de ce sumă e nevoie. Mă gândeam... ai putea vorbi cu mătușa Christie? Mă pricep la strângerea de fonduri, dar ea e mai bună decât mine. Am găsit în sfârșit ceva ce mă interesează cu adevărat. Am nevoie doar să știu ale cui portofele trebuie deschise.

- O să pun câteva întrebări. Ai zis că e în Florida, nu? Proiectul de cercetare Bradville, doctor Delaney Caine. Lasă-mă câteva zile!

- Mersi! Mulțumesc, mamă. O să fii discretă? Aș prefera să nu afle că Alteța Sa Regală Gabriella de Cordina se interesează personal de munca lui. E atât de bine să fiu doar Camilla. Nu aș vrea să risc să facă cineva legătura. Nu încă.

- Stai liniștită! Noi vom pleca spre Cordina peste câteva zile. Speram că vei fi și tu gata să vii cu noi.

- Câteva săptămâni. Te rog! O să te contactez acolo și o să aranjez să vin direct când... când plec de aici.

- Să ai grijă de fetița mea! O iubim.

- Și ea te iubește. Ne vedem curând, mamă. Am atât de multe să îți spun.

După ce închise telefonul, Camilla începu să fredoneze în timp ce deretica prin bucătărie. Reușise să facă atât de multe dintre lucrurile pe care și le propusese, într-un timp atât de scurt. Era mulțumită de sine - iar asta era ceva ce nu mai simțise în ultimele luni. Făcuse lucruri normale - multe dintre ele erau lucruri pe care nu mai reușise să le facă de când devenise adult.

Și își dădu seama că era vina ei, în cea mai mare parte. Cât fusese copil, părinții ei se asiguraseră că atât ea, cât și frații ei duceau o viață normală sau cât mai normală cu putință. Dar, pe măsură ce crescuse, obligațiile crescuseră exponențial.

Apoi presa pusese ochii pe ea. O botezaseră Bijuteria Regală a Cordinei. Iar normalitatea începuse să se risipească încet, până când dispăru aproape cu totul. Inițial, fusese flatant, incitant, chiar amuzant. Apoi, ușor enervant. După aproape un deceniu în lumina constantă a reflectoarelor, după toate articolele exagerate sau pur și simplu mincinoase, după ce începuse să nu mai fie văzută ca o ființă umană, ci ca un bun, totul devenise sufocant.

Dar acum putea respira din nou. Știa că avea să revină la viața ei mai puternică, mai capabilă și mai puțin vulnerabilă în fața greutăților. Își găsisese o pasiune și avea să afle o metodă de a o urma. Acesta era echilibrul pe care îl văzuse și îl invidiasse la mama și la mătușile sale. Îndatoririle nu erau mai puține, însă fiecare avea o viață plină de interese și bogății interioare. O viață pe care o putea avea și ea.

O viață pe care urma să o aibă.

Într-o zi, urma să facă parte dintr-o echipă ce avea să facă o descoperire pe un sit arheologic. O echipă ce se afla în căutarea cunoașterii, care celebra cunoașterea. Presa putea veni oricând, își spuse ea în timp ce pregătea cafeaua. Toată atenția, câtă ar fi fost, nu ar fi făcut altceva decât să sporească interesul pentru proiect și să asigure fonduri.

Era de neconceput ca proiectul lor să nu fie finalizat din cauza lipsei de bani. Acum, era proiectul lor, își spuse ea oftând visător. Al ei și al lui Delaney. Îl împărțeau, așa cum împărțeau și cabana, fiecare punându-și amprenta asupra locului, folosindu-și talentul.

Era... minunat.

Entuziasmul și pasiunea ei ar fi putut fi responsabile și pentru aprinderea imaginației unei generații noi de femei, o generație care să transpună în modă arheologia, studiul popoarelor dispărute, cultura și obiceiurile străvechi.

Se opri, răsând de propriile idei. Nu se mulțumea niciodată cu pași mici. Mereu voia mai mult.

Umplu două căni cu cafea și le duse în sufragerie. El era acolo, stând pe canapeaua micuță oribilă, cu privirea intensă în spatele ochelarilor, cu hârtiile împrăștiate peste tot.

În interiorul ei, apăru un amestec sălbatic de dorință și dor; și de dragoste, constată ea cu un oftat călduros. Se întreba surprinsă de ce era îndrăgostită de el. Era aproape fascinant. Undeva pe parcursul acestui interludiu complicat și problematic, se îndrăgostise iremediabil de un om de știință coleric și lipsit de bune maniere, care mai degrabă se răstema la ea decât să îi zâmbească.

Era grosolan, solicitant, nerăbdător, se enerva ușor. Era și genial, pasional și bun. Era un amestec captivant ce îl făcea să fie unic. Nu ar fi schimbat nimic la el. Mai mult decât atât, avea o calitate esențială pentru prietenul sau iubitul pe care ea îl căuta - era un om de onoare.

Erau singuri acolo, și totuși nu încercase niciodată să profite de asta. De fapt, o atinsese de foarte puține ori. Deși era atras de ea - știa că nu se înșela în privința asta -, probitatea sa morală nu îl lăsa să profite de situație.

Buzele îi tresăriră și formară un zâmbet. Asta îl făcea, în pofida a orice altceva, un gentleman. El ar fi urât termenul dacă l-ar fi auzit.

Deci era îndrăgostită de un gentleman cu un temperament vulcanic, care își impunea să nu își seducă asistentă temporară. Asta însemna că era nevoie să îl seducă ea. Ideea, ce fusese până atunci doar o fantezie interesantă, deveni captivantă, acum că inima ei era cucerită. Dragostea îi oferea un avantaj minunat, se gândi ea.

Fu cât pe ce să meargă înapoi în bucătărie pentru a lua vin în loc de cafea, dar apoi se gândi că o cafea ar fi mai... antrenantă.

Planul de atac trebuia să fie simplu. Și subtil. Merse la el, întinzându-i cafeaua.

- Unde te-ai împotmolit?

- Ce?

- Unde te-ai împotmolit? repetă ea, arătând spre hârțile împrăstiate.

- Trebuie doar să mă gândesc mai bine. Să termin odată toată hârțogăria asta. Trebuie să mă întorc la sit. În laborator, spuse el, mișcându-și umărul pentru a-l testa.

Camilla simți un nod în gât. Dacă el se gândea deja la plecare, nu își permitea să fie subtilă prea mult timp. Căci, când el avea să plece, ea voia să-l însoțească. În calitate de învățăcel și asociat. În calitate de iubită.

- Munca pe care o faci aici este la fel de importantă. Deși sunt sigură că pentru tine nu e la fel de satisfăcătoare.

- Nu sunt administrator, spuse el de parcă asta ar fi fost oribil, ceea ce o făcu să zâmbească.

- O să te întorci curând pe teren. Mai ai nevoie doar de puțin timp pentru a termina aici și pentru a te vindeca.

El se mișcă, încercând să își miște trunchiul. Durerea din coaste îl străfulgeră. Se gândi că o singură oră petrecută pe teren l-ar face să plângă precum un bebeluș. Laboratorul însă...

- Hai să mai terminăm ceva de aici, începu el și se ridică prea brusc, fiind nevoie să strângă din dinți în timp ce corpul său obiecta.

- Uite cum facem, spuse ea și îi luă ușor cafeaua din mână. O să îți fac masajul acela mai întâi. Ar trebui să te ajute, mereu te doare dimineața și la sfârșitul unei zile lungi. Ai să te simți mai bine. Apoi, dacă vei dori să mai lucrăm, o vom face.

- Sunt bine.

- Nu, nu ești. Și, dacă nu ai grijă de tine, nu o să faci altceva decât să îți amâni recuperarea și întoarcerea pe teren, spuse ea pe un ton aspru și porni spre etaj cu cafeaua în mână. Haide, o să zicem că e un exercițiu de recuperare fizică.

Îl durea, și asta îl irita. Putea să ia o pastilă - asta l-ar fi adormit și l-ar fi făcut să piardă din timpul de muncă. Putea să-și pună bandajul la loc, dar asta l-ar fi enervat și mai tare. Sau putea să dea o șansă unguentului.

Trebuia doar să reziste la ideea de a o avea pe Camilla plimbându-și mâinile pe trupul lui. Și orice bărbat adevărat ar fi trebuit să aibă măcar atâta voință.

Și apoi cafeaua era la ea. Trebuia să o urmeze.

- Putem să o facem aici.

- E mai ușor aici, îi spuse ea zâmbind. Canapeaua e mai degrabă o tortură și oricum e prea mică. Nu are rost să stai incomod. Așază-te pe pat! Și scoate-ți tricoul!

„Cuvinte pe care orice bărbat și-ar dori să le audă“, se gândi el.

Își reaminti că nu trebuia să se gândească la așa ceva. Trebuia să ia toată experiența drept un exercițiu de recuperare medicală.

capitolul 7

Camilla fugi repede în dormitorul ei și se dădu cu parfum. Își desfăcu doi nasturi de la cămașă. Dacă el tot vedea seducția ca pe o unealtă, ea avea de gând să fie bine echipată.

Luă crema cu hamamelis, niște prosoape curate și câteva lumânări parfumate.

Era o adevărată conspirație, dar o femeie îndrăgostită are dreptul la astfel de trucuri. „La fel cum orice bărbat precaut are voie să își ia toate măsurile de siguranță”, se gândi ea atunci când intră în camera lui și văzu toate luminile posibile aprinse.

Găsi măsurile lui de precauție de-a dreptul adorabile. Și ușor de anihilat.

- Ia să vedem, spuse ea, trecând pe partea patului unde se afla și el, apoi uitând imediat de planurile ei, căci fu copleșită de compasiune. O, Del, dar te-ai accidentat, nu glumă, așa-i?

- E mai bine acum.

- Sunt convinsă, dar...

Umărul ce fusese ascuns până atunci de tricou sau de bandaj era încă umflat. Vânățiile erau galbene și verzi și se potriveau cu cele din zona coastelor.

Acum, mai mult decât orice, ea voia doar să aibă grijă de el, să îl facă să se simtă mai bine.

- Nu m-am gândit că va fi umflat, șopti ea, atingându-i ușor umărul.

- Aproape s-a dus, spuse el mișcându-și umărul pentru a-l verifica, dar și pentru a o face pe ea să îi ia mâna.

- În orice caz, ar fi trebuit să punem niște gheață până acum.

Ea își aduse aminte ce se întâmplase ultima dată când încercase acest remediu, iar pulsul îi crescuse imediat. Voia să aibă grijă de el, să îl vindece. Dar asta nu era tot ce voia, pentru nici unul din ei.

- Bun, relaxează-te, și să vedem ce putem face ca să te simți mai... confortabil.

Se îndepărtă și începu să aranjeze lumânările.

- Ce faci cu alea?

Precauția din tonul lui o făcu să strângă din buze.

- Nu ai auzit de aromaterapie până acum? Tu doar fă-te confortabil, și o să începem cu umărul. Nu mi-ai spus cum te-ai rănit.

- Am fost suficient de naiv încât să las un puști să conducă mașina spre laborator. Unii pur și simplu nu se descurcă pe o șosea umedă. A răsturnat jeepul, adăugă el privind în gol.

- V-ați răsturnat? Doamne, ai noroc că nu ai murit!

- El s-a ales doar cu câteva zgârieturi, spuse Del cu amărăciune. A avut noroc că nu i-am rupt gâtul. Asta m-a făcut să stau pe bancă trei luni.

- Pe bancă? întrebă ea în timp ce se duse să stingă luminile.

- Nu ai auzit de baseball în lumea ta, soro? Pe banca de rezervă.

Del voia să se gândească la baseball - orice sport ar fi fost bun, în definitiv. Sau la muncă, sau la politică. La orice altceva în afară de cum arăta ea în lumina lumânărilor.

- Cum o să vezi cu lumina stinsă?

- Văd foarte bine. Nu o să te poți relaxa dacă îți bate lumina în ochi.

Ea și-ar fi dorit să aibă un radio, un casetofon sau ceva de genul ăsta. Dar trebuia să se descurce fără. Se urcă în pat lângă el și îngenunche. Mișcarea saltelei îi făcu mușchii abdomenului să se încordeze, iar corpul să intre în stare de alertă.

- Să nu faci pe viteazul! Să îmi spui dacă te doare. Te vindeci foarte bine dacă au trecut numai trei săptămâni de la accident. Și ai făcut o grămadă de lucruri în tot timpul ăsta.

Luă crema în mâini pentru a o încălzi, apoi începu să o întindă încet peste vânătăile lui.

- Cred că tuturor ne prinde bine o ieșire din rutină din când în când, pentru a ne îndepărta puțin de lucrurile în care suntem atât de prinși, încât nu mai putem vedea imaginea de ansamblu.

- Posibil.

Era adevărat că, de când se întorsese la cabană, fusese capabil să vadă proiectul din noi unghiuri, pe care le ratase sau le ignorase atunci când se afla în mijlocul lui. De exemplu, problema banilor.

- Nu te încorda, șopti ea. Închide ochii, adăugă apoi. Degetele îi treceau încet pe piele, masându-l ușor. Lasă-ți mintea să zboare. Te jucai pe aici prin pădure când erai copil?

- Sigur.

Baseball, avea să se gândească la baseball. Dar cum putea să se gândească la vreun scor, când ea îi vorbea pe tonul acela exotic și sexy?

- Înotai în lac? Pescuiai?

- Mamei mele îi place să pescuiască.

- Serios?

Imaginea mamei lui purtând una dintre pălăriile ei urâte și tuflite, cu un tricou și niște pantaloni zdrențuiți, îl făcu să zâmbească, așa că închise ochii. Cu siguranță gândurile despre propria mamă erau o metodă la fel de bună precum sportul pentru a-ți controla diferite părți ale corpului. Poate era chiar o metodă mai eficientă.

- Nu a reușit niciodată să ne convingă pe mine și pe tata. Ne plictisește de moarte sportul ăsta.

- Mă tem că am reacția clasică a sexului feminin față de pescuit, recunosc Camilla. Peștii sunt măloși și se zbat. Îi prefer la tigaie, cu un sos de unt cu verdeață. Nu ai frați sau surori?

- Nu.

- Ai un nod aici, spuse ea, descoperind unul la baza gâtului lui. Te îngrijorezi prea mult. De aia ești atât de irascibil.

- Nu sunt irascibil.

- Nu, ești de-a dreptul radiant. Ca o floricică.

- Au!

- Scuze!

Bărbatul avea un spate grozav, constată ea încântată. Larg și bronzat, cu cicatrici interesante. Se gândi că părea spatele unui războinic. Puternic și masculin. Își dorea cu ardoare să își plimbe buzele pe toată lungimea lui, mușcându-l ușor în vreme ce se deplasa de-a lungul lui. Dar nu era încă momentul pentru a renunța la subtilități.

În orice caz, voia întâi să îl ajute, să îl facă să se simtă mai bine. Abia apoi să sară pe el. Avea nevoie să îi distragă atenția. Și să și-o distragă și pe a ei.

- Cartea de acolo e romanul polițist? Am mai citit cărți de acest autor, dar nu pe asta. E bună?

- Mda, nu e rea.

- Ai puține cărți aici, dar e o colecție eclectică.

Bun, deci aveau să discute despre literatură. Discuțiile erau perfect acceptabile, își spuse el. Cărți în loc de baseball. Același lucru, până la urmă.

- Romanele pot relaxa mintea sau o pot stimula.

Pentru moment, nu se putea decide ce anume îi făcea ea. Mâinile ei erau angelice. Delicate și puternice, calmau și stârneau în același timp. Sângele i se înfierbântase îi ciuda eforturilor sale de a se controla. În același timp însă, durerea scădea, puțin câte puțin. Aromă lumânărilor, aroma ei, sunetul vocii ei - moale și delicat

atunci când vorbea despre cărți –, toate îl făcură să se relaxeze până când își lăsă mintea să zboare, după cum îi sugerase ea. Simți cum patul se mișcă atunci când ea își schimbă poziția, iar apoi îi simți degetele și palma pe partea din față a umărului. Sâni ei se atinseseră ușor de spatele lui, iar acum se odihneau pe el, în timp ce ea își continua treaba.

Se întreba, aproape ca prin vis, cum ar fi fost să îi atingă. Fermi, mici, catifelați. Ce gust ar avea. Calzi, dulci și feminini în esență.

Cealaltă mână a ei se mută pe umărul opus, masându-l până când toată tensiunea se topi.

Ploaia cădea încet pe acoperiș, iar lumina lumânărilor tremura, caldă și roșie, peste pleoapele lui închise.

– Întinde-te, auzi o șoaptă la ureche.

– Hmm?

Ea strânse din buze. Poate se relaxase prea mult, se gândi ea. Nu voia să îl facă să ațipească. Cu cât îl atingea mai mult, cu cât îl privea mai mult, cu atât îl dorea mai mult. Dorința devenise un ghem pulsatil în măruntaiele ei.

– Întinde-te, repetă ea, rezistând cu greu tentației de a-l mușca ușor de ureche. Nu avusese niciodată atâta poftă pentru carnea cuiva. Ca să pot ajunge, adăugă încet.

El clipi, încercând să se concentreze. Nu era o idee bună să se întindă. Se pregătea să o spună cu voce tare, dar ea deja îl împingea ușurel pe spate. Și era bine, atât de bine, să se întindă în pat.

– Coastele tale sunt încă suferinde, nu-i așa? O să ajungem și acolo. E bine că nu ți-ai rupt vreuna.

– Da, a fost ziua mea norocoasă.

Voia să îi spună că îl masase destul – era atât de stârnit, încât de abia își putea aduna gândurile –, dar, când ea se întinse peste el pentru a lua sticla de pe noptieră, sâni ei minunați îi blocau vederea și îi făcură toate gândurile să dispară.

- Ar fi putut fi mai rău, zise ea și își turnă loțiunea în palme, uitându-se în ochii lui în timp ce o încălzea în mâini. Dar ești totuși într-o formă bună. Ai un corp puternic și sănătos, continuă ea, punându-și palmele în zona coastelor lui. Se baza pe partea lui sănătoasă. Câți ani ai, Del?

- Treizeci. Nu, treizeci și unu.

Cum naiba să mai știe câți ani avea când ea îi zâmbea așa?

- Tânăr. Puternic. Sănătos. Mda, oftă ea și îl încălecă cu grijă. De aceea te-ai recuperat atât de rapid.

El nu se simțea recuperat. Se simțea slab și prost. Tensiunea, de un cu totul alt fel, îl copleșea. Ea își lăsase greutatea pe genunchi și se mișca încet și ritmic în așa fel încât el își imagina cum ar fi fost goală, cum ar fi pătruns-o.

Își încheștă pumnii înainte de a o apuca de fundul acela ferm și sexy.

- Este de-ajuns, spuse el pe un ton gros, aproape gâjâit.

Ea îl fixa cu privirea. Privirea lui devenise fierbinte și întunecată. Respirația i se întetise.

- Eu nu am terminat, spuse ea, plimbându-și ușor degetele până la talia blugilor lui și înapoi. Îi simți abdomenul tremurând. Ești destul de mare, nu-i așa? Ești mare și... ferm.

El înjură, dar nu reuși să fie convingător.

- Dă-te jos! Mă omori.

- Chiar așa?

Se mișcă doar puțin. Era foarte satisfăcător să audă așa ceva când încerca pentru întâia oară să seducă un bărbat.

- O să te pup, să te simți mai bine.

Privirea ei strălucea aurie pe sub gene în timp ce ea își cobora ușor capul; ezită, apoi își lipi ușor buzele de pieptul lui. Simți cum inima îi galopa.

- E mai bine?

Își plimbă buzele de-a lungul gâtului lui, peste mandibulă, apoi coborî din nou și auzi cum el gemu înfundat.

- E o nebunie, reuși el să spună. Cât crezi că o să mă pot abține când tu te urci așa peste mine?

- Dar cine a zis că mă aștept să te abții? replică ea și își apropie dinții de bărbia lui. Cine a zis că vreau să te abții? Cred că... Îl atinse ușor cu buzele în colțul gurii. E foarte clar ceea ce vreau. Ceea ce îmi doresc.

- Faci o greșeală.

- Poate, zise ea în timp ce simți mâna lui apucând-o strâns de gambă și urcând rapid spre pulpă. Ochii ei străluciră triumfători. Și ce dacă? adăugă.

El nu avea nici un răspuns, nu când tot corpul lui urla după ea. Mâna îi alunecă pe șold, până reuși să strângă acel minunat posterior la care visa.

- Profiți de mine.

- Cu siguranță, răspunse ea și aproape își lipi buzele de ale lui. Vrei să mă opresc? Acum? Sau vrei... Îl apucă încet cu dinții de buza de jos, strânse ușor și îi dădu drumul. ... Mai mult?

Cel mai probabil, avea să îl ucidă treaba asta, dar, dacă tot era să moară, putea să o facă fiind fericit.

- Totul sau nimic.

- Totul atunci, fu ea de acord și își uni buzele cu ale lui.

Primul val de căldură îi tăie răsufarea. Îl străfulgeră cu putere. Putea jura că simțea cum i se scurtcircuita ză creierul. Își afundă mâna în carnea ei, apoi urcă pe spate și se opri în bluză. Nerăbdător, aproape disperat, trase de ea. Durerea îl făcu să înjure.

- Nu, nu, lasă-mă pe mine! Lasă-mă pe mine, spuse ea aproape cântând, plimbându-și buzele peste fața și gâtul lui, revenind apoi la gura lui. Mă înnebunește trupul tău, adăugă ea.

Gemetele lui nu aveau nimic de-a face cu durerea, în timp ce ea îl săruta fierbinte pe piept, până spre abdomen și înapoi. Sunetele ei aprobatoare păreau să vibreze de la ea înspre el, până când Del se simți prins undeva între plăcere și durere. Voia să o atingă, așa că își mișcă încet mâinile între trupurile lor, căutându-i sânii.

Respirând greu, ea se dădu pe spate, tremurând. Apoi zâmbetul acela feminin i se instalează pe chip. Privindu-l cum se uita la ea, începu să își deschidă nasturii de la bluză unul câte unul.

- Eu conduc de data asta, îi spuse ea și își dădu încet bluza jos. Va trebui să stai acolo și să iei ce ți se oferă, adăugă ea.

- De aia m-ai adus aici sus, nu-i așa?

- Da. Așa, și? spuse ea, înclinându-și capul, în timp ce își desfăcea sutienul.

Când sutienul căzu, lăsând liberi acei sâni albi și minunați, Del expiră prelung.

- Păi, apreciez, răspunse el.

- Bine. Atinge-mă! Am petrecut ore întregi din nopțile visând să mă atingi.

El își trecu ușor degetele peste trupul ei și văzu cum privirea i se încetosează.

- Nu aveam de gând să las să se întâmple asta.

- Nu aveam de gând să te las să alegi. O, Doamne, mâinile tale!

Mâinile lui, mâinile lui minunate, mari, puternice și cu bătători.

Era delicată precum o petală de trandafir, exact așa cum își închipuise. Voia să fie atent, blând cu ea. Dar nu se putea opri. Iar când ea se aplecă din nou sprijinindu-se în brațe, pentru a-i întâlni gura, mâinile lui apucară mai mult, apucară cu poftă. Se răsuci, înjură din nou în timp ce se lupta cu durerea din coaste.

- Am nevoie... vreau...

Voia să fie peste ea, voia să îi astupe gura cu a lui. Și, deși mișcarea îi cauză o durere sfâșietoare, reuși să se rostogolească peste ea.

- Stai! O să te rănești.

- Taci din gură, taci, taci!

Aproape înnebunit după ea, își înfipse dinții în curbura umărului ei, îi inhală mirosul pielii, precum un lup ce își adulmecă femela. Amândoi gemură atunci gura lui să năpusti asupra sânilor ei.

Era atât de fierbinte, constată ea, în timp ce senzațiile o năvăleau. Gura lui, pielea lui atât de fierbinte lipită de a ei. Ca și cum amândoi ar fi fost consumați de febră. Inima lui galopa, la fel și a ei, în timp ce se grăbeau să ia tot mai mult unul de la altul. Greutatea lui deasupra ei se simțea fabulos, îngropând-o în saltea și făcând-o să se simtă ca și cum ar înota sub nori furtunoși.

Gândul de a dori pe cineva și de a fi atât de dorită, pentru ea însăși, o făcea să fie amețită și puternică în același timp. Și foarte sigură. Plăcerea resimțită o făcu să își plimbe mâinile fără încetare prin părul lui și să îi le afunde cu putere în spatele lui, în mușchii încordați.

Patul de sub ei scârțâia, iar ploaia bătea ritmic în acoperiș. Lumina lumânării dansa în vântul umed ce venea dinspre fereastra deschisă. Denimul se freca de denim, în timp ce ea se arcuia sub el. De data aceasta, tremură atunci când el se chinui să îi desfacă nasturii de la blugi.

Atât de delicată, atât de savuroasă. Și atât de dornică i se părea atunci când îi coborî fermoarul. Ea deja se mișca sub el, scâncind ușor și seducător. Minteă lui era plină de ea, de aroma, forma și savoarea ei.

Și voia mai mult.

Degetele lui alunecară peste bariera subțire de bum-bac, înspre căldură. Scâncetele ei deveniră gemete, iar gemetele deveniră rapid gâfâieli nebunești. Când

erupse sub el, Del își lipi fața de abdomenul ei și tremură cu ea.

Când gura lui rătăci mai jos, ea apucă cearșaful și se pregăti pentru următoarea explozie a simțurilor. Minte îi era pierdută, corpul se transformase într-o mare de dorințe și plăceri în timp ce senzațiile năvăleau peste și prin ea. Era uimitor cât de multe simțea și cât de multe dorea în continuare.

El îi trase blugii peste șolduri, căutând lacom următoarea bucată de piele. Umărul lui rănit cedă. Ea tipă ușor uimită când el se prăvăli peste ea. Și, în timp ce el înjura cu putere, ea începu să râdă.

- E în regulă, e în regulă. La naiba! Mi se învâрте capul! Lasă-mă să te ajut! Îi dau eu jos.

- Așteaptă și tu puțin.

- Nu pot să aștept deloc, zise ea, râzând în continuare, apoi se zbătu și se strecură până reuși să iasă de sub el. Pe jumătate dezbrăcată și încă vibrând, trase și împinse până când el se putu răsuci înapoi pe spate.

Era negru de supărare, ceea ce o făcu să râdă și mai tare.

- Când îmi recapăt suflul, îți dau una.

- Da, da, sunt speriată rău, zise ea amuzată.

Se învârti prin pat și îl făcu să saliveze în timp ce se strecura afară din pantaloni. Răbdarea ar fi fost o pierdere de vreme, decise el în timp ce ea își dădea lenjeria jos.

- Vino înapoi aici!

- Asta o să fac. Dar mai întâi...

Se aplecă și îi desfăcu pantalonii.

- Hai să scăpăm de ei! Îmi tremură mâinile, comență ea întinzându-și-le. Din cauza mâinilor tale sunt așa. Ador să le simt pe mine.

Trase și împinse și îi dădu jos pantalonii și boxerii în același timp. Apoi privirea ei rămase ațintită asupra lui.

- O, vai, spuse ea, trăgând adânc aer în piept. Am zis eu că ești mare, spuse ea cu o strălucire de amuzament și dorință în ochi, în timp ce alunecă ușor peste el. Pune-ți mâinile pe mine! Del, sărută-mă din nou!

- Faci pe șefa, nu? spuse el și o apucă de ceafă, trăgându-i gura spre a lui.

Ea se pierdu în acel sărut lung și adânc. Când el își plimbă mâinile peste ea, simți cum sărutul devenea mai intens.

- Spune-mi că mă vrei! Spune-mi numele și apoi că mă vrei, șopti ea.

- Camilla, te vreau, răspunse el, în timp ce numele ei îi răsuna în minte.

Ea se mișcă, ridicându-se deasupra lui. Pulsând, îl primi înăuntru.

Primul șoc o făcu să se arcuiască. Rămase așa, vrând să absoarbă fiecare strop de senzație până când simți că risca să explodeze de atâta măreție. Mâinile lui urcară și se opriră pe sâni ei. Ea începu să se miște, apăsându-i mâinile cu ale ei. Începu să se leגעne. Începu să îi ducă pe amândoi spre nebunie.

Era atât de frumoasă. El nu știa cum să îi spună asta. Suplă și albă, înflorind pe sub pielea albă ca laptele, precum un trandafir. Părul îi era precum un foc auriu. Iar lumina lumânărilor tremura, auriu pe auriu, în ochii ei încețoșați de plăcere.

Nu putea respira fără să o respire.

O privi, extrem de incitat, cum ajunge din nou pe culmi, iar trupul acela lung și minunat se apăsă peste al lui, făcând să explodeze senzații după senzații.

Voia să o cuprindă cu brațele, să o înlănțuie cu ele. Dar nu se putea mișca din cauza rănilor lui și a mișcărilor trupului ei.

Se strădui să mai reziste un minut. Apoi încă unul. Dar întreaga lui ființă țipa după minunata nebunie

a eliberării. Corpul său se lansă către ea, în timp ce ea dădu capul pe spate, strigând triumfător.

O pisică, lingându-și ultimul strop de smântână de pe mustăți, nu s-ar fi simțit atât de satisfăcută. Acestea erau gândurile Camillei, în timp ce se scălda în strălucirea de după amor.

Totul era delicios la el.

Voia să își întindă trupul peste al lui și să stea așa. Dar el era atât de nemișcat, aproape că nici nu respira, putând fi confundat ușor cu un om mort. Se mulțumi să se strecoare pe partea lui zdravănă și să îl sărute pe umăr.

- Te-am rănit?

Îl durea, efectiv, peste tot. Vânățăile îi pulsau de parcă ar fi fost un cuib de demoni ce dansau sub pielea lui. Pentru moment, durerea și plăcerea erau atât de amestecate, încât nu era sigur că avea să mai poată face vreodată diferența între ele. Până la urmă, doar mârâi.

Camilla ridică din sprâncene și se săltă într-un cot, uitându-se la el. Se gândi că era momentul să îl ajute din nou să se bărbierească. Deși fusese ceva foarte erotic să-i simtă barba pe pielea ei.

El deschise ochii.

- Ce-i?

- Încerci să te enervezi că s-a întâmplat asta. Nu o să meargă.

Del decise că avea să se hotărască mai târziu dacă faptul că ea reușea să îl citească atât de bine îl amuza sau îl înspăimânta.

- De ce nu? Mă pricep să mă enervez.

- Da, ar trebui să primești un premiu. Dar o să mă vrei din nou după ce o să te faci bine, așa că nu ai cum să te enervezi acum. Nu are rost.

- Ești al naibii de sigură pe tine, nu-i așa?

- Sunt sigură de unele lucruri. Sunt sigură de asta, spuse ea și se aplecă să îl sărute.

- Ei bine, te înșeli, gură-mare!

Camilla se uita cu ochii mijiți la el, așa că nu văzu încotro se îndrepta mâna lui decât când i se opri, posesiv, pe sân.

- Deja te vreau din nou, și nu cred că îmi revin după prima rundă.

- Cred că îți revii, dar îmi pare rău că te doare. Mă duc jos să îți aduc niște gheață.

- Cred că mai bine stai potolită cinci minute, spuse el și își trase cotul de sub ea, iar ea ateriză pe umărul lui nerănit.

- Ai un trup ca de stâncă, murmură ea.

- Nu începe, soro. Mă culc pentru o jumătate de oră.

- Lasă-mă doar să...

- Șștt!

De data asta, Del rezolvă problema luând-o în brațe cu o mână și punându-i-o pe cealaltă peste gură.

Ea miji ochii, întrebându-se dacă să îl muște sau nu. Înainte să se decidă, simți cum degetele lui se relaxară, iar respirația îi deveni egală. Văzu, spre surprinderea ei, că făcuse întocmai cum zisese. Adormise buștean în zece secunde.

Treizeci de minute mai târziu, la scurt timp după ce adormise și ea, încă ușor consternată, Del o trezi cu un sărut amețitor. Ea țâșni la suprafață, se foi un pic, apoi fu trasă din nou.

Mai târziu, pe când stătea întinsă în pat, simțindu-se amețită, folosită și minunat de răvășită, el se răsuci, mormăi ceva cum că ar trebui să stingă afurisitele alea de lumânări și adormi la loc instantaneu. Mult timp după aceea, Camilla fixă tavanul cu privirea, zâmbind ridicol. Își găsisese o nouă pasiune, pe nume Delaney

Caine. Bărbatul cu care urma să se mărite, fie că lui îi convenea, fie că nu.

Se trezi înaintea lui dimineată, ca de obicei. Făcu cafeaua, apoi decise să bea prima ceașcă plimbându-se până la lac. Del merita să doarmă mai mult.

Aveau să fie nevoiți să jongleze între Vermont, săpături, Virginia și Cordina. Îi aștepta o viață plină, ocupată și bogată. Avea să-i placă pe membrii familiei ei, iar ei aveau să-l placă pe el. După ce aveau să ajungă să se cunoască un pic, desigur.

Nu credea că avea să fie un fan al protocolului și al formalităților impuse de obligațiile ei ca prințesă și nepoată a regelui. Dar cu siguranță se putea adapta. Căsnicia era, până la urmă, un joc al compromisurilor.

Evident, mai întâi trebuia să îl convingă că voia să se căsătorească cu ea. Și, înainte de asta, trebuia să îl convingă că era îndrăgostit de ea. Trebuia să fie îndrăgostit. Ea nu putea avea sentimentele acestea pentru cineva care nu ar fi simțit același lucru, măcar în parte.

Rătăci prin pădure, privind la primele raze de soare ce se iveau printre nori. Pentru moment, avea să se bucure doar de ceea ce se întâmpla. De timpul acela cu el, cu ea însăși, fără trecut și fără viitor. Era timpul să se bucure de descoperiri, de seducere și de romantism.

Doar pentru că ea se îndrăgostise atât de repede de el nu însemna că voia să îl grăbească. Nu însemna nici că nu putea să plutească puțin și să savureze senzația de femeie îndrăgostită.

Când ajunse la lac, se așază pe o buturugă, gândindu-se că trebuia să găsească o băncuță veche, frumoasă, pe care să o pună acolo. Și poate să planteze și niște bulbi de nuferi la mal.

Schimbări mici, subtile. Nimic drastic. Nu își dorea nici să aducă schimbări acolo unde Del nu voia asta.

Își pusese deja amprenta asupra cabanei, respectându-i totuși personalitatea și șarmul. Nu voia să își trateze bărbatul cu mai puțin respect decât îi arătase casei lui.

Nu, îl plăcea așa cum era. Zâmbi, ridicând cana de cafea. Exact așa cum era.

După ce se mai obișnuiau cu noul stadiu al relației lor, avea să găsească o cale de a-i spune despre statutul ei. Hotărî că avea să o facă peste o săptămână. Cu siguranță, avea dreptul la încă o săptămână. Trebuia să găsească modalitatea corectă de a-i prezenta situația. Ar fi putut începe cu tatăl ei. I-ar povesti despre cum fusese polițist, iar apoi se îndreptase spre domeniul securității private, cumpărând pământul din Virginia pentru că își dorea o fermă. Despre cum bunicul din partea mamei era prieten cu cel din partea tatălui, astfel că, atunci când mama ei avusese probleme, bunicul ei ceruse ajutor de la fiul prietenului său. Era ușor derutantă povestea, dar era un început bun. Apoi i-ar putea menționa că mama ei era din Cordina.

Asta ar trebui să deschidă o mică ușă. Cu puțin noroc, Del ar comenta ceva sau ar avea vreo întrebare, iar ea ar putea strecura în conversație faptul că unchiul ei, fratele mamei, era Alteța Sa Regală Alexander de Cordina.

El ar râde și i-ar spune ceva de genul: „Sigur, soro, iar tu ești regina lunii mai“.

Ea ar râde, tratând lucrurile cu indiferență, și i-ar spune că nu, era doar o prințesă într-o scurtă vacanță furată.

Își dădu imediat seama că asta nu ar funcționa niciodată. Înjură frustrată, în franceză, și își sprijini bărbia în pumn.

- Vii până aici ca să înjuri rațele.

Camilla țipă scurt, vărsându-și cafeaua pe mână. Sări în sus și se răsuci cu fața spre Del.

- Îmi plăcea mai mult când tropăiai ca un elefant.

Și lui îi plăcea mai mult când nu se gândea încontinuu la cât de frumoasă era.

Se trezise căutând-o. I se părea că, dacă o femeie i se strecurase în pat, era normal să și rămână acolo. Apoi intrase în panică pentru că nu o găsisese în casă. Gândul că plecase îi făcuse inima să bată cu putere, până când reușise să se calmeze.

Acum, era mai rău, de o mie de ori mai rău, pentru că ea nu plecase. Ochii îi erau mai mult aurii decât căprui și păreau imposibil de bogați, în contrast cu pielea albă și curată. Avea o jumătate de zâmbet pe buze – acele buze lungi, minunate.

Voia să o țină în brațe, așa cum voise și în noaptea trecută. Voia să o țină exact acolo unde era.

Iar asta era o nebunie.

– Nu mi-a mirosit a mic dejun.

– Pentru că nu m-am apucat încă de el. Credeam că vei dormi mai mult.

– Am zis că începem devreme azi.

– Așa am zis. Nu eram sigură că va rămâne așa, după noaptea trecută. Se îndreptă spre el, din moment ce el nu venea spre ea. Întinse o mână pentru a-i mângâia părul. Cum te simți?

– Sunt bine. Uite, în legătură cu noaptea trecută...

– Da, spuse ea și se ridică ușor pe vârfuri, atingându-i buzele cu ale ei, făcându-i mușchii să se încordeze.

– Nu am stabilit nici o... Uite, nu ne legăm cu nimic.

Furia i se ridică în gât, însă o înghiți la loc.

– Am încercat cumva să te leg cât timp dormeai?

– Nu mă refer la..., încercă el să se apere, deși ura să facă asta. Vreau doar să fie totul clar, pentru că nu am apucat să discutăm aseară. Ne simțim bine unul cu altul. Hai să păstrăm lucrurile simple, iar când va fi gata, va fi gata.

– E foarte clar ce zici. Deci nu avem pentru ce să ne facem griji, nu-i așa? spuse ea zâmbind ușor, mai ales

pentru că ar fi fost sub demnitatea ei să îl pocnească – și nu credea în violență.

Cu atât mai puțin asupra persoanelor cu deficiențe mentale. Cu o expresie plăcută, răbdătoare chiar, își plimbă mâinile peste pieptul lui, peste umeri, până în păr. Apoi își lipi gura peste a lui, într-un sărut fierbinte.

Așteptă ca mâna lui să o cuprindă de spate, apoi se retrase ușor și îl lăsa vibrând.

– O să fac omletă. Apoi ne apucăm de treabă.

Ochii îi străluceau de furie și provocare, în timp ce porni pe cărare. Zâmbi în cel mai prietenos mod cu putință, se întoarse către el și îi întinse mâna.

„Babuin ce ești“, se gândi ea cu un strop de afecțiune, în timp ce îl luă de mână pentru a se întoarce la cabană. „Nu știi ce luptă te așteaptă.“

capitolul 8

Avură o săptămână relativ liniștită. Camilla își dăduse seama că liniștea era oricum relativă când era vorba despre Delaney. Starea lui morocănoasă era unul dintre lucrurile pe care se putea baza. De fapt, făcea parte din șarmul lui.

Îi luă cu asalt cărțile de arheologie. Deși mormăise că nu ar trebui să umble cu lucrurile lui, ea știa că îl încânta faptul că o interesa cu adevărat acel domeniu. Atunci când punea întrebări, el îi răspundea – din ce în ce mai detaliat. Devenise obișnuință să discute despre ceea ce ea termina de citit. Chiar și ca el să îi sugereze spontan ce cărți noi să studieze.

Când el îi dădu un mic topor de mână Acheulean, ea prețui unealta aceea antică și rudimentară mai mult decât ar fi prețuit diamantele. Se gândi că era mai mult decât un dar. Mult mai mult decât un micuț cadou. Era, în mintea ei, un simbol.

Nu se plânse aproape deloc atunci când fu nevoit să o ducă din nou în oraș pentru a-și lua mașina de la atelier și luă ca atare faptul că, indiferent de planurile pe care le avea, că avea sau nu cu ce să plece, urma să mai stea o perioadă.

Camilla considera că relația lor progresa.

Reușise chiar să mai afle câte ceva de la el. Aflase că tatăl lui era englez, educat tot la Oxford, și că o cunoscuse pe mama lui, care era americană, la niște săpături pe care le supervizase în Canada. El își petrecuse o parte din copilărie în Anglia, o parte în Vermont și restul în rulote și corturi pe diverse situri arheologice din toată lumea. Putea citi în sanscrită și în greacă și fusese mușcat o dată de un șarpe coral. Cicatricea de sub umărul

stâng fusese făcută de lama unui cuțit mănuit de un bețiv într-un bar din Cairo.

Oricât de absurd era, Camilla considera toate astea ca fiind extrem de romantice.

Conduse în oraș pentru a pune la poștă prima serie din rapoartele lui și corespondența. Ea îl corectase, spunându-i că erau rapoartele lor. Contribuise nu doar cu abilitățile de transcriere, fapt ce fusese confirmat și de el de fiecare dată când aprobase scurt din cap atunci când ea îi sugerase o schimbare sau o altă abordare.

Formau o echipă bună.

Atunci când făceau dragoste, părea că nimic și nimeni nu exista pe lume în afară de ei doi. Trecutul, viitorul erau îndepărtate și irelevante pentru prezentul intens și înflăcărat. Știa că și el simțea la fel din modul în care se uita la ea atunci când se uneau, după faptul că nu își putea lua ochii de la ea. Nici unul dintre bărbații din viața ei nu avusese un asemenea impact. Asupra inimii, asupra corpului și asupra minții ei. Spera - și avea nevoie să știe - că și ea avusese același impact asupra lui.

„Fără obligații“, își zise ea, pufnind. Tipic. Dacă nu voia să se complice, de ce începuse să se plimbe cu ea prin pădure? Și de ce îi răspundea cu atâta răbdare - câtă răbdare putea avea el - atunci când puneă întrebări? De ce uneori îl prindea uitându-se la ea așa cum o făcea? Atât de intens și de direct, ca și cum ar fi fost un puzzle ce trebuia descifrat. Și de ce se apleca să o sărute în așa fel încât să îi înfierbânte mințile, în cele mai neașteptate momente?

Era îndrăgostit de ea și cu asta, basta. Doar că era prea tont ca să își dea seama. Sau măcar să recunoască.

Avea să îi mai acorde puțin timp, apoi urma să îi spună că era îndrăgostit de el. După ce avea să se obișnuiască cu ideea, intenționa să îi povestească și despre cealaltă parte a vieții ei.

Totul suna rezonabil în vreme ce ea își continua drumurile prin oraș. Avea o stare de moleșeală când intră în magazinul de antichități. Voia să încerce să vândă ceasul întâi la Sarah. Era umilitor să nu aibă bani și să fie nevoită să aștepte ca Del să îi dea de fiecare dată când era necesar ceva în casă.

Apoi, dacă ar fi putut să contribuie și ea cu bani, ar fi putut să îi ceară și lui Del să ajute mai mult la treburile casnice. Venise timpul să spele și el niște vase.

- Bună dimineața, i se adresă ea zâmbitoare lui Sarah, în timp ce își făcea loc printre antichități.

- Bună dimineața... domnișoară Breen, răspunse Sarah, întorcând revista pe care o răsfoia.

- Am observat că aveți și o varietate de bijuterii și ceasuri.

- Da, răspunse Sarah cu prudență, studiind atentă fața Camillei.

- Mă întrebam dacă ați fi interesată de acesta, spuse Camilla, scoțându-și ceasul de la mână.

- E foarte frumos. Ăă..., ezită Sarah, întorcând ceasul pe toate părțile. Își trecu degetele peste suprafața fină din aur, observă diamantele mici.

- Nu e genul de obiect pe care...

Se întrerupse, uitându-se fix la Camilla.

- Nu e nici o problemă. Voiam să văd dacă vă interesa să îl cumpărați. O să încerc la bijutier.

- Ești ea, spuse Sarah dintr-o suflare, cu ochii măriți de uimire.

Camilla simți un nod în gât, dar fața îi rămase perfect calmă.

- Poftim?

- Credeam... când ai fost aici zilele trecute... știam eu că semeni cu cineva.

- Toată lumea seamănă cu cineva, zise Camilla și luă ceasul, cu mână sigură. Mulțumesc oricum.

- Prințesa Camilla, spuse Sarah, ducând mâna la gură. Nu-mi vine să cred. Prințesa Camilla, în magazinul meu... Ești chiar aici. Și aici, spuse ea și întoarse victorioasă revista.

Pe copertă, Camilla se recunoscuse, cu inima grea. Era ea, fiind catalogată drept una dintre cele mai frumoase femei din lume.

- Ți-ai tăiat părul. Părul acela minunat.

- Da, păi..., oftă Camilla, resemnată. Era momentul pentru o schimbare.

- Arăți minunat. Chiar mai bine decât... Se opri, plăcut. O, mă scuzați! Aă... Alteță, spuse ea și făcu o scurtă plecăciune ce îi făcu coada blondă să sară în sus.

- Nu, te rog! Călătoresc incognito și mi-aș dori tare mult ca lucrurile să rămână așa, spuse Camilla, străduindu-se să zâmbescă.

- Am înregistrat documentarul despre familia regală. După episodul de săptămâna trecută, m-am tot gândit, și apoi mi-am dat seama. L-am urmărit încă o dată. Dar consideram să mă înșel, Bijuteria Regală a Cordinei nu poate să apară la mine în magazin și să cumpere sticle vechi. Dar iată, ești aici.

- Da, sunt chiar aici. Sarah...

- O, și Del... Știu că scoți vestile de la el cu ciocanul, dar nici chiar așa. Are oaspeți regali la cabană și el nu zice nimic, continuă emoționată Sarah.

- Nu știe. Și aș prefera ca lucrurile să rămână așa, măcar până... Of, Sarah!

O prințesă în magazinul ei era un lucru. Una care arată atât de răvășită însă era o cu totul altă poveste.

- Măi să fie, zise Sarah, mușcându-și buza și ieșind repede din spatele teșghelei. Se opri însă înainte de a o lua de mână pe Camilla - nu credea că se cuvenea. Ați dori ceva de băut, Alteță?

- Da. Da, te rog! Mulțumesc.

- Am, of, sunt așa emoționată! Am niște ceai rece în birou.

- E foarte drăguț din partea ta, mulțumesc.

- Pentru nimic. Lăsați-mă doar să... măi să fie... o să pun semnul de închis pe ușă.

Se întoarse grăbită, apoi își frânse mâinile și nu se putu opri din a mai face o plecăciune.

- După teighea. Nu e nimic deosebit.

- Mi-ar prinde bine ceva rece, spuse Camilla și o urmă pe Sarah în micuțul birou, unde luă loc pe un scaun, în timp ce Sarah se fâstăcea în fața frigiderului. Te rog să nu fii emoționată! Nu ai de ce. Sunt aceeași persoană pe care ai întâlnit-o prima dată.

- Mă iertați, Excelență, dar nu sunteți. Nu aveți cum să fiți.

- Nu trebuie să mi te adresezi cu titlul, spuse Camilla obosită. Doamnă sau domnișoară e suficient, iar în cazul de față aș prefera să îmi spui pe nume.

- Nu cred că pot. Vedeți dumneavoastră, de mic copil, am tot citit despre familia dumneavoastră. Suntem cam de aceeași vârstă, iar eu obișnuiam să îmi imaginez că trăiam într-un palat și aveam toate acele haine minunate. Că eram prințesă. Presupun că toate fetițele vor asta. Se întoarse către Camilla cu ochii strălucind. E cu adevărat minunat?

- Poate fi, Sarah. Am nevoie de o mare favoare din partea ta.

- Orice. Absolut orice.

- Ai putea să nu spui nimănui?

Sarah clipi.

- Chiar nimănui?

- Doar pentru puțin timp. Te rog. Sarah, poate fi minunat să fii prințesă, dar, vezi tu, au fost momente, când eram mică, când visam doar să fiu o fetiță obișnuită. Și acum, încerc să îmi îndeplinesc acel vis.

- Serios? zise Sarah, părându-i-se minunat de romantic. Cred că mereu ne dorim ce nu putem avea, continuă ea, oferindu-i un pahar de ceai rece. Nu voi spune nimănui. Asta mă va ucide încet, glumi Sarah. Dar nu voi spune nimic. Ați putea, dacă doriți, să îmi dați un autograf pe revistă?

- Aș fi chiar bucuroasă să o fac. Îți mulțumesc nespus.

- Sunteți mult mai drăguță decât credeam că ați fi. Mereu mi-am imaginat că prințesele sunt mai... ei bine, mai înfumurate.

- O, putem fi. Depinde, spuse Camilla zâmbind și luând o gură de ceai.

- Se poate, dar, vă rog să mă scuzați, păreți atât de... normală.

- Este cel mai frumos lucru pe care puteai să mi-l spui, mărturisi Camilla zâmbind călduros.

- Ceva mai elegantă decât restul, desigur. Am observat asta de la început, dar... Del nu știe? întrebă Sarah cu aceiași ochi mari de la început.

- Nu a venit vorba, spuse Camilla, simțindu-se aproape copleșită de vină.

- Tipic lui. Nu își dă seama de nimic, spuse Sarah, aruncându-și mâinile în aer. Omul ăsta nu știe pe ce planetă se află. Când eram împreună, cred că mai mult de jumătate din timp nu știa cum mă cheamă. Nici nu speram să fi observat ce culoare au ochi mei. Mă înfuria teribil. Apoi îmi zâmbea sau spunea ceva ce mă făcea să râd, și atunci îmi mai trecea supărarea.

- Înțeleg prea bine.

- E atât de inteligent când vine vorba despre unele lucruri și atât de pe dinafară când e vorba despre altele, spuse Sarah luându-și paharul cu ceai, pe care aproape îl vărsă când văzu expresia visătoare de pe fața Camillei. Nu pot să cred, sunteți îndrăgostită de el?

- Da, sunt. Și am nevoie de puțin mai mult timp pentru a-l convinge că îi surâde ideea.

Sarah se gândi că era exact ca în filme.

- Ce frumos! E foarte frumos. E chiar perfect dacă stai să te gândești, serios.

- Pentru mine chiar e, recunosc Camilla roșind. Îți rămân îndatorată, Sarah, și nu voi uita asta niciodată.

Camilla îi întinse mâna, iar Sarah se șterse instinctiv pe poalele hainei înainte de a da mâna cu ea.

- Mă bucur că pot fi de ajutor.

- O să vin să te văd din nou înainte să plec, promise Camilla îndreptându-se spre ieșire.

Când luă ceasul de pe teighea, Sara, mușcându-și din nou buzele, o întrebă:

- Alteță, chiar vreți să vă vindeți ceasul?

- Chiar da. Nu mai am aproape deloc bani cash în momentul acesta.

- Nu vă pot oferi cât valorează, nici pe departe. Dar aș putea... aș putea să vă împrumut cinci sute de dolari. Și vă dau și călimara aceea care v-a plăcut atât de mult.

Camilla se uită la ea cu atenție. Femeia era emoționată, intimidată și confuză. Și, cu toate astea, voia să o ajute. Încă un dar pe care avea să-l prețuiască.

- Când am pornit în această călătorie, voiam să descopăr... Să găsesc părți din mine și să văd... nu sunt sigură ce acum - poate doar să văd lucrurile dintr-o altă perspectivă. Este un lucru minunat că am găsit și un prieten. la ceasul! Îl vom considera un troc, între prieteni.

Del ieși pe verandă și se uită pe alee. Din nou. Cât de mult poate dura să faci niște cumpărături? Asta era problema principală cu femeile. Transformau o listă scurtă de sarcini într-un adevărat pelerinaj.

Voia să mănânce, voia o cafea proaspătă și să răspundă la șase e-mailuri primite de dimineață. Știa că se putea ocupa singur de toate astea. Mereu se descurcase singur.

Ceea ce voia, de fapt, era să vină ea.

Viața îi fusese dată complet peste cap, recunoscuse el, vârându-și mâinile în buzunare. Ea zăpăcise totul, îi distrusese concentrarea, îi stricase rutina.

Ar fi trebuit să o lase pe șosea în noaptea aceea ploioasă. Atunci, totul ar fi rămas la fel. Nu ar fi avut o femeiușcă umblându-i prin casă, prin minte.

Cine naiba era cu adevărat? Erau multe secrete în mintea aia ascuțită și complicată a ei. Dacă avea probleme, de ce nu îi spunea pur și simplu, ca să se poată ocupa el de ele? Avea nevoie ca ea să îi spună, să îi împărtășească problemele ei, să aibă nevoie de ajutorul lui.

Și când naiba începuse el să se vadă drept un cavalier pe un cal alb? Era ridicol, total neobișnuit pentru el.

Dar voia să repare ceea ce era în neregulă. Mult mai mult decât atât, voia ca ea să aibă încredere în el și să îi spună. Să aibă încredere că el putea rezolva lucrurile.

Pentru că el își încălcase propria regulă și se îndrăgostise iremediabil de ea.

Și nu îi păsa deloc de cum se simțea asta, se gândi el, frecându-și pieptul în zona inimii. Era mai inconfortabil decât niște coaste învinețite. Și se temea că era și mult mai durabil.

Trebuise el să sublinieze partea „fără obligații”, nu? Iar ea nu avea nici o problemă cu asta, constatase el cu amărăciune. Totul era perfect în regulă pentru ea.

Ei bine, dacă el trebuia să se adapteze, și ea trebuia să facă același lucru.

Și apoi, fără obligații nu însemna fără încredere. Dacă ea nu avea încredere în el nici măcar cât să îi spună numele ei de familie adevărat, ce însemna asta pentru ei?

Se întoarse în casă, apoi ieși din nou.

Poate ar fi trebuit să se ducă să vadă ce era cu ea. Plecase de mai bine de două ore. Avusese deja un accident, deci existau șanse să mai facă unul. Poate zăcea undeva

pe șosea, sângerând sau... Chiar când începu să se agite, auzi motorul mașinii. Dezgustat de sine, se strecură înapoi în casă, înainte ca ea să vadă că o aștepta.

Înconjură de două ori sufrageria, apoi se opri să se gândească. Ajustări.

Romantism.

Era ceva ce ea considera a fi vital în orice cultură. Culturile erau formate din relații, ritualuri și romantism.

Intră în bucătărie chiar când ea lăsa jos o pungă de cumpărături.

- Am luat chitanțele pentru scrisorile trimise în ajun, îi spuse ea.

- Bine, răspunse el și o mângâie pe păr.

Ea zâmbi absent și se întoarse pentru a pune o sticlă de lapte în frigider.

- Erau niște scrisori în căsuța poștală. Cred că le-am lăsat în mașină, zise ea, masându-și tâmpla unde o săcăia o durere de cap.

- Nu-i nimic, spuse el, aplecându-se pentru a-i adula meca părul. Miroși grozav, remarcă el.

- Ce? Ah, zise ea, bătându-l ușor pe spate și luând o pungă de cartofi noi, pe care-i cumpăraseră pentru cină. Mersi, adăugă Camilla.

Del era hotărât să o impresioneze, așa că încercă să caute mai adânc. „Ce le plăcea femeilor... Aha!”

- Ai slăbit, cumva? întrebă el, simțindu-se cu adevărat inspirat.

- Mă îndoiesc. Cred că mai degrabă am pus câteva kilograme, spuse ea și scoase cafeaua din dulap pentru a o prepara.

În spatele ei, Del miji ochii. Din moment ce nu ajungea nicăieri cu vorbele, urma să treacă la fapte. O luă pe sus și ieși din bucătărie.

- Ce faci?

- Te duc în pat.

- Păi, serios. Ai putea să mă întrebi și pe mine - și nu am terminat de aranjat cumpărăturile.

Del se opri la baza scărilor și îi astupă gura cu a lui.

- În anumite culturi, femeile își indică interesul pentru intimitate prin aprovizionarea cămării. Eu doar captez semnalele tradiționale, spuse el după ce o sărută.

Amuzamentul ieși puțin la suprafață, peste îngrijorarea surdă dinăuntrul ei.

- În ce culturi? întrebă ea, în timp ce el o purta pe scări.

- În a mea. E o tradiție nouă.

- Ce drăguț, zise ea și își afundă nasul în gâtul lui. Cred că ți-a fost dor de mine, continuă Camilla.

- Să-mi fie dor? Ai fost plecată pe undeva?

Când ea pufni, el o aruncă în pat și își răsuci umărul.

- Mi-am scrântit umărul cărându-te până aici. Chiar că ai luat câteva kilograme.

Camilla se ridică sprijinindu-se pe coate.

- Așa zici?

- E în regulă, scăpăm imediat de ele, spuse Del și se aruncă asupra ei.

Prima ei reacție fu să râdă. El nu era prea jucăuș, așa că o surprinse. Pe când o răsucea în pat, Camilla uită să mai fie îngrijorată.

- Ești greu, zise și îl împinse. Și nu te-ai bărbierit, și ai urcat cu ghetele alea murdare peste lenjeria mea curată.

- Tu știi doar să dai din gură, comentă el, în timp ce îi ridică mâinile deasupra capului și o sărută apăsător.

Simți cum îi cresc pulsul, iar mâinile îi deveniră moi într-ale lui. Corpul ei era minunat de docil. Își trecu buzele peste obrazul ei.

- Ce ziceai?

- Taci și sărută-mă!

Îi ținu brațele cu o mână, în timp ce îi desfăcu nasturii cu cealaltă.

- Așadar, dai indicii despre dorința ta pentru intimitate? Își trecu un deget în josul abdomenului ei, jucându-se cu talia pantalonilor ei în vreme ce îi privea chipul. Vreau doar să mă asigur că citesc semnalele corect.

Respirația ei era deja întretăiată.

- Ai avut camera plină de când am venit, nu?

- Ai dreptate, zise el desfăcându-i pantalonii și trecându-și încheieturile peste pielea expusă. Ai fost topită după mine de la început, așa-i? continuă Del.

- Dacă ai de gând să fii arogant...

- Probabil sperai să vin peste tine noaptea, continuă el, în timp ce trasa cu degetele adâncitura de la mijloc până spre coapsa interioară. Și să fac asta.

- Niciodată..., îngână ea, încordându-și șoldurile în timp ce el îi cuprinse cu mâna cel mai fierbinte punct. Doamne, Del!

- Lasă-mă să îți arăt ce mă gândeam eu să îți fac.

Ținându-i în continuare mâinile, o atinse, mângâind-o din ce în ce mai intens, până la climax, înăbușindu-i țipetele de plăcere cu gura lui, în timp ce corpul ei tresărea. Când începu să gâfâie, își încheștă dinții peste sânul ei, torturând-o ușor, prin sutienul de bumbac. El îndepărtă bretelele, croindu-și într-un mod delicat drum peste valea umerilor ei, în vreme ce mâna lui căuta, explora și exploata.

Ea deveni udă și sălbatică sub el. Nereușind să își găsească echilibrul, se cutremură, ajunse sus, pluti înapoi doar ca el să o arunce fără milă încă o dată în abisul plăcerilor. Mâinile i se încordau în strânsoarea lui. Iar sentimentul de neajutorare adăugă un strat de plăcere panicată peste simțurile ei zdruncinate.

Corpul i se topise, tremura din cauza căldurii ce îi biciuia pielea și îi ardea sângele. Cu toate astea, se arcuia înspre el, avidă de mai mult. Îi auzi vocea, cuvintele adânci și moi.

- Îți rămân dator pentru asta, spuse el și, cu o smucitură puternică, îi rupse sutienul.

Gura, dinții, limba lui găsiră carnea. Geamătul porni de undeva din adâncul ei în momentul în care explodează.

- Dă-mi drumul! Dă-mi drumul la mâini! Trebuie să te ating.

- Nu încă. Nu încă.

S-ar fi terminat prea repede dacă l-ar fi atins atunci. Nu știa că putea fi atât de înfierbântat de simplul fapt că o incita pe ea. Voia să o vadă răvășită, strigând și văitându-se.

Și voia să ia tot mai mult de la ea.

Când simți cât de fluidă devenise sub greutatea lui, când simți cum își dă drumul și rămâne apoi nemișcată de plăcere, vru mai mult. Îi smulse slipul, simțind o satisfacție întunecată când auzi materialul delicat rupându-se. Apoi o duse din nou pe culmile nebuniei cu gura sa flămândă.

Apoi, când ea credea că nu se putea mai mult de atât, o pătrunse. Măinile ei alunecară peste umerii lui umezi, gura i se ridică imediat în întâmpinarea gurii lui. Se încolăci în jurul lui precum iedera.

- *Mon amour. Mon coeur*, șopti ea aproape irațional, pe când se rostogoleau spre culme. *Toujours mon amour*¹.

Dormiră unul peste celălalt, precum niște copii extenuați. Când se treziră, aburiră geamurile dușului, în timp ce se uniră din nou sub jetul fierbinte.

Dându-și seama că el făcea ceva fără precedent - își lua o zi liberă -, Camilla împachetă câte ceva pentru picnic și îl convinse să ia un dejun întârziat lângă lac. Nu fu nevoie de prea multă muncă de lămurire.

¹ În limba franceză, în original, „Dragostea mea. Inima mea. Pentru totdeauna dragostea mea.” (n.tr.)

Picnicurile erau romantice, iar jocul pe care el îl juca acum era despre romantism.

El observă că părea fericită, relaxată. Fața îi strălucea, ochii îi erau blânzi. Dacă ar fi fost artist, ar fi pictat-o în acel moment și ar fi numit opera *Satisfacția Camillei*.

Nu se simți prost – sau nu foarte – atunci când îi spuse și ei asta.

– Chiar așa mă simt. Iubesc locul ăsta. Camilla se întinse pe mal și privi norii pufoși. E atât de liniște aici, încât parcă nu ar mai fi nimeni altcineva pe pământ. Este locul perfect pentru un pustnic, spuse ea, întorcându-se și zâmbind spre el.

– Nu sunt un pustnic, replică el, aranjând ultimul sendviș triunghiular pregătit de Camilla. Doar că nu îmi place să am oameni în jur.

– Mie îmi plac oamenii, spuse ea și se răsuci pe abdomenul lui. De multe ori, sunt mult mai buni decât te poți aștepta, adăugă ea, gândindu-se la Sarah. Uneori însă, dacă nu ai unde să mergi pentru a fi singur sau pentru a avea parte de liniște, uiți asta și ajungi să vezi numai cerințele, responsabilitățile și obligațiile.

– Dacă nu ai un loc unde să fii singur, nu poți reuși să faci nimic.

– Tu ai un scop mare, un scop al tău. E un dar. Nu toată lumea se poate lăuda cu asta, spuse ea, și privirea i se întunecă. Unii dintre noi bâjbâim după așa ceva și ajungem să avem atât de multe, toate deodată, încât ne dăm seama că nu avem nimic cu adevărat.

– Nu-mi pari genul care să bâjbâie.

– Hmm. Uneori, și eficiența poate fi un defect. Fără momentul de liniște necesar, nu mai poți vedea nici defectele, nici virtuțile. Poți uita nu doar cine ești, dar și cine vrei să fii. Camilla îi zâmbi și se mai răsuci o dată, pentru a ajunge cu capul în poala lui. Așa că îmi place locul ăsta, pentru că mă ajută să îmi amintesc, termină ea.

- Și cine ești tu, Camilla?

Ea înțelese că Del voia un răspuns - unul adevărat. Dar își dădu seama că nu putea vorbi și decise să amâne momentul, așa că divagă.

- Sunt o femeie care nu va mai uita niciodată, spuse ea și luă o prună, mușcă din ea și i-o întinse și lui. Îmi place să fiu singură cu tine, Delaney.

Se decise să lase acea zi minunată să treacă înainte ca prințesa Camilla de Cordina să își facă apariția.

El își dorea să fie răbdător, dar răbdarea nu era punctul lui forte. Era sigur că ea era pregătită să îi spună adevărul. Ce trebuia să facă pentru a putea afla ce ascunde? Cei mai mulți oameni începeau să spună tot de la o simplă provocare.

Era dificil, dar el trebuia să insiste. Pentru a putea face asta, avea nevoie să o facă să înțeleagă că ei... că el era...

Nu spusese nici unei femei că o iubește. Trecuse prin toată viața lui de adult fără ca asta să intre în discuție - sau să reprezinte o problemă. Iar acum intra și în discuție, și reprezenta și o problemă.

Ar fi putut să intre în bucătărie și să o spună pur și simplu. Era ca și cum ar fi smuls un bandaj dintr-o singură mișcare usturătoare. Sau ar putea să o facă încet, pas cu pas - așa cum intri treptat într-o piscină rece, pentru a-ți ajuta corpul să se obișnuiască.

I-ar fi putut spune că îi plăcea să o aibă alături. I-ar fi putut cere să facă în așa fel încât să rămână.

- Te iubesc. Se strâmbă la auzul propriei voci și se uită înspre bucătărie. Nici măcar nu suna ca el. Cuvințele nu se potriveau cu el. Te iubesc, încercă el din nou și expiră. Fusesse mai ușor a doua oară. Acum, spune-mi ce probleme ai, o să le rezolv eu și o să mergem mai departe.

Era simplu. Direct și cu compasiune. Femeilor le plăcea asta.

Pentru Dumnezeu. Avea nevoie de un pahar mare de whisky pentru a putea face asta.

- Știu că e târziu, spuse Camilla la telefon.

Ținea receptorul cu umărul, și se uită la încheietură, înainte de a-și da seama că nu mai avea ceasul. Se uită la ceasul de perete și constată că era trecut de ora una noaptea în Cordina. Nici nu era de mirare că o trezise pe Marian.

- Nu-i nimic. Dormeam doar.

- Îmi pare rău. Serios. Trebuia să spun cuiva.

- Bine, dă-mi un minut să îmi revin. Vii acasă?

- Curând. Promit!

- Ai ratat prima probă pentru rochia pentru bal. Croitoreasa e de-a dreptul disperată.

- Rochia pentru bal? Întrebă ea, aducându-și cu greu aminte despre ce era vorba. Ah, Balul Toamnei. Mai e suficient timp pentru asta. Marian, m-am îndrăgostit.

- Zici tu așa, dar, dacă ai fi auzit-o cum făcea, săraca femeie... Stai, ce? Ce?

- Sunt îndrăgostită. E minunat. E înspăimântător. E cel mai incredibil lucru ce mi s-a întâmplat. E perfect. E cel mai enervant om din lume de cele mai multe ori, dar îmi place asta. E deștept și amuzant - și foarte serios când vine vorba despre munca lui.

- Camilla.

- Și e foarte atrăgător. Știu că asta e ceva superficial, dar nu e drăguț să te îndrăgostești de interiorul unui om, iar exteriorul lui să fie superb?

- Camilla.

- Și el e îndrăgostit de mine. Încă nu s-a obișnuit cu ideea și s-ar putea să mai dureze puțin până să...

- Camilla!

- Da?

- Cine e?

- Ah, e tipul pentru care lucrez aici. Delaney Caine.

- Arheologul? Te-ai îndrăgostit de Indiana Jones?

- Vorbesc serios, Marian.

- Ei bine, măcar seamănă cu Indiana Jones?

- Nu. Hmm, de fapt, poate, puțin. Dar nu despre asta e vorba. Nu e un joc sau un film, e viața mea. Și asta e ceea ce îmi doresc, ceea ce simt că trebuie să fac.

- Înțeleg, Cam, și mă bucur pentru tine. Când îl voi cunoaște?

- Nu știu exact, spuse ea, jucându-se cu firul telefonului, încercând să evite răspunsul. Asta e o parte din problemă. După ce îi explic cum stau lucrurile, sper să putem face în așa fel încât să cunoască familia.

- Să îi explici? Întrebă Marian și făcu o pauză lungă. Vrei să zici că nu i-ai spus cine ești?

- Nu încă. Nu mă așteptam să se întâmple asta, nu puteam anticipa. Și apoi voiam să...

Se opri, auzindu-l pe Del intrând în bucătărie.

- Camilla, cum ai putut să lași lucrurile să ajungă atât de departe fără să îi spui? Dacă omul te iubește...

- Nu sunt convinsă, șopti ea în franceză. Nu sută la sută. Nu am vrut ca lucrurile să se complice atât de mult.

Își dresе glasul cât timp Del luă sticla de whisky din cămară. Nu putea să îi spună să se grăbească, nici să închidă telefonul, așa că vorbi în continuare în franceză, cât mai încet posibil.

- Marian, aveam dreptul la intimitate. Cu siguranță nu aș fi putut sta aici atât timp dacă aș fi anunțat că sunt un membru al unei familii regale. Toată ideea acestei experiențe era de a nu mai fi Camilla de Cordina pentru câteva săptămâni.

- Se pare că lucrurile s-au schimbat.

- Da, știu, dar nu aș fi putut sta aici dacă oamenii ar fi știut cine sunt. Cabana ar fi fost înconjurată de presă,

iar asta a și fost motivul pentru care am plecat, dacă nu mai ții minte.

- Dacă tu crezi că el ar fi chemat reporterii...

- Nu, normal că nu el. Și nu te-am sunat ca să mă cert cu tine, Marian. Am făcut ce a trebuit să fac, ce am crezut că e mai bine. Pentru mine. În ceea ce privește restul problemelor, o să mă descurc, spuse ea, uitându-se pe furiș la Del, care își turna whisky în pahar.

- Sunt prietena ta. Camilla, te iubesc. Nu vreau să fii rănită ori dezamăgită. Sau exploatată.

- Nici nu intenționez să las asta să mi se întâmple. Transmite familiei că mă voi întoarce curând.

- Și croitoresei?

- Transmite-i lui Madam Monique că Alțeta Sa nu va dezamăgi la Balul Toamnei. Culcă-te înapoi, Marian!

Închise telefonul, deschise frigiderul și luă un suc rece, în timp ce Del își învârtea băutura în pahar.

- Sper că nu te superi că am folosit telefonul.

- Nu, nu mă supăr.

- Am sunat cu taxă inversă.

- Ce bine! Probabil că ar fi fost un șoc să văd apeluri către Cordina pe factură luna viitoare.

- Da, îmi imaginez. Eu...

Nu mai spuse nimic, iar mâna pe care o ridicase după pahar îi căzu pe lângă corp.

- *Je parle français aussi*, spuse Del ducând paharul la gură, în timp ce ea se întoarse spre el. Excelență, adăugă el.

capitolul 9

Del știa că devenise palidă. Ea simțea cum îi dispare culoarea din obraji și cum rămâne acolo rece și înțepentă. La fel cum simțea că inima era pe cale să îi sară din piept. Din cauza asta, se îndreptă de spate instinctiv.

- Înțeleg. Nu ai menționat asta până acum.

- Probabil mi-a scăpat, spuse el pe un ton neutru. Așa cum ție ți-a scăpat să îmi spui că ești membru al familiei regale de Cordina. Mici detalii.

- Descendența mea nu îmi scapă niciodată. Nu are voie. Delaney...

- Deci ce înseamnă toate astea? Mica ta versiune a prințesei și a cerșetorului? Ți-ai luat câteva săptămâni să o arzi aiurea cu țărâtimea?

- Știi că nu e așa. Nu poți să crezi asta.

- Ia să vedem, ce ar trebui să cred? spuse el și își turnă din nou whisky în pahar. Nu putea spune exact de ce simțea nevoia să arunce cu sticla de perete. Sau de ce nu o făcea. Ce, te ascunzi de iubitul tău? Unul prea timid să pună mâna pe Bijuteria Regală?

- Nu e corect. Nu am alt iubit în afară de tine.

- Nu în ultimele săptămâni, cel puțin. Trebuia să îmi fi spus că mă culc cu o prințesă. Aș fi fost mai incitant.

Buzele ei începuseră să îi tremure, așa că le strânse tare.

- Iar asta e nedrept din partea ta.

- Vrei dreptate? Vrei să fii bun? spuse el cu vocea schimbându-i-se de la blândă la feroce. N-ai nimerit tipul care trebuie, soro. Când cineva își bate joc de mine, mă enervez.

- Nu mi-am bătut joc. Nu am vrut niciodată să...

- Să ce? Las-o baltă, Camilla! Tu nu faci niciodată lucruri fără să vrei. Ai venit aici pentru că voiai să te joci puțin și să te distrezi cu localnicii.

- Nu e adevărat, spuse ea, începând să se enerveze. Și e insultător pentru amândoi, adăugă ea.

- Poate pentru tine, replică el, trântind paharul de masă, înainte să îl și arunce. Ai venit la mine acasă și ai pretins că ești altcineva. Ai mințit despre cine ești. Despre ce ești. Fată de fermier din Virginia pe naiba!

- Tatăl meu are o fermă în Virginia, țipă ea la el, prea înfricoșată ca să răspundă altfel. Am trăit acolo jumătate din viață, continuă ea.

- Și cealaltă jumătate la palat. Păi da, bănuiesc că îți stă mai bine cu o coroană decât cu o pălărie de paie.

- Da. Nu! Camilla se zbătea între furie și panică, și își trecu mâna prin păr. Avem o fermă în Cordina. Mama mea...

- Mama ta „franțuzoaică“, spuse el rece.

- Tu ai spus Franța, eu am spus Europa, zise ea, dar știa că nu era cu adevărat un argument. Delaney, sunt exact aceeași persoană care eram și acum zece minute. Am vrut să am un refugiu pentru...

- Refugiu? Scutește-mă! Te-ai culcat cu mine. Ai făcut tot posibilul să te culci cu mine. Ce, voiai o schimbare de la cei cu sânge albastru? Primești puncte dacă ți-o tragi cu americani de rând de-a lungul micii tale aventuri?

Culoarea îi reveni Camillei, arzându-i acum obrazii.

- Cum îndrăznești? Ești crud și josnic, și e oribil cum poți transforma ceva atât de frumos în ceva ieftin. Nu o să port discuția asta cu tine și nici nu îți voi explica nimic cât timp ești în halul ăsta. Dă-te la o parte!

- Aici nu comanzi tu, prințeso, spuse el și o apucă de braț, înainte ca ea să se poată strecura pe lângă el. M-ai folosit.

- Nu, spuse ea și simți cum lacrimile stăteau să îi tâșnească din ochi. Nu așa cum crezi tu. Del, voiam doar un loc unde să pot fi. Voiam doar puțin timp.

- Și ai primit mult mai mult, nu-i așa? Joaca s-a terminat, Excelență. O să ai mai multe de făcut decât să dai explicații.

- Dă-mi drumul, spuse ea, trăgându-se cu toată puterea și privindu-l cu răceală direct în ochi. Nu mai am nimic să îți spun. Dă-mi drumul!

- O, o să îți dau drumul. De tot. Presupun că am spus tot ce era de spus. Poți să-ți faci bagajele și să fugi, din moment ce se pare că la asta te pricepi.

Furia și rușinea pe care le simțea nu se puteau compara cu durerea.

- Vrei să plec?

- Ai primit ceea ce căutai, nu? O să îți ușurez treaba și o să mă dau din calea ta.

Ei i se tăie răsuflarea atunci când el se îndreptă spre ușă.

- Del, te rog, nu pleca. Te iubesc.

Durerea îl înjunghie adânc. Mârâi cuvintele în derâdere, deși erau adevărate:

- Mi-ai frânt inima, soro. Încearcă replica aia pe cineva suficient de prost încât să te creadă. Și dispari naibii de lângă mine.

Plecă trântind ușa în urma lui.

Se învârti prin pădure timp de o oră, gândind lucruri oribile despre toate femeile din lume. Cutreieră încă o oră, timp în care nervii săi se transformară în furie inflăcărată.

Îl iubea? Ce impotoare! Cum îndrăznise să îi facă așa ceva? Aproape că începuse să plângă. Se aștepta la asta. Noroc că plecase înainte să dea drumul la fântâni.

Nu suporta femeile care plângeau.

Până la urmă, își încercase toate trucurile din pălărie. Pardon, din coroană. De ce să nu fi folosit și lacrimi? Se opri, masându-și stomacul, care îl durea de nervi, și se uită la lac. Ea iubea locul ăla. Aproape că o auzea spunând-o, putea vedea plăcerea din ochii ei pe când stătea în iarbă lângă el.

Așa, și? Aprecia natura, mare lucru!

Își aminti și că îl întrebasese dacă nu simțise niciodată nevoia de a respira pur și simplu. Îi spusese asta în prima zi, când stătea lângă el, cu expresia și vocea tensionate. Ca și cum ar fi stat pe marginea unei prăpăstii și încerca din răputeri să rămână agățată mai degrabă decât să sară.

Bine, poate că avea într-adevăr niște probleme. Cine nu avea? Dar asta nu scuza ceea ce făcuse. Totul fusese o prefăcătorie, încă de la început. Și îl lăsase să se îndrăgostească de ea – îl lăsase să cadă în capcană fără să îl avertizeze că treaba asta nu putea duce nicăieri.

Trebuia să plătească pentru asta.

Se întoarse spre cabană. Avea să o lase să-i explice – nu că ar fi crezut vreo iotă. Iar apoi... Apoi avea să se decidă ce naiba urma să facă mai departe. Cu capul plecat și cu mâinile în buzunare, nu observă că mașina ei nu mai era acolo până nu ajunsese aproape de ușa din spate. Pentru un minut întreg, rămase privind în gol către locul unde fusese parcată.

Apoi fugi în cabană și către dormitorul ei.

Hainele ei nu mai erau acolo. Deschise larg ușile dulapului, de parcă se gândea că le ascunsese undeva, doar ca să îi dea lui emoții. Luase chiar și tuburile și cremele din baie.

Furios, căută un bilet prin întreaga cabană. Nu găsi nimic.

Nu putea spune că dispăruse fără a lăsa nimic în urmă. Rămăseseră lumânările, sticlutele umplute cu flori de câmp. Aroma ei, peste tot, care deja îl hăituia.

Deci mărise miza. Doar pentru că țipase la ea și îi spusese că poate să își facă bagajele și să plece. Dacă ea nu putea nici măcar să stea și să se certe cu el...

Nu, era mai bine așa. Nu avea rost să prelungească agonia. Ea se întorcea acolo unde îi era locul, iar el putea reveni la munca lui, fără să îi mai distragă cineva atenția.

Trecu cu privirea peste notițele sale, luă o foaie la întâmplare, o aruncă înapoi și se trânti pe canapea, încercând să se gândească la ce se întâmplase.

Urma să se întoarcă, încercă el să se convingă, mai ales după ce se îmbătă ușor. Plecase într-o criză de furie, atâta tot. Femeile au crize de furie, nu-i așa?

Cele două ore petrecute de el prin pădure erau o expresie firească a supărării. Nu era o criză de furie.

Dimineața, după ce se trezi cu o mahmureală îngrozitoare, se convinse că nu o voia înapoi. Îi plăcea viața lui de dinainte ca ea să apară. Și nu îi plăceau nicicum sentimentele de tristețe și de pierdere care îl încercau. Iar toate astea erau, fără îndoială, numai din vina ei.

A doua zi deveni din nou agitat și nervos. Nu avea nici un drept să plece așa înainte ca el să apuce să țipe la ea. Dar așa făcea ea de obicei, își ridica bărbia – nasul – în aer și pleca. Trebuia să își dea seama de la început că acela era un comportament de prințesă.

Când avea să se calmeze și să se întoarcă, avea de gând să îi spună multe lucruri.

De ce naiba nu se întorsese încă?

Se concentră asupra muncii lui și se gândi să își facă bagajele și să se întoarcă pe teren, acolo unde îi era locul. Îl străfulgeră ideea că plănuise să o ia cu el. Voia să îi arate locul, să vadă toată inteligența și pasiunea ei strălucind acolo. Voia să o aibă alături de el – ceea ce era înspăimântător. Voia să împartă totul cu ea. Nu îi venea să creadă cât de mult putea să doară.

Chiar când se gândea la asta, auzi o mașină intrând pe alee.

Știa că avea să se întoarcă! Sări în picioare, simțindu-se deopotrivă ușurat, încântat și furios, și ajunsese dintr-un salt la ușă, înainte de a se opri. Nu așa trebuia să se comporte. Urma să iasă liniștit, apoi să o lase să își ceară scuze.

Simțindu-se infumurat și generos, ieși din cabană. Se prăbuși în interior atunci când văzu că nu Camilla cobora din mașină. Erau părinții lui.

- Surpriză, spuse Alice Caine alergând spre verandă. Părul ei, castaniu amestecat cu cenușiu, îi atârna neglijent în părți, de sub o pălărie boțită, ca de obicei. Era subțire ca o fetișcană, cu chipul brăzdat de pistrui și riduri, din cauza unei vieți petrecute în soare.

Se repezi la fiul ei, sărutându-l zgomotos pe obraz, apoi se întoarse către soțul ei.

- Niles, lasă-l pe el să ia bagajele. La ce folos să ai un băiat mare și puternic dacă nu îl poți pune la muncă? Cum îți mai e umărul, Del? îl întreabă ea. Și toate celelalte? continuă ea.

- Bine. E bine. Nu vă așteptam.

- Dacă ne-ai fi așteptat, nu ar mai fi fost o surpriză.

Mama lui își coborî ochelarii întunecați. Deși zâmbi, era suficient de abilă pentru a-și da seama de expresia de dezamăgire de pe fața fiului ei.

- Ai niște cafea?

- Sigur, sigur, spuse el și se aplecă să o ia în brațe, rușinat.

- Am condus aproape cinci sute de kilometri azi, bombăni tatăl lui Del, cu accentul său englezesc, în timp ce își termina de notat kilometrajul într-un carnetel. Am scos un timp bun.

Era un om mare, înalt și foarte arătos pentru vârsta lui. Avea mult păr, ce devenise grizonant, iar ochii lui verzi, la fel ca ai fiului său, străluceau în contrast

cu pielea lui bronzată. Își băgă carnetul în buzunar și îl strânse puternic în brațe pe Del.

- Ce-ți mai face umărul?

- Bine. Mai bine. Cum merg săpăturile?

- Luăm o pauză acum. Ne revenim puțin, spuse Alice pe un ton ciudat, uitându-se amenințător înspre soțul ei. Se opri în dreptul ușii, ducându-și mâinile la gură.

- Ce?

- Uită-te la asta! Flori. Arome. Curățenie. E o femeie în zonă. Unde e?

- Nu e aici.

„Ah, săracul băiat“, se gândi Alice.

- Niles, eroul meu, nu ai vrea să dai o fugă în oraș, să îmi iei niște înghețată?

- Să dau o fugă în oraș? întrebă Niles, fixând-o cu privirea. Doar ce am ajuns, nici măcar nu m-am așezat, continuă el.

- Poți să te așezi în mașină, cât timp conduci spre oraș.

- Femeie, dacă voiai înghețată, de ce nu ai zis nimic când am trecut prin oraș?

- Pentru că nu voiam atunci. Ia ceva cu ciocolată, mie poftă de ciocolată, insistă ea, ridicându-se pe vârfuri pentru a-l săruta.

- Ciudate mai sunt femeile, mormăi Niles în timp ce porni spre mașină.

Alice se așază pe canapea, sprijinindu-și picioarele de masă. Îi făcu semn să se așeze lângă ea, zâmbind.

- Stai jos! Cafeaua poate să mai aștepte. Zi-mi despre fată!

- Nu este nimic de zis. A fost aici, m-a enervat tot timpul. Acum, a plecat.

„Ursuleț rănit și morocănos, exact ca tatăl lui“, își zise Alice.

- Stai jos, spuse ea cu voce fermă. De ce te-a părăsit? adăugă ea.

- Nu m-a părăsit. Lucra pentru mine, temporar. Foarte temporar, mormăi el, cu mândria rănită. Am dat-o afară. Dacă e prea încăpățânată să se întoarcă, treaba ei. Nu am nevoie de ea, oricum, cedă el în fața liniștii prelungite a mamei sale.

- Așa, spune-i lui mami despre fata asta oribilă, îl îndemnă ea, mângâindu-l pe spate.

- Termină! replică el, pufnindu-l râsul.

- Era urâtă?

- Nu.

- Proastă, atunci?

- Nu, oftă el.

- Era ușuratică.

- Mamă! exclamă el râzând de-a dreptul.

- Asta trebuie să fi fost. O ușuratică a profitat de băiețelul meu cel bun și naiv. Cum o cheamă? O s-o caut până-i dau de urmă.

- E destul de ușor de găsit, șopti el. O cheamă Camilla. Alteța Sa Regală Camilla de Cordina. Îmi vine să o strâng de gât.

Alice își aruncă ochelarii de soare pe masă.

- Povestește-mi, îi ceru ea.

Așa că el îi spuse totul.

Ea îl ascultă, în timp ce el se enerva din nou, se simțea din nou mizerabil și din nou nervos. Se ridică de nenumărate ori, plimbându-se furios prin cameră.

Descrierea pe care el i-o făcuse Camillei - mai puțin partea în care o descria ca fiind enervantă - se potrivea de minune cu scrisoarea pe care Alice o primise cu câteva zile înainte de la Alteța Sa Gabriella.

O scrisoare amabilă - și inteligentă - în care aceasta își exprima recunoștința față de ospitalitatea lui Delaney față de fiica sa. Alice nu era sigură ce era mai surprinzător - faptul că cineva îl considera ospitalier pe fiul ei sau faptul că acesta găzduise un membru al familiei regale din Cordina.

Dar Alice era o femeie obișnuită să se adapteze din mers atunci când era nevoie. Conținutul scrisorii era motivul pentru care își luase soțul de pe teren și îl adusesese la cinci sute de kilometri distanță, pentru a vedea ce se întâmplase cu adevărat.

Acum, că văzuse cum stăteau lucrurile, înțelese tot. Mama își dădu seama că era extrem de evident că băiatul ei era îndrăgostit complet și iremediabil. Era și timpul, de altfel.

- Deci a plecat, termină Del de povestit. E cel mai bine pentru toată lumea, conchise el.

- Probabil, îl aprobă Alice cu calm. Nu trebuia să te păcălească, probabil s-ar fi simțit mai confortabil - poate chiar obligată - să îți spună dacă i-ai fi spus tu primul despre descendența ta.

- Ce?

- Sigur că un viconte e un rang mai mic, mai ales pentru o prințesă, dar așa ar fi avut curtoazia de a avea încredere să îți spună, așa cum ai fi făcut-o tu. Încântată de fața albită a fiului ei, Alice puse picior peste picior. I-ai spus că tatăl tău e conte de Brigston - și tu ești viconte de Brigston?

- Nu a venit vorba, spuse Delaney, apoi adăugă nervos: De ce aș fi făcut-o? Nu țin minte niciodată. Nu am folosit mai deloc titlul.

„Decât când a fost în avantajul tău“, se gândi Alice. Nu mai insistă însă, deoarece plantase deja sămânța.

- Se întoarce tatăl tău cu înghețata. Hai să bem cafeaua aia!

Avea să îi dea o zi de răgaz fiului ei, o dată pentru că îl plăcea, și apoi pentru că avea nevoie de timp să proceseze informația. Nu se hotărâse cum să îi spună că luase legătura cu mama Camillei.

- E posibil să se închidă din nou în el, spuse Alice, privind lacul. Ar fi atât de tipic pentru el. Fii și tu atent, Niles!

- Hmm? Ce? La naiba, Alice, lucrez.

- E munca fiului tău.

- Lasă-l în pace! Un bărbat ar trebui să fie lăsat să facă lucrurile cum vrea el.

- Așa mi-ai spus și acum treizeci de ani, și uite unde ai ajuns.

- Am ajuns să te am, nu-i așa?

Alice zâmbi, privind deasupra apei. Semănau ca două picături de apă. Două picături foarte încăpățânate. Înainte de a se decide cum să procedeze, lucrurile îi scăpară de sub control. Del veni în fugă până la lac, speriiind toți peștii.

- Am primit fonduri noi.

- Ce bine, pentru că pește nu o să primești azi, spuse ea luându-l în brațe. E minunat, Del. De unde?

- Nu am toate detaliile. Tocmai m-au sunat de la universitate. Trebuie să mă întorc pe șantier. Îmi pare rău că trebuie să plec acum.

- Nu ai de ce. Sună-ne când ajungi, spuse ea, intuind cum avea să evolueze situația.

- Așa voi face. Mă duc să împachetez.

În seara aceea, în timp ce fiul ei era probabil furios pe faptul că fondurile veniseră datorită influenței unei anumite prințese, Alice se așeza la masă și îi scria un bilet de mulțumire Alteței Sale Regale Gabriella de Cordina.

Contele și contesa de Brigston, alături de fiul lor, Lord Delaney, viconte de Brigston, erau foarte încântați să accepte invitația grațioasă a Maiestății Sale la Balul Toamnei din Cordina.

- E insultător, spuse Camilla citind mesajul de la Del. E necivilizat și insultător, așa cum e și el.

Gabriella stătea liniștită, aranjându-și cerceii simpli din perle. Trebuiau să ajungă invitații care aveau să fie găzduiți la palat pe timpul festivităților.

- Mie mi s-a părut politicos și informat, draga mea.

Era evident de ce, în ultima lună de când se întorsese acasă, Camilla avea aceeași înflăcărare când venea vorba despre Delaney Caine.

- Asta pentru că nu îl cunoști. E insuportabil. Îmi dă raportul de parcă aș fi vreun contabil. Îmi vorbește doar despre bani. Nu îmi spune nimic legat de descoperiri - singurul lucru care mă interesează cu adevărat. Și ai văzut cum se semnează? Dr. Delaney Caine, de parcă am fi niște străini. E detestabil.

- Ai mai spus asta, da, remarcă Gabriela întorcându-se cu scaunul.

Avea părul prins, iar asta îi dezvăluia fața despre care soțul ei spunea că devenea din ce în ce mai încântătoare. Nu îl credea, dar era drăguț să o audă. Ochii ei aurii precum ai fiicei sale erau sobri și nu indicau nimic din amuzamentul și anticipația pe care le simțea.

- Sunt sigură că îți este recunoscător, Camilla. V-ai despărțit atât de urât, încât probabil și el se simte la fel de prost ca tine.

- Așa ar și trebui să se simtă. Oricum, fondurile nu le-am obținut pentru el, ci pentru proiect. Munca este o prioritate. Este o descoperire importantă și merită susținută.

Camilla nu își neglijase celelalte îndatoriri. Nu îi stătea în fire să facă asta. Erau momente în care Gabriella și-ar fi dorit ca fiica ei să nu fie atât de dedicată. Deși fusese îngrijorată, se bucurase când fiica ei își luase acele câteva săptămâni.

I se frânse și ei inima atunci când fata ei se întoarse acasă cu inima sfâșiată. Era fericită că relația lor era atât

de bună, încât Camilla avu încredere să îi povestească despre relația ei cu Del. Unei femei îi putea fi de ajutor o discuție cu o altă femeie.

Și acum, deși știa că suferea, se bucura că sentimentele nu i se diminuaseră. Mama ei, cu puțin ajutor, avea să se asigure că urma să primească ceea ce își dorea, chiar dacă asta însemna să își bage puțin coada.

Se ridică, merse către fiica ei și o prinse de umeri.

- Dragostea nu e mereu politicoasă.

- Nu mă iubește, spuse Camilla cu durere. Mamă, dacă ai fi văzut cum s-a uitat la mine, cum m-a gonit din viața lui ca pe un câine.

- Nu ai fost sinceră cu el, spuse Gabriella, gândindu-se însă că Delaney avea să plătească pentru că o făcuse să sufere.

- Încercam să fiu sinceră cu mine. Chiar dacă am greșit, asta nu însemna că nu puteam să... Nu mai contează, spuse ea, îndreptându-și umerii. Eu am interesele și îndatoririle mele, el le are pe ale lui. Mi-aș dori ca balul să se termine cât mai repede, continuă ea.

- Când se va termina balul, te vei putea duce pentru prima dată pe șantier. Va fi incitant.

- Numai la asta mă gândesc, recunosc ea, împăturind cu obidă și dând la o parte scrisoarea formală de la Del. Încearcă să nu se mai gândească la el. Imaginează-ți că voi studia artefacte din Paleoliticul inferior, în Franța. Doctorul Leseur a fost atât de generos și de deschis. Îmi va face plăcere să lucrez cu el. Acum, am întârziat. Sarah Lattimer va ajunge în câteva ore. Cred că ți-am povestit despre ea - proprietara unui magazin de antichități din Vermont, care a fost atât de bună cu mine.

- Da, mi-ai povestit, de abia aștept să o cunosc.

- Vreau să se distreze de minune - mătușa Eve îi va face turul oficial, și va avea ocazia să îl cunoască și pe unchiul Alex mâine, înainte de ceaiul doamnelor.

- Am nevoie să întâmpini alături de mine niște invitați - contele și contesa de Brigston, împreună cu fiul lor. Ar trebui să ajungă în treizeci de minute. Îi vom întâmpina în Salonul Auriu.

- Da, îmi aduc aminte. Nu poate veni Adrienne în locul meu?

- Sora ta are grijă de copii. Nu te rețin mai mult de un sfert de oră, promise Gabriella.

- Voi fi acolo. Îmi voi rearanja programul puțin. Camilla plecă, dar se întoarce și luă scrisoarea de la Del, murmurând: Trebuie arhivată.

Douăzeci și nouă de minute mai târziu, Camilla se grăbi pe scările principale. Pregătirile pentru Balul Toamnei - și pentru toate evenimentele ce îl precedau - erau în plină desfășurare. Managerul palatului nu ratase nici un detaliu. Și, chiar dacă ar fi făcut-o, mătușa ei ar fi descoperit imediat erorile.

Alteța Sa Regală prințesa Eve de Cordina era castelana palatului, o femeie care conducea țara alături de soțul ei. Deseori avea păreri diferite vizavi de problemele statului, precum și propria carieră pe lângă îndatoririle regale. Compania sa de teatru era recunoscută la nivel mondial, și era un dramaturg respectat.

Exemplul ei îi reamintea Camillei că o femeie putea face orice, cu ambiție, muncă și un strop de minte. Ea putea chiar să întâmpine oaspeți aproape la timp și atunci când avea un program supraîncărcat. Aproape ajunse la baza scărilor, când un bărbat care alerga în spatele ei o ajunse din urmă și o apucă de umeri. Era frumos ca un vis și mirosea a cai.

- Care-i graba?

- Unchiule Bennett. Nici nu știam că ai ajuns, spuse ea și îl sărută pe fratele mai mic al mamei sale pe obraz. Și văd că ai trecut deja pe la grajduri.

- Bry și Thadd sunt încă acolo, spuse el, referindu-se la cei doi băieți ai lui. Hannah e și ea pe undeva pe aici.

Voia să vorbească puțin cu Eve. Uită-te la tine, spuse el, ciufulindu-i părul scurt. E foarte șic, adăugă el.

- Cum a fost vizita în Anglia?

- De succes. Am găsit iapa perfectă pentru armăsarul meu.

- Vreau să o văd și să vă văd pe toți, dar mai târziu. Sunt în întârziere.

- Am auzit un zvon despre un american care merită cotonogit.

- Ai vorbit deja cu tata, spuse ea dându-și ochii peste cap.

- Când veneam de la grajduri. M-am oferit să îl ajut.

- Nu cred că vei avea ocazia prea curând. Nu cred că spatele pe care vrea tata să-l scarmene va fi prin zonă în viitorul apropiat. Pe curând!

- Dar...

Unchiul Bennett rămase intrigat, privind cum Camilla se îndepărta rapid. „Cineva nu are toate informațiile“, își zise el amuzat și începu să urce scările, sperând să îl găsească pe cumnatul său și să smulgă de la el toate detaliile.

Cunoscându-l pe Reeve MacGee, Bennett se îndoia că acesta deținea informații incorecte.

Camilla încetini până la un mers sprinten, dar elegant, pe măsură ce înainta prin palat. Florile, proaspete și elegante, se revărsau din vase și din ghivece. Tocurile ei se auzeau pe marmura strălucitoare. Servitorii pe lângă care trecea se opreau din activitatea lor și făceau plecăciuni sau reverențe. Ea îi salută pe aproape toți spunându-le pe nume, însă nu se opri din mers. Detesta să întârzie.

Dar până ajunsese în Salonul Auriu, o făcuse, din păcate. Întârziase șase minute. Auzi murmurul de voci și se opri un moment pentru a-și netezi rochia și părul, pentru a trage aer în piept și a afișa un zâmbet larg și primitor.

Când intră, văzu că mama ei era deja așezată într-una dintre zonele de conversație, turnând ceai dintr-un

ceainic Miessen pentru un cuplu de vârstă a doua. Femeia fu prima care îi atrase atenția. Avea o înfățișare interesantă. Era încântătoare într-un fel unic și ușor neglijentă ca aspect. Rochia lălâie din tweed cu care era îmbrăcată nu era o alegere plină de stil, însă o prindea foarte bine. Bărbatul se ridică atunci când Camilla se apropie. Ea începu să-și ceară scuze pentru întârziere. Apoi amuți. Bărbatul era o variantă mult mai distinsă și mai în vârstă a lui Del.

Era clar că trebuia să și-l scoată din minte, din moment ce ajunsese să îl vadă în imaginea unui conte englez.

- Camilla, vreau să ți-i prezint pe contele și contesa de Brigston. Lord și Lady Brigston, ea este fiica mea, Alteța Sa Regală Camilla de Cordina.

- Conte, contesă, îmi cer iertare că nu am fost aici să vă întâmpin, alături de mama mea. Vă rog, luați loc! Sper că ați avut o călătorie plăcută.

- Suntem încântați să ne aflăm aici, Excelență, zise Alice și zâmbi în timp ce făcu o reverență și îi strânse mâna Camillei. Iar el este fiul nostru. Dați-mi voie să vi-l prezint pe Lord Delaney, viconte de Brigston.

Gândurile ei se amestecară, în timp ce Del se desprinsese de lângă fereastră și traversă camera către ea. Inima începuse să îi bată cu putere - în primul rând, de bucurie că îl vedea, apoi din cauză că nu înțelegea ce se întâmpla și în cele din urmă din cauza furiei.

„Viconte de Brigston?” se întrebă ea. Ce însemna asta? Cum se transformase omul de știință american într-un aristocrat britanic? Cât tupeu din partea lui!

Ea plecă ușor capul, apoi își ridică bărbia.

- Milord, spuse ea pe un ton rece ca gheața.

- Milady, răspunse el și, cu o privire vizibil iritată, luă mâna ce îi fusese întinsă și i-o sărută.

Camilla făcu față situației. Era prea mândră și prea marnierată pentru a acționa altfel. Dar următoarele treizeci

de minute fură de coșmar. Luă parte la conversație, ceea ce nu se putea spune despre Del. Acesta mormăi monosilabic și doar atunci când cineva i se adresa direct.

De ce trebuia să arate atât de bine, de atrăgător, de masculin? Costumul ar fi trebuit să îl facă mai mic sau să îl îmblânzească puțin, însă nu se întâmplase nimic de genul acesta.

Alice menționează la un moment dat:

- Fiul meu este încântat și recunoscător pentru ajutorul acordat la finanțarea proiectului Bardville. Nu-i așa, Del?

- Mi-am exprimat recunoștința, atât a mea, cât și a întregii echipe, prin scrisori și rapoarte, spuse Del, mutându-se pe scaunul său.

- Da, am primit chiar de dimineată una dintre... scrisori, Lord Delaney. Ce ciudat că nu ați menționat nimic despre vizita dumneavoastră către Cordina.

Del nu ar fi fost acolo dacă ar fi avut de ales. Mama sa îl hăituise precum o lupoaică și aproape că îl târâse până la avion.

- Nu eram convins că programul îmi va permite să particip la acest eveniment.

- Suntem încântați că ați reușit, îi întrerupse Gabriella, alertată de privirea războinică din ochii fiicei sale.

Atunci când Camilla se enerva foarte tare, limba ei putea deveni ascuțită, aproape letală.

- Astfel, putem să vă răsplătim, măcar în mică parte, pentru ospitalitatea oferită Camillei în casa dumneavoastră din Vermont. Am înțeles că este o parte minunată a Americii. Îmi pare rău că nu am reușit să o vizitez personal.

Gabriella nu își putea da seama care din cei doi părea mai șocat de mențiunea ei referitoare la relația lor anterioară - prințesa sau viconte. Amândoi o priveau cu stupefacție, în timp ce ea își sorbea liniștită ceaiul. Fu aproape convinsă că o auzise pe contesă

înghițindu-și un hohot de râs. Acum, urma să vadă cât timp aveau să reușească cei doi să se comporte ca doi străini politicoși.

- Camilla a dezvoltat un interes deosebit față de domeniul dumneavoastră de activitate, milord. E mereu o plăcere pentru o mamă să își vadă copilul plin de entuziasm, continuă Gabriella.

- Este o plăcere și pentru copil să își amuze mama, spuse Camilla cu un zâmbet perfect, al cărui tăiș putea fi observat doar de mama ei. Ce surpriză... interesantă faptul că l-ai invitat de Lord Delaney alături de familia sa fără a-mi menționa nimic.

- Speram, într-adevăr, să fie o surpriză și speram să fii bucuroasă că le vei putea oferi o parte din cunoscuta ospitalitate a Cordinei, răspunse mama sa într-un mod relaxat, dar cu un subînțeles evident.

- Desigur. Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decât să îl recompensez pe Lord Delaney pentru... tot.

- Sunt sigură că doriți să vă odihniți puțin după călătoria făcută, le spuse Gabriella lui Niles și lui Alice în timp ce se ridică. Camilla, poate i-ai putea arăta lui Lord Delaney grădinile.

- Nu vreau..., începu Del, dar se opri strângând din dinți când întâlni privirea ucigătoare a mamei sale. Nu aș dori să vă dau bătăi de cap, reformulă el.

- Nici vorbă, spuse Gabriella în timp ce puse o mână grea pe umărul Camillei când trecu pe lângă ea.

Camilla se ridică și se ținu tare în timp ce mama ei îi conducea pe părinții lui Del, apoi se întoarse către el.

- În primul rând, vreau să fie clar că nu am avut nici cea mai vagă idee că vei fi aici, căci, dacă aș fi știut, aș fi făcut orice ca să nu fiu aici să te întâmpin.

- E clar. Dacă aș fi putut scăpa de excursia asta, crede-mă că aș fi făcut-o.

- În al doilea rând, continuă ea pe același ton rece și manierat, îmi doresc să îți arăt grădinile la fel de mult

pe cât îți dorești tu să le vezi. Cu toate astea, nu vreau să îi supăr nici pe mama, nici pe părinții tăi. Zece minute ar trebui să fie de ajuns. Cu siguranță ne putem tolera reciproc pentru zece minute. Milord, șuieră către el.

- Nu începe, spuse el ridicându-se la rândul său, dar se trezi vorbind cu spatele ei în timp ce ea pășea apăsător către ușile terasei aflate de cealaltă parte a încăperii.

capitolul 10

La etajul al treilea din aripa rezervată invitaților, Alice se opri la intrarea în încăperile ce le fuseseră oferite pentru șederea lor în Cordina. Decise că era timpul pentru a-și verifica impresiile și instinctul în privința Gabriellei de Cordina.

- Mă întrebam, doamnă, dacă v-aș putea răpi câteva momente. În privat.

- Desigur.

Gabriella își calculase opțiunile și modul cel mai bun de abordare încă de când o văzuse prima dată. În opinia ei, Alice Caine prefera abordarea directă, așa cum alegea și ea, atunci când era posibil.

- Vom folosi camera mea de zi. Este un loc confortabil, intim.

Cât timp o conduse pe Alice prin palat, spre apartamentele familiei, îi povesti despre istoria clădirii, despre colecția de artă. Păstră discuția pe această temă până când ajunseră în spatele ușilor închise ale camerei sale de zi.

- Vă pot oferi ceva de băut, Lady Brigston?

- Nu, doamnă, mulțumesc, spuse Alice și luă loc, cu mâinile împreunate. Este evident că suntem amândouă la curent cu relația dintre copiii noștri și cu felul neplăcut în care aceasta s-a terminat, vara trecută.

- Da. A fost foarte amabil din partea fiului dumneavoastră să îi ofere fiicei mele adăpost.

- Îmi pare rău, dar asta e o aiureală. Nu a făcut-o din amabilitate - sau nu doar de asta. Nu e un om rău, e doar îndărătnic.

Gabriella se lăsă pe spate.

- Lady Brigston... Alice, răspunse ea cu căldură, mulțumită fiind că impresia ei asupra femeii fusese corectă. Nu eram sigură că am făcut cel mai bun lucru atunci când v-am invitat aici fără să îi spun Camillei despre asta și despre titlul nobiliar al fiului tău. A fost egoist din partea mea. Voiam să îi ofer timp pentru a se descoperi și am vrut să văd cu ochii mei reacția ei la vederea fiului tău. În momentul în care am văzut-o, mi-am dat seama că am făcut ce trebuia.

- Ați văzut cum s-au privit unul pe celălalt - mă rog, înainte să se înfoaie?

- Am văzut, da. Se iubesc și amândoi lasă mândria să le stea în cale.

- E vorba despre mai mult decât mândrie la Del. Seamănă atât de mult cu tatăl său. Dă-i niște oase vechi de trei mii de ani, și îți poate recita versete despre cum era femeia care le-a deținut. Dă-i o femeie în carne și oase, și nu are nici cea mai vagă idee cum să se comporte. Nu e prost, doamnă...

- Brie, o întrerupse Gabriella.

Alice trase aer în piept și se așeză mai confortabil pe scaun. La fel ca fiul ei, cunoștea regulile de protocol - și tot ca fiul ei, le considera ușor stupide. Se bucura că și Alțeta Sa Regală era de aceeași părere.

- Brie. Nu e prost, e doar un Caine. Get-beget.

- Nu îmi place să mă amestec în viața copiilor mei, începu Gabriella.

- Nici mie. Teoretic.

Nu spuseră nimic pentru un moment, apoi amândouă zâmbiră.

- Ce-ar fi să bem câte un pahar mic de coniac? sugeră Gabriella.

- O, de ce nu? aprobă Alice în timp ce se gândea că era foarte plăcut să o vezi prin ochii mamei ei pe femeia pe care fiul tău o iubește - și să îți placă amândouă.

Mulțumită, Gabriella se ridică, luă carafa și turnă chiar ea băutura.

- Am totuși o idee, care, deși tehnic nu s-ar putea numi interferare, ar putea ajuta lucrurile să meargă în direcția potrivită. Băieții mei ar numi-o joc la dublu.

- Sunt atentă.

Zece minute mai târziu, Alice încuviința din cap.

- Îmi place stilul tău. Țsta e un lucru bun, din moment ce vom fi cuscre, spuse ea privind înspre fereastră, de unde se auzeau voci ridicate. Țsta e Del - bubuie ca un taur infuriat.

Se ridicară amândouă, ieșind pe balcon. Se luară de braț în același timp, uitându-se la copiii lor.

- Se ceartă, spuse Gabriella cu emoție în glas. E grozav, nu-i așa?

- Nu ar trebui să tragem cu urechea.

- Dar noi doar stăm afară, luăm o gură de aer. Nu este vina noastră că țipă unul la altul.

- Presupun că nu.

Chiar când se mai aplecă puțin, Gabriella auzi ușa camerei deschizându-se și trântindu-se la loc.

- A ajuns netrebnicul ăla de Caine?

Îngrozită, Gabriella închise ochii, apoi se întoarse când soțul ei intră în încăpere.

- Reeve, șopti ea.

- Trebuie să fiți tatăl Camillei, spuse Alice încântată, apoi înaintă spre el și îi strânse mâna. Eu sunt mama netrebnicului. Noi ne prefăceam că nu tragem cu urechea în timp ce ei urlă unul la celălalt în grădină. Doriți să veniți și dumneavoastră?

El rămase pe loc, un bărbat înalt, cu părul grizonant, în timp ce soția sa pufni în hohote de râs.

- Să fiu al naibii, fu tot ce putu Reeve să spună.

Camilla nu intenționase să se certe. De fapt, își impusese să nu muște nici un fel de momeală din partea lui.

Măgarul! Îl trase după ea pe cărările grădinii de parcă ar fi fost la un maraton forțat și nu se bucură nici de arome, nici de petale și nici de șarmul grădinii, așa cum o făcea de obicei.

- Suntem mândri mai ales de grădina de trandafiri. Avem peste cincizeci de tipuri distincte acum, incluzând și speciile cățărătoare ce se agață de cei cincisprezece copaci din ceea ce noi numim Promenada Rozelor. Speciile mai puțin formale de pe margine adaugă o notă de șarm eleganței, cred eu.

- Mă doare în cot de trandafiri.

- Prea bine, mergem mai departe spre grădina de piatră. Este un loc minunat, unde...

- Hai să terminăm cu prostiile, spuse el și o apucă de braț, întorcând-o către el.

- Nu v-am dat permisiunea să mă atingeți, domnule.

- Asta să i-o spui cuiva care nu te-a văzut goală.

Camilla se îmbujoră - foc în spatele bejului catifelat -, dar vocea îi rămase de gheață.

- Nici nu am nevoie să îmi fie reamintite greșelile din trecut.

- Deci despre asta a fost vorba? O greșeală din partea ta?

- Tu ai fost cel care a rupt relația.

- Tu ai fost cea care a plecat.

- Tu mi-ai spus să plec.

- De parcă ai ascultat vreodată ceva din ce am zis eu.

Dacă ai fi fost sinceră cu mine de la început...

- Îndrăznești? Sinceritate, Lord Delaney? spuse ea, și își eliberă brațul din strânsoarea lui.

El avu decența să roșească.

- Asta nu are de-a face cu nimic. Nu ți-am spus nici că am avut pojar când aveam zece ani, iar asta e la fel de irrelevant.

- Titlul tău nobiliar nu prea se compară cu niște bube.

- E doar un titlu, ceva ce am moștenit de la tatăl meu. Nu înseamnă...

- Aa! Titluri, moșteniri, toate astea nu contează când e vorba despre tine, doar când e vorba despre mine. Măgar odios ce ești!

- Ai grijă! Ai grijă, o avertiză el. Nu e același lucru, și o știi foarte bine. Eu nu mă gândesc la mine în felul ăsta. Nu folosesc blestemăția aia de titlu, de cele mai multe ori nici nu îmi aduc aminte că există. Nu locuiesc într-un palat și...

- Nici eu nu locuiesc într-un palat! Eu locuiesc la o fermă! Asta e casa unchiului meu. Spui că tu nu te gândești la titlul tău. Eu nu am altă opțiune decât să mă gândesc la el - cu fiecare mișcare făcută în public și cu cele mai multe dintre cele private. Am vrut doar puțin timp să trăiesc așa cum trăiești tu, să am parte de ceea ce tu iei de-a gata - libertatea. Așa că am luat ce aveam nevoie. Că am greșit sau nu, am luat ceea ce mi-a trebuit pentru că mi-a fost teamă că aș fi putut...

- Ți-a fost teamă de ce anume?

- Nu mai contează. Nu mai e un subiect ăsta. O să considerăm că a fost un ghinion faptul că am fost acolo în noaptea aceea cu furtuna. Camilla se adună. Acum, nu o să îmi fac unchiul sau restul familiei de râs certându-mă cu unul dintre oaspeți, oricât de insuportabil ar fi acesta. Cât timp ești aici, sugerez să încercăm să stăm cât mai departe unul de celălalt. Nu mai am nimic să îți spun, zise Camilla și îi întoarse spatele.

- Ce mai ospitalitate - ca în Cordina.

Șocată până în străfunduri, se întoarse ca o furtună înspre el.

- Mama mea, spuse ea aproape înecându-se. Mama mea v-a invitat pe tine și pe familia ta în țara noastră, în casa fratelui ei. În public, vei primi toată curtoazia din partea mea și a familiei mele. În privat...

Camilla şuierea o insultă potrivit mai degrabă în mahalale Franţei decât într-o grădină regală. Del ridică din sprâncene.

- Frumos vocabular, Excelenţă.

- Acum, chiar nu mai e nimic de spus.

- Eu am chiar multe de spus, soro.

Tonul lui şi apelativul acela făcurea ca lacrimile să se adune în ochii Camillei, care se întoarse cu spatele la el, încercând din răputeri să le oprească.

- Domnule. Sunteţi liber.

- O, mai termină cu astea, spuse el enervat şi o întoarse cu faţa la el. Apoi încremeni când văzu lacrimile licărindu-i în ochi. Ce faci? Termină! Dacă tu crezi că poţi să dai apă la şoareci şi să mă faci să mă simt prost, mai gândeşte-te. Se dădu un pas în spate şi se căută ostentativ prin buzunare. Uite, pentru numele lui Dumnezeu! Nu am batistă, aşa că nu începe!

- Du-te de aici, spuse ea la fel de îngrozită ca el atunci când o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Du-te înapoi, du-te în America sau du-te naibii! Numai du-te de aici!

- Camilla, spuse el dezarmat şi făcu un pas către ea.

- Excelenţă, interveni Marian, pe un ton formal, dar extrem de curioasă. Îmi cer scuze, dar domnişoara Lattimer a sosit. A fost condusă către camerele sale.

- Sarah, zise Del surprins. Ai invitat-o pe Sarah la palat.

- Da. Vin imediat, Marian. Mulţumesc. Te rog să îl conduci pe Lord Delaney către camerele sale sau oriunde ar dori să meargă. Vă rog să mă scuzaţi, milord!

- Milord, spuse Marian studiindu-l cu atenţie în timp ce Camilla se îndepărta rapid. Nu se putea hotărî dacă să îl mustre pentru faptul că îi rănisese prietena sau dacă să ofteze cu milă la vederea tristeţii atât de evidente de pe chipul lui. Vă pot arăta restul grădinilor?

- Nu, mulțumesc. Doar dacă aveți vreun iaz sau vreo fântână la îndemână unde mi-aș putea băga capul.

- Cu siguranță vă putem ajuta, spuse Marian zâmbind ușor.

Del se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să plece. Mama lui ar fi fost furioasă, tatăl lui șocat. Și amândoi ar fi fost umiliți, dar Camilla ar fi fost, evident, ușurată. Și așa nu ar mai trebui să o vadă, să se uite la ea și să își amintească de felul în care arăta îmbrăcată în blugi și tricou, prăjind ouă. Acum, nu mai arăta deloc așa.

Acum, era aranjată, sclipitoare și elegantă, precum diamantele care îi străluceau în urechi; și la fel de rece precum ele, încercă el să își spună. Apoi își dădu seama că nu o putea lăsa să îl gonească așa cum o goni-se el. Avea să stea, dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru a-i arăta ce însemna să ai coloană vertebrală. Nu era greu să nu îi iasă în cale. Palatul era ceva mai mare decât o cabană cu cinci camere din pădurile din Vermont.

Și nu putea spune că nu se simțea bine, oarecum. Îi plăceau frații ei, verișorii ei. Era ca și cum ar fi privit o haită de lupi tineri și frumoși, alergând aproape sălbatic.

Fiind copil unic la părinți, nu avusese parte de familii mari, gălăgioase. Avea să descopere curând că asta se ascundea în spatele titlurilor și al poleielii. O familie. O familie atât de unită, încât îi era greu să rețină cine era frate sau verișor cu cine. Câțiva dintre ei îl convinseră să meargă împreună la grajduri - un adevărat palat pentru cai. Când afluă că știa să călărească, îl urcară imediat pe cal.

Așa îi cunosc pe Alexander, conducătorul Cordinei, și pe fratele acestuia, prințul Bennett, unchiul Camillei. Și pe tatăl ei, Reeve MacGee.

- Domnule, spuse unul dintre tineri - probabil Dorian - în timp ce zâmbea larg și făcea prezentările oficiale.

Del încercă să își schimbe poziția în șa. Fusesse învățat, desigur, dar trecuseră luni, chiar ani de când nu mai avusese de-a face cu regulile de protocol. Nu îi convenea că trebuia să și le reamintească în timp ce era iscodit de trei perechi de ochi.

- Bun venit în Cordina, Lord Brigston, și în casa mea, spuse Alex pe un ton moale, ușor distant.

- Vă mulțumesc, domnule, rosti drept răspuns Del și reuși să facă un fel de plecăciune din șaua pusă pe un cal nervos.

- Ne bucurăm să te avem aici și să te putem răsplăti cumva pentru ospitalitatea arătată nepoatei mele, adăugă Alex, asigurându-se că de sub curtoazia declarată se simțea tonul tăios.

- Calul acela vrea să fugă, interveni Bennett, deoarece simțea o oarecare milă pentru Del. Amărâtul era în inferioritate numerică. Pare că îl poți struni.

Del simțise tăișul vorbelor lui Alex, așa că preferă să își îndrepte privirea către fratele mai prietenos.

- E o frumusețe.

- Te lăsăm să te bucuri de cursă. Aș fi interesat să discutăm despre munca ta. Mai ales fiindcă a devenit o mare pasiune a prințesei Camilla, adăugă Alex.

- Sunt la dispoziția dumneavoastră, domnule.

Alex încuviință, apoi își conduse armăsarul spre grajduri. După ce îi aruncă o privire plină de milă lui Del, Bennett îl urmă pe Alex. Reeve își struni armăsarul până ajunsese lângă Del.

- Voi, spuse Reeve, arătând spre fiii și nepoții lui. Dispăreți! Apoi se întoarse către Del și continuă: E timpul ca noi doi să avem o discuție, spuse el în timp ce sunetul copitelor ce se întreceau pe deal începea să se piardă.

Mă întreb dacă îmi poți da vreun motiv bun să nu îți sucesc gâtul.

Del se gândi că acum măcar nu mai era nevoie de protocol. Omul părea că i-ar putea într-adevăr suci gâtul cu succes. Era în formă, cu umerii lați și cu mâini ce păreau dure și pregătite. Și aducea mai mult a soldat decât a fermier.

- Mă îndoiesc, spuse Del. Vreți să o faceți aici sau mergem într-un loc mai retras, unde să mă puteți arunca într-un mormânt nu prea adânc?

Reeve răspunse cu un zâmbet anemic.

- Hai să facem un tur. Spune-mi, obișnuiești să primești în casă tinere de pe stradă, Caine?

- Nu. A fost prima. Pot să jur că a fost și ultima.

Ziua era caldă, dar bătea vântul. Del ura faptul că începuse să transpire. Bărbatul acela avea lasere în loc de ochi.

- Vrei să îmi spui că ai primit-o în casă mânat de mărinită? Nu știai cine era - deși fața ei e pe toate revistele, în toate ziarele, pe toate ecranele din lume. Nu aveai nici cea mai mică intenție de a o exploata, de a-i folosi influența pentru câștigul tău personal. Sau să oferi presei detalii despre cum e la pat.

- Ia stați așa puțin, spuse Del oprindu-se în loc, de data asta având el privirea arzătoare. Eu nu mă folosesc de femei și cu siguranță nu aș fi putut să mă folosesc de ea, nici să fi încercat, pentru că mi-ar fi zburat dinții din gură. Eu nu am timp pentru tabloide sau televizor și în nici un caz nu mă așteptam să dau peste o prințesă fugară noaptea prin furtună. Mi-a spus că are o perioadă mai proastă cu banii, așa că am primit-o la mine și i-am oferit de muncă. Nu i-am pus prea multe întrebări și nu i-am acordat prea multă atenție.

- I-ai acordat suficientă atenție încât să te culci cu ea.

- Așa e. Iar asta este numai treaba mea și a ei. Dacă vreți să mă luați la șuturi pentru asta, foarte bine, nu aveți decât. Dar, dacă mă acuzați că aș putea lua ce am avut împreună și să transform asta într-o știre ieftină pentru presă, să știți că voi lovi și eu.

„Răspunsul corect”, își spuse Reeve. Cel mai bun răspuns cu putință. Dar asta nu însemna că nu îl putea tortura în continuare.

- Și care sunt intențiile tale în ceea ce o privește pe fiica mea?

- Care sunt... ce anume? spuse Del trecând de la figura înflăcărată la una palidă.

- Ai auzit ce te-am întrebat, băiete. Bagă limba înapoi în gură și răspunde-mi!

- Nu am nici o intenție. Nici măcar nu vrea să vorbească cu mine. Stau departe de ea.

- Chiar când începeam să cred că, până la urmă, nu ești un nătărău. Reeve își întoarse armăsarul și îl sfătui: Aleargă bine calul acela. Și ai grijă să nu-ți rupi gâtul ăla înțepenit.

Reeve se întorcea către grajduri și se gândea că nu fusese exact conversația la care se gândise soția sa atunci când îi spusese să aibă o discuție ca de la bărbat la bărbat cu Del. Dar fusese o discuție satisfăcătoare.

Camillei i-ar fi plăcut să călărească, însă ceaiul doamnelor necesita prezența ei. Deoarece vremea era bună, petrecerea fu mutată pe terasa de sud și în grădina de trandafiri, astfel încât oaspeții să se bucure de priveliștea asupra Mării Mediterane și de aroma florilor.

Mătușa ei optase pentru un stil elegant, dar relaxat, astfel încât mesele erau acoperite cu fețe de masă de culoarea piersicii, peste care fuseseră așezate farfurii de sticlă de un albastru cobalt. Și mai multe flori, precum boboci tropicali, se revărsau din bolurile puțin adânci, iar personalul îmbrăcat în alb turna șampanie în pahare

și ceai în cești. Fiecărei doamne îi fu dăruită o pudrieră cu monograma sigiliului regal.

Mătușa Eve știa foarte bine cum să organizeze o scenă memorabilă.

Femeile în rochii vaporose se plimbau alene prin grădină sau discutau în grupuri mici. Camilla se plimba printre invitați, cu un pahar de șampanie. Zâmbi, schimbă politețuri și ascunse toate gândurile despre Del într-un colț întunecat al minții.

- Noi nu am stat deloc de vorbă, șopti Eve, strecurându-și brațul pe sub al Camillei și trăgând-o într-o parte. Era o femeie micuță, cu un păr negru ca abanosul, ce îi încadra minunat fața în formă de diamant. Ochii ei, de un albastru puternic și adânc, străluciră când reuși să o scoată pe Camilla din mulțime. Nu avem suficient timp acum, spuse ea pe un ton ce avea o urmă de accent de Texas în el. Mai târziu însă, vreau să aud toate detaliile.

- Ți-a spus mama deja.

- Normal, zise Eve amuzată și își sărută nepoata pe obraz.

Gabriella făcuse chiar mai mult de atât - o înrolase în rândul celor care se ocupau de uneltit și clevetit pentru cei doi.

- Dar asta e o informație la mâna a doua. Eu vreau să aflu de la sursă.

- Am tot așteptat ca unchiul Alex să mă invite la dans.

- Și asta te îngrijorează? întrebă Eve ridicând dintr-o sprânceană.

- Nu îmi place să îl supăr.

- Dacă mi-aș face griji pentru asta, ar trebui să îmi petrec viața frângându-mi mâinile. Eve își privi manichiura, apoi adăugă cu sobrietate: Nu. El este ceea ce trebuie să fie, are atâtea responsabilități. A fost născut și crescut pentru asta. La fel ca tine, draga mea. Dar

el are încredere deplină în tine. Și e foarte interesat de tânărul tău.

- Nu e tânărul meu.

- Aha. Bine, răspunse Eve, aducându-și aminte de vremurile în care și ea încerca să se convingă că Alex, moștenitorul tronului din Cordina, nu era tânărul ei. Să zicem atunci că este interesat de munca lui Lord Delaney - și de interesul tău față de acest domeniu.

- Mătușa Chris mi-a fost de mare ajutor, sublinie Camilla și își îndreptă atenția spre sora mai mare lui Eve.

Teoretic, nu era cu adevărat mătușa Camillei, dar familia lor era una extinsă.

- Nu e nimic care să îi placă mai mult decât o campanie de promovare. Asta vine și din faptul că s-a măritat cu domnul din Texas. Senatorului i-a făcut plăcere să vorbească despre proiectul de cercetare Bardville cu asociații săi din Florida.

- Asta după ce l-a convins mătușa Chris, fapt pentru care îi sunt foarte recunoscătoare. Arată minunat, apropo.

- Zici că sunt în luna de miere. După cinci ani de căsătorie. Mereu spunea că se păstrează pentru bărbatul perfect. Mă bucur că l-a găsit. Chiar dacă durează cincizeci de ani sau cinci minute, când îl vei găsi, vei ști, spuse ea strângându-i ușor mâna în a ei. Iar când știi și ești deșteaptă, nu accepți un refuz. Merită să lupți pentru o astfel de descoperire. Ei bine, înapoi la treabă acum.

Camilla se opri pe la mese și folosi trei minute prețioase pentru a vorbi cu verișoara ei mai tânără, Marissa. O urmări pe sora ei, Adrienne, cum stătea și discuta veselă cu o contesă italiană în vârstă, care nu auzea bine.

Hannah, soția unchiului Bennett, o chemă prin gesturi către masa unde savura ceai și prăjituri alături de mama lui Del.

- Eu și Lady Brigston avem câteva cunoștințe comune. Am tot bătut-o la cap despre munca ei, iar acum visez să fug în lume și să sap după oase de dinozaur.

Fusese o vreme, pe când lucra ca agent în poliția britanică, când Hannah trăia pentru aventură. Dar, în calitate de prințesă și de mamă a doi băieți, schimbase tipul de aventură.

Ca agent, fusese obligată să aibă o înfățișare modestă și să nu își arate interesul pentru modă, așa că acum își putea satisface această plăcere. Părul ei blond-închis era adunat într-o coadă împletită. Rochia fără mâneci îi pune în evidență brațele atletice și era de un verde intens asemănător ochilor ei.

- Și mie mi-ar plăcea asta, spuse Camilla zâmbind și acceptând îndemnul lui Hannah de a se așeza. Îmi închipui însă că este o muncă foarte dificilă. Probabil o iubiți, îi spuse ea lui Alice.

- Este ceea ce mi-am dorit să fac dintotdeauna. Celelalte fete colecționau păpuși, eu colecționez fosile.

- Cât de satisfăcător trebuie să fie să știi dintotdeauna ce vrei și să muncești ca să obții acel lucru, comentă Camilla.

- Într-adevăr. Extrem de incitant trebuie să fie însă și să descoperi o pasiune nouă și mai târziu în viață și să o urmezi.

- O, vă rog să mă scuzați un moment, spuse Hannah și se ridică, recunoscând semnalul. Trebuie să vorbesc cu doamna Cartright, adăugă ea, făcând schimb de priviri cu Alice.

- Dacă îmi permiteți, Excelență, familia dumneavoastră e minunată.

- Vă mulțumesc. Sunt de acord cu dumneavoastră.

- De obicei, eu mă înțeleg mult mai bine cu bărbații. Pur și simplu, nu am lucruri în comun cu femeile. Se agită din toate nimicurile, în opinia mea. Mâna pe care o flutură avea unghiile scurte. Purta doar o verighetă

simplă. Alături de mama și de mătușile dumneavoastră, mă simt însă foarte confortabil. Nici nu e de mirare că vă îndrăgesc deja.

- Vă mulțumesc, spuse Camilla, ușor fâstăcită.

- Sunteți foarte supărată pe fiul meu? Nu că v-aș putea condamna, continuă Alice înainte ca prințesa să poată formula un răspuns diplomatic. Uneori poate fi atât de... care-i cuvântul? Ah, da. Îndărătnic. Atât de îndărătnic! Îl moștenește pe tatăl lui, deci nu se poate abține. Cred că v-a făcut viața un calvar cât ați stat acolo.

- Nu. Chiar deloc.

- Nu e nevoie să fiți politicoasă. Suntem doar noi două, iar eu îmi cunosc băiatul. Lipsă de maniere - aici e și vina mea, recunosc, fiindcă nu m-am dat niciodată în vânt după finețuri. Un caracter insuportabil - asta este de la tatăl lui -, mereu trosnind și bufnind. De obicei, uită după ce se răstește la tine de ce a făcut-o - ceea ce e frustrant pentru persoana cealaltă. Nu credeți?

- Da... Camilla râse. Lady Brigston, mă puneți într-o situație incomodă. Dați-mi voie să vă spun că admir activitatea fiului dumneavoastră - abordarea și pasiunea lui. La nivel personal, putem spune că avem un conflict de stiluri.

- Sunteți foarte bine-crescută. Vă deranjează dacă vă spun o scurtă poveste? A fost odată ca niciodată o tânără americană, ce abia împlinise douăzeci și unu de ani, proaspăt absolventă. Avea un foc înăuntrul ei, o singură ambiție arzătoare. Paleontologia. Cei mai mulți o credeau nebună, adăugă ea cu un zâmbet. La urma urmei, ce căuta o fată tânără umblând după oase de dinozaur? Ea s-a chinuit însă să ajungă la niște săpături anume - asta deoarece acele săpături erau coordonate de un om a cărui activitate - abordarea și pasiunea lui - o fascina. Alice făcu o pauză, zâmbi și luă o gură de ceai. Îi citise

cărțile, articolele scrise cu, de și despre el. Pentru ea, el era un erou. Imaginează-ți reacția ei când a ajuns să afle că el era, de fapt, un om irascibil și nerăbdător, care de abia o băga în seamă.

- Este exact ca tatăl său, murmură Camilla.

- Bucățică ruptă, recunosc Alice cu puțină mândrie în glas. Sau tot înțepat cei doi, mai mult ea o făcea, el fiind prea tare de cap ca să se prindă. Era de-a dreptul exasperant.

- Da. Exasperant, spuse și Camilla, aproape pentru sine.

- Era fascinant. Genial, frumos, aparent dezinteresat de ea. Deși, încetul cu încetul, a început să se înmoaie în preajma ei, deoarece ea era foarte bună în munca sa și avea o minte ascuțită. Bărbații Caine admiră o minte ascuțită.

- Așa s-ar părea.

- Ea s-a îndrăgostit nebunește și, după ce i-a trecut enervarea, și-a pus mintea aceea ascuțită la treabă. Nu s-a dat bătută, iar asta l-a tulburat. El a găsit tot felul de motive pentru care relația aceea nu ar fi trebuit să existe. Era cu cincisprezece ani mai în vârstă, nu avea timp de fete și altele asemenea. Toată treaba cu titlul de lord nu se potrivea prea bine cu sistemul ei american. Ea s-a descurajat puțin, însă era încăpățânată - și știa, în adâncul inimii ei, că și el nutrea sentimente pentru ea. Și, cum titlul era la pachet cu el, iar ea îl voia pe el, s-a hotărât că se putea obișnui și cu titlul. Așa că ce altceva putea face dacă nu să îl seducă?

Deoarece Alice căuta cu privirea aprobare din partea Camillei, aceasta aprobă:

- Evident.

- El s-a bâlbâit, s-a blocat și, pentru câteva momente, a arătat precum un cal panicat prins într-un grajd în flăcări. Dar ea îl făcuse al ei. Trei săptămâni mai

târziu, erau căsătoriți. Pare că le merge bine, adăugă Alice zâmbind.

- Era o tânără admirabilă.

- Da, era. Și a dat naștere unui fiu admirabil, chiar dacă încăpățânat. Îl iubești?

- Lady Brigston...

- O, te rog, spune-mi Alice. Mă uit la tine și văd o tânără deșteaptă, frumoasă, nefericită. Cunosc protocolul, dar acum vorbesc cu Camilla, nu cu Alțeta Sa Regală.

- El vede doar titlul și pare că a uitat de femeia din spatele lui.

- Dacă îl dorești, nu îl lăsa să uite. Tu i-ai adus flori în casă, spuse Alice încet. Eu uit mereu să fac astfel de lucruri. Să știi că le-a păstrat, după ce ai plecat.

- Probabil nu le-a observat, spuse Camilla, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

- Ba da. O parte din el vrea să se îndepărteze de tine și să se afunde în muncă. Îmi imaginez că amândoi - sunteți tineri, puternici, capabili - o veți duce foarte bine dacă veți merge pe drumuri separate. Dar nu pot să nu mă întreb ce lucruri veți putea face împreună dacă treceți peste mândrie și peste durerea de acum. Tu nu te gândești la asta?

Ba da. Camilla se gândea la asta. Constant.

- I-am spus că îl iubesc. Iar el mi-a întors spatele, șopti ea.

Alice oftă supărată și se afundă în scaun.

- Ce măgar! În cazul ăsta, am un sfat pentru tine. Camilla, umilește-l puțin - o să îi prindă bine - înainte să îți spună și el același lucru. Nu mă îndoiesc că vei reuși.

Del trebui să suporte o cină formală și, în mintea lui, interminabilă. Fusesse așezat între contesa surdă și Adrienne, sora Camillei. Singurul avantaj era acela

că tatăl Camillei era așezat în celălalt capăt al mesei. Astfel îi era mult mai dificil să îl înjunghie pe Del cu cuțitul de friptură.

Pe când se servea primul fel, Del își schimbase părerea despre Adrienne, constatând că nu era o fată insipidă, de decor, ci o femeie dulce, foarte fericită și plăcută. Ajutorul pe care i-l acordase cu contesa îl făcu să nu înnebunească. Iar când Adrienne se uită la el, văzu în ochii ei o strălucire ce îi amintea de umorul Camillei. Se trezi povestindu-i detalii despre munca sa, deoarece ea îi pusese întrebări în așa fel încât să îl facă să îi dea cât mai multe detalii. Își dădu seama mai târziu că ea chiar se pricepea să tragă oamenii de limbă.

- Înțeleg acum de ce Camilla e fascinată, zise Adrienne zâmbind. Del observă că avea vocea liniștitoare a mamei sale și ochii albaștri pătrunzători ai tatălui. Mereu i-au plăcut puzzle-urile - și despre asta e, până la urmă, munca dumitale, nu? Un puzzle complex. Nu m-am priceput niciodată prea bine la ele. Vă întoarceți curând în Florida?

- Da, foarte curând, răspunse Del, gândind că, de fapt, nici nu ar fi trebuit să fie acolo.

- Când vor mai crește copiii, îi vom duce și noi la Disney World, spuse ea și se uită la soțul ei, care stătea de partea cealaltă a mesei.

Del avea să se gândească mai târziu la acea privire a lui Adrienne. Una plină de satisfacție. Era o privire pe care Camilla nu o avea decât în foarte rare ocazii.

Dar avusese privirea aceea cu el, atunci când se întinse pe malul iazului. O numise atunci *Satisfacția Camillei*. Apoi ea plecase.

capitolul 11

Pentru o prințesă, muncea ca un câine. Asta făcea dificile încercările lui de a avea cinci minute cu ea pentru a-și cere iertare. Del nu era sigur pentru ce își cerea iertare, dar începuse să creadă că ea merita asta.

Vina - un sentiment ce nu îi făcea plăcere - îi rămăsese în gât de când văzuse lacrima aceea rostogolindu-se pe obrazul ei. Peste toate, se adăugau și mulți membri ai familiei ei, care erau atât de prietenoși sau de amabili - sau și una, și alta -, încât el începuse să se simtă ca un măgar.

Chiar și mama ei îl prinsese la înghesuială. Dacă așa se putea numi faptul că îl luase deoparte cu blândețe și își exprimase cu căldură și grație recunoștința pentru faptul că el își deschisese casa pentru fiica ei.

- Știu că acum e o femeie în toată firea, spusese Gabriella stând cu el pe un deal de unde se putea vedea luciul de safir al Mediteranei. Și e una capabilă de multe. Dar sunt mamă, iar mamele tind să se îngrijoreze.

- Așa este, doamnă, aprobase el, deși nu credea că mama lui era genul care se îngrijea prea des.

- Mi-am făcut mai puține griji când am aflat că este alături de o persoană bună și de încredere, pe care era evident că o respectă, continuase Gabriella zâmbind în continuare, chiar și atunci când el se cutremurase.

- Îmi făceam de mult griji pentru ea.

- De mult?

- Muncea mult prea mult, de prea mult timp. După ce tatăl meu a murit, iar Camilla a crescut, timpul și energia i-au fost din ce în ce mai solicitate.

- Fiica dumneavoastră are destul de multă energie.

- Da, de obicei. Mă tem că în ultimii ani a fost expusă la hăituiala presei mult mai mult decât s-ar fi așteptat cineva.

Gabriella se întreba dacă el putea înțelege. Dacă cineva care nu trecuse prin asta putea înțelege cu adevărat la ce se referea.

- E frumoasă, după cum știți, și vibrantă - este și cea mai mare dintre tinerele de seama ei din familie. A fost urmărită cu voracitate de presă, iar asta, din păcate, a costat-o - emoțional și fizic. Știu cum e. Și eu obișnuiam să fug. Sunt momente în care nevoia de a fi departe, chiar și de ceva ce iubești, este copleșitoare. Nu credeți?

- Da. Eu am Vermontul pentru asta.

Gabriella se luminase la față - Del înțelegea.

- Iar eu aveam mica mea fermă. Până de curând, Camilla nu găsisese un astfel de loc. Un loc unde să aibă liniște, chiar dacă doar în mintea ei. Mulțumesc, spuse ea și se ridicase pe vârfuri pentru a-l săruta pe obraz. Mulțumesc mult că ai ajutat-o să își găsească locul.

Del nu s-ar fi putut simți mai jos nici dacă s-ar fi târât pe burtă, lăsând în urmă o dâră, precum un melc.

Trebuia să discute cu Camilla. Rezonabil. Rațional. Avea întrebări acum și voia să aibă și răspunsuri pentru ele. Înainte de a se târi, merita măcar niște răspunsuri. De fiecare dată însă când întreba despre ea, i se spunea că era într-o întâlnire, avea o programare, era prinsă cu asistenta sa personală. Preferase să creadă că toate astea însemnau de fapt ședințe de manichiură, cumpărături sau alte asemenea - până când îl corectă Adrienne.

- Îmi cer scuze, o căutați pe Camilla?

- Nu, spuse el și se simți imediat prost să mintă în fața unui zâmbet atât de delicat. Nu chiar, doamnă. Nu am văzut-o în dimineața asta.

Adrienne își strânse la piept bebelușul.

- Mi-e teamă că mă înlocuiește pe mine. Băiatul meu cel mare nu se simte prea bine, și nu îmi place să îl las

singur. Ea s-a dus în locul meu la spital. Trebuia să fac o vizită oficială secției de pediatrie, însă micul Armand a fost atât de agitat azi, încât am vrut să rămân lângă el.

- Ah... sper că nu are nimic grav.

- Nu, nu. Acum, doarme și pare că se simte mult mai bine. Am vrut să scot bebelușul puțin la aer înainte de a merge la el în cameră să îl verific. Camilla se va întoarce cam într-o oră. Ba nu, are o întrevedere cu mama pentru a discuta despre Centrul de Arte, după aceea. Știu că, de obicei, după-amiaza se ocupă de corespondența oficială, dar nu știu, zău, cum va avea timp pentru asta și azi.

Adrienne își păstră zâmbetul cald pe față în timp ce îl compătimea pe bietul om care părea atât de frustrat în acel moment și care era atât de îndrăgostit de sora ei.

- Pot face ceva pentru dumneavoastră?

- Nu. Nu, doamnă, vă mulțumesc.

- Cred că Dorian a dat o fugă până la grajduri. Mai mulți oaspeți s-au dus să călărească, în caz că doriți să vă alăturați lor, spuse ea cu bunăvoință.

Nu voia, însă își dori să se fi dus atunci când fusese chemat de prințul Alexander.

- Lord Brigston, sper că nu ați fost neglijat de când ați sosit la palat.

- Cătuși de puțin, Excelență.

Biroul reflecta omul pe care îl deservea. Elegant, masculin, rafinat. Prințul emana putere și demnitate. Părul îi era negru ca tăciunele presărat pe alocuri cu cenușiu. Fața aristocrată era desăvârșită de unghiuri ascuțite. Ochii lui închiși la culoare erau pătrunzători și foarte direcți.

- Din moment ce prințesa Camilla și-a exprimat atât de vădit interesul pentru domeniul dumneavoastră de activitate, am studiat și eu o parte din munca dumneavoastră. Interesele familiei mele sunt și interesele mele,

spuse el pe un ton lustruit precum un pumnal ascuțit. Spuneți-mi mai multe despre acest ultim proiect.

Deși îi plăcea să se simtă precum un student la examen, Del se supuse. Înțelesese ceea ce era de înțeles – și anume, faptul că era măsurat și judecat.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce întrevederea fu încheiată cu eleganță de către prinț, Del nu era sigur dacă trecuse testul sau dacă trebuia să se uite cu atenție să nu apară vreun călău. Era însă sigur că simțea furnicături în ceafă de la imaginea unui topor ce plutea deasupra lui.

Orice bărbat care dorea – oricât de puțin – să aibă o relație cu un membru al familiei regale de Cordina trebuia să-și facă un control la cap, atât timp cât încă îl avea atașat de corp.

Del crezuse mereu despre el că era un om perfect lucid.

Pentru a rămâne așa, decise să dispară pentru câteva ore. Nu era chiar ușor să facă asta. Nu puteai chema un taxi să vină să te ia din fața palatului. Exista o procedură, un protocol, și toate trebuiau respectate. În cele din urmă, Kristian, fratele mai mare al Camillei, îi oferii o mașină și un șofer, în caz că dorea unul.

Del luă mașina și renunță la șofer.

Și aproape se îndrăgosti de un alt loc decât casa lui, așa cum nu o făcuse niciodată.

Era ceva fermecător la acea micuță țară de lângă mare. Îl ducea cu gândul la bijuterii – vechi și prețioase, transmise din generație în generație.

Pământul se ridica sub formă de dealuri direct din mare. Casele, roz, albe sau de un auriu prăfuit, se înșirau de-a lungul acelor dealuri, ieșind din promontoriu, ca și cum ar fi fost sculptate acolo. Florile – le observa mai des de când cu Camilla – creșteau din abundență și adăugau mult șarm la duritatea peisajului format din pietre și stânci. Frunzele palmierilor fluturau mereu

în bătaia brizei. Îl atrăgea faptul că se simțea vechimea acestui loc. Generație după generație, secol după secol, acea mică nestemată supraviețuise și crescuse, fără a ceda în fața urbanizării, fără a exploata cu zgârie-nori priveliștea vastă și impresionantă.

Familia Bisset, care domnise vreme de patru secole, fusese cu adevărat înțeleaptă.

Pe drumul înapoi, se opri pe șoseaua șerpuitoare pentru a studia de la distanță palatul. Era de la sine înțeles că acesta se situa în punctul cel mai înalt al zonei. Era cu fața înspre mare, piatra lui albă ridicându-se în continuarea falezei. Se întindea - prin crenelurile, parapetele și turnurile sale semețe - către o epocă trecută. O altă eră.

O eră a războaielor, a regalității. Cele două erau strâns legate.

Chiar și în vremuri moderne, țara avusese parte de o luptă urâtă. Pe când era copil, un terorist încercase să îi asasineze pe membrii familiei regale. Mama Camillei fusese răpită. Mătușa ei, pe atunci doar Eve Hamilton, fusese împușcată.

Își dădu seama că nu se gândise deloc până atunci la asta sau la felul în care această întâmplare o afectase pe Camilla.

Nu o împiedicase să plece singură prin lume. Nu o oprise din a reveni la castelul de pe deal pentru a-și relua îndatoririle.

Țara și familia ei trăiau acum vremuri de pace. Dar pacea e un lucru fragil.

Își imagina că cei care locuiau acolo știau că palatul fusese construit pentru apărare. Ochiul său format putea observa cât de ermetic era construit. Nu putea fi atacat de pe mare, nici o forță nu ar fi putut penetra stânca. Înălțimea la care se afla, dealurile - toate astea făceau locul impenetrabil.

Portul îi aducea bunăstarea.

Fusese construit și pentru frumusețe. Nevoia de frumusețe era o necesitate umană.

Din locul în care se afla, nu s-ar fi gândit la palat ca la o casă, ci ca la un simbol. Însă fusese înăuntru, în spatele porților de fier. Oricât de puternic, simbolic sau estetic, palatul era un cămin.

Poate că ea locuise o parte din viață la ferma din Virginia, însă locul acela, palatul, țara aceea însemnau la fel de mult acasă pentru ea.

Era limpede pentru amândoi că nu putea însemna și pentru el același lucru.

Când se întoarse și trecu de gardile palatului, cu uniforme lor de un roșu aprins, aduse după el un nor de deprimare.

- E într-o dispoziție îngrozitoare, îi spuse Alice Gabriellei, când se reuniră pentru cinci minute în salonul de muzică. Se înghesuiră una în alta, așa cum fac toți conspiratorii. Se pare că a fost la o plimbare cu mașina și s-a întors încurcat și pe gânduri. E semn bun.

- Camilla a fost distrasă și întoarsă pe dos toată ziua. Merge perfect. Ah, și spionii mei îmi spun că Delaney a întrebat de mai multe ori de ea.

- Cel mai bun lucru a fost că ea a fost atât de ocupată și indisponibilă. Să îl lase să se gândească.

- Nu o să se mai poată gândi la nimic când o va vedea diseară. O, Alice, e atât de frumoasă în rochia de bal. Am fost cu ea la ultima probă, și e pur și simplu spectaculoasă.

- O să ne facă niște nepoți tare frumoși, zise Alice și suspină.

Lui Del nu îi plăcea să poarte frac. Avea atât de multe piese. Nu înțelegea de ce unui bărbat îi trebuie mai mult decât o cămașă și o pereche de pantaloni. Dar cel puțin se hotărâse să plece a doua zi dimineată. Inventase

deja și scuza pentru plecarea grăbită – un e-mail urgent de pe teren.

Nimeni nu și-ar fi dat seama.

Își va îndeplini obligația de diseară – pentru părinții lui – și va găsi o cale de a-i cere iertare Camillei sau măcar va încerca. Apoi se va întoarce la realitate. Nu era făcut pentru palate. I-ar fi plăcut să sape sub unul – asta ar fi fost cu adevărat interesant.

Tot ce trebuia să facă era să reziste la încă o seară de formalități. Era convins că va putea să se retragă discret mai devreme de la eveniment. Dimineată, urma să le mulțumească gazdelor și să își ia tălpășița. Mai avea un lucru de îndeplinit. Trebuia să își exprime mulțumirea față de Camilla pentru ajutorul acordat cu finanțarea. Față în față, fără rigoarea la care apelase în corespondența lor.

Fusese meschin din partea lui și nedrept față de gestul ei.

Îmbrăcat și dorind doar ca totul să se termine cât mai repede, li se alătură părinților săi în camera de zi.

– Măi să fie, uită-te la tine!

Era un eveniment rar să o vadă pe mama lui atât de elegant îmbrăcată. Zâmbind, își roti degetul ca mama lui să se învârtă. Rochia neagră, simplă, îi punea în evidență silueta subțire, sportivă, iar perlele Brigston îi confereau o notă distinsă.

– Ești o tipă bine, zise el și o făcu să râdă.

– Mă gândesc că pot să suport pantofii ăștia în picioare cam o oră, o oră și jumătate. După aia, mai vedem ce va fi, zise ea și se duse să îi aranjeze cravata soțului ei.

– Nu te agita, Alice! Oricum scap de ea cu prima ocazie, spuse Niles zâmbind și aplecându-se pentru a o săruta pe obraz. Dar băiatul are dreptate. Ești o tipă bine.

– Cred că va fi plin de tipe bine. Apropo, ai văzut-o pe Camilla azi? Întrebă Alice pe un ton relaxat.

– Nu.

- Ei, o s-o vezi în seara asta.

- Sigur, zise el, gândindu-se cum să îi spună ce avea de spus - asta după ce se hotăra ce anume să-i spună - când aveau să fie înconjurați de sute de oameni. Hai să terminăm ce am început, sugeră Del.

- Doamne, exact ca tatăl tău ești, spuse Alice resemnată și îi luă de braț pe cei doi bărbați din viața ei.

Oaspeții erau prezentați oficial, apoi conduși la zona de întâmpinare. Plecăciunile și reverențele nu se mai terminau sau cel puțin așa i se părea lui Del. După care o zări pe Camilla și uită orice altceva.

Purta o rochie în același ton auriu precum ochii ei. Era radiantă, luminoasă. Rochia îi lăsa umerii dezveliți, se strângea în talia ei subțire, apoi se revărsa în ceea ce păreau a fi kilometri de material ce lucea în lumina nenumăratelor candelabre precum apa în bătaia soarelui. Diamante albe și galbene îi străluceau în urechi și coborau într-un șirag complicat până aproape de sâni. Și sclipeau în tiara așezată pe cap.

În acel moment, era întruchiparea prințesei din basme. Frumusețea, grația și eleganța dobândite din naștere.

Niciodată nu se simțise atât de mult precum broscuila din poveste. Se gândea însă - de fapt, spera - că avea să poată totuși să se adune până când urma să ajungă în fața ei.

- Milord.

- Doamnă, spuse el, luând mâna oferită și trecând cu degetul mare peste ea.

Femeia aceea chiar îi făcuse omletă? Dacă asta era realitatea, poate că totul fusese o fantezie complicată.

- Sper să vă simțiți bine în această seară.

- Nu asta am în plan.

- Atunci, sper să nu vi se pară prea plictisitoare, spuse ea cu un zâmbet neclintit.

- Am nevoie de cinci minute, șopti el.

- Mă tem că nu este un moment potrivit. Dă-mi drumul! Se uită lumea, spuse ea încet, în timp ce el o ținea mai strâns.

- Cinci minute, spuse el din nou, iar privirile lor se întâlneau, apoi el înainta anevoios.

Inima îi bătea cu putere, dar Camilla rămase în picioare, zâmbind și întâmpinând oaspeții. Combinația dintre voință și educație o făcu să nu cedeze tentației de a-și suci gâtul în încercarea de a-l găsi pe Del prin mulțimea ce se mișca prin sala de bal. Curiozitatea și un strop de speranță aproape că îi provocaseră durere atunci când, în sfârșit, unchiul și mătușa ei declarară deschis Balul Toamnei.

Se uitase la ea așa cum rareori o făcuse pe când erau la cabană. Ca și cum ea ar fi fost în centrul gândurilor lui. Nu avea însă timp pentru gânduri private în timp ce deschidea ringul cu primul dans, alături de verișorul ei Luc.

Când palatul își deschidea porțile pentru un bal, o făcea ceremonios și strălucitor. Eleganța atingea cote maxime și era încununată de măreție. Cascade de candelabre luminau rochiile fabuloase, bijuteriile strălucitoare, florile somptuoase. Șampania curgea în paharele de cristal.

Terasa era inundată de lumina seducătoare a torțelor și a lumânărilor. Sute de oglinzi erau aliniate pe pereți și reflectau femeile elegante și bărbații impunători care pluteau pe podeaua netedă. Bijuteriile sclipeau, și muzica răsuna.

Camilla dansă, din datorie și din plăcere, iar mai apoi din iubire, cu tatăl ei.

- Mă uitam la tine și la mama.

- Când?

- Când dansați un pic mai devreme. Și mă gândeam cum se poate uita cineva în altă parte cu voi acolo.

Sunteți atât de frumoși, spuse ea, lipindu-și obrazul de al lui.

- Ți-am povestit vreodată de prima oară când am văzut-o?

- De un milion de ori. Mai spune-mi o dată, zise ea, în timp ce îl privea râzând.

- Era aniversarea ei de șaisprezece ani. Un bal foarte asemănător cu acesta. Purta o rochie verde-deschis, nu foarte diferită de cea pe care o porți tu acum. Cu fusta aceea amplă care face o femeie să arate precum un vis. Cu diamante în păr, cum ai și tu acum. Acum, dansez cu a doua cea mai minunată făptură, spuse el, privind-o din cap până în picioare.

- Tati, spuse ea și își luă mâna de pe umărul lui pentru a-l mângâia pe față. Te iubesc atât de mult. Îmi pare rău că te-am făcut să te superi pe mine, continuă Camilla.

- Nu m-am supărat, puiule. Am fost îngrijorat, dar nu supărat. Acum, în ceea ce îl privește pe măgarul cu care ai fost...

- Tati.

Căldura din ochii ei îl făcu să se uite urât.

- Un lucru am de spus despre el. Are potențial.

- Nici nu știi...

Camilla se opri, mijindu-și ochii cu suspiciune.

- E cumva o capcană?

- Obişnuiam să îmi fac griji că va veni un tip simpatic și micios, care te va face să-ți pierzi capul după el, înainte de a-ți da seama că e un măgar. Ei bine, nu poți să spui despre Caine că e nici simpatic, nici micios.

- Clar nu.

- Și, din moment ce știi deja că e un măgar, stai bine, adăugă el, făcând-o să râdă. Vreau să fii fericită, Cam. Și îmi doresc asta mai mult decât îmi doresc să rămâi doar fetița mea.

- O să mă faci să plâng.

- Nu, nu vei plânge. Ești mai puternică de atât, spuse el și o îmbrățișă mai strâns.

- Îl iubesc, tati.

- Știu, spuse Reeve, în timp ce întâlnește privirea lui Del, din cealaltă parte a încăperii. Nu are nici o șansă, amărâtul. Nu-l lăsa să-ți scape, iubito! Și, dacă nu-și revine în timp util, să-mi spui mie. Tot mi-ar plăcea un motiv să îl iau la șuturi.

- Hotărăște-te, Delaney!

- La ce?

Alice luă paharul de vin pe care îl rugase să i-l aducă.

- Dacă o să te uiți urât la Camilla jumătate de noapte sau o să o inviți la dans.

- Nu s-a oprit din dansat nici măcar două minute, nu-i așa?

- E de datoria ei. Sau crezi că îi face plăcere să danseze cu tânărul cu față de pizza și dinți de cerb, care o calcă pe picioare? Du-te! Dansează cu ea!

- Dacă tu crezi că mă duc să stau la coadă cu jumătate dintre bărbații de aici...

- Aș zice că ai luat-o razna. Du-te, ia-o înainte! Încă un minut cu băiatul ăla neîndemânatic, și o să schiopăteze.

- Bine, bine, spuse el ca și cum i-ar fi făcut o favoare. Ca și cum s-ar duce călare să o salveze, își spuse el văzând cum se strâmba discret de durere de fiecare dată când era călcată pe picior.

Simțindu-se mai cutezător cu fiecare pas, Del își făcu loc printre mulțimea de dansatori. Îl bătu ușor pe umăr pe partenerul Camillei și interveni atât de elegant, încât se surprinse chiar și pe el.

- Vă întrerup, spuse el și se îndepărtă învârtind-o pe Camilla înainte ca băiatul să poată face și altceva în afara de a se holba și de a se bâlbâi.

- A fost nepoliticos.

- Dar de efect. Îți mai simți picioarele?

- Câteva degete rupte, dar rezist, mulțumesc. Dansați chiar bine, milord, spuse ea aproape zâmbind.

- A trecut ceva vreme, dar îmi aduc aminte, milady. În orice caz, nu cred că mă descurc mai rău decât ultimul partener. M-am gândit că ai nevoie de o pauză.

- Salvezi prințesa aflată la ananghie? întrebă ea ridicând din sprâncene. Serios, de două ori în viață. Ai grijă să nu devină un obicei! Spuneai că vrei cinci minute cu mine - asta acum două ore. Te-ai răzgândit?

- Nu, zise el, deși nu mai știa la ce i-ar fi folosit doar cinci minute, acum că o avea din nou în brațe. Voiam să... despre proiect. Despre finanțare.

- Ah. Dacă ține de afaceri, voi avea grijă ca Marian să programeze o întrevedere pentru mâine, spuse ea, simțind dezamăgirea ca pe o piatră în stomac.

- Camilla. Voiam să îți mulțumesc.

- Cu plăcere. Știi, proiectul e important și pentru mine, răspunse ea, înmuindu-se.

- Cred că înțeleg asta. Acum. Trebuia doar să încline ușor capul, să se aplece puțin, și gura lui ar fi fost peste a ei. Voia, mai mult decât orice, să îi mai simtă gustul o dată. Chiar dacă ar fi fost pentru ultima oară. Camilla...

- Dansul s-a terminat. Trebuie să îmi dai drumul, zise ea, însă privirea ei rămase fixată în a lui.

Del știa asta. Era perfect conștient. Dar nu putea să o facă.

- Trebuie să vorbesc cu tine.

- Nu aici. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă nu îmi dai drumul, o să-ți vezi numele în toate titlurile din ziare mâine, zise ea amuzată.

- Nu-mi pasă.

- Nu ai trecut prin asta toată viața, ca mine. Te rog, îndepărtează-te! Dacă vrei să vorbim, mergem pe terasă.

Când Del își slăbi strânsoarea, Camilla se desprinsese ușor și vorbi clar și cu cel mai prietenos ton posibil, pentru toate urechile ciulite din jur:

- E cald aici. Mă întreb, Lord Delaney, ați dori să mă acompaniați pe terasă, pentru o gură de aer proaspăt? Și mi-ar face plăcere și un pahar de șampanie.

- Desigur.

Își petrecu brațul pe sub al lui, în timp ce se îndepărtau de pe ringul de dans.

- Frații mei îmi spun că sunteți un bun călăreț. Sper că veți continua să vizitați grajdurile noastre cât timp sunteți aici, spuse ea și continuă conversația politicoasă în timp ce Del îi oferi un pahar de șampanie luat de pe o tavă de argint.

- Dumneavoastră călăriți, milady?

- Desigur. Sorbi din șampanie, traversând încăperea spre terasă. Tatăl meu crește cai la ferma noastră. Călăresc de când mă știu.

Mai mulți oaspeți erau deja pe terasă. Înainte ca ea să poată ajunge la balustrade, Del o trase pur și simplu de mână, iar băutura aproape se revărsă din paharul ei, în timp ce el o conducea spre scările din piatră.

- Mai încet, zise ea și se opri la capătul scărilor. Nu pot să alerg pe scări cu rochia asta. O să-mi rup gâtul.

El îi luă paharul din mână, apoi așteptă nerăbdător ca ea să își ridice fusta amplă cu mâna liberă. La baza scărilor, lăsă paharul - aproape neatins - pe cea mai apropiată masă și continuă să o tragă spre o cărare din grădină.

- Nu mă mai trage după tine, șuieră ea. Oamenii vor...

- O, relaxează-te, se răsti el.

- Să te văd mâine cât de relaxat vei fi, când bârfitorii din zece țări se vor distra cu numele tău pe toate paginile. În orice caz, am opt centimetri de toc și opt kilometri de fustă. Ia-o mai încet!

- Nu mă interesează bârfa, așa că nici nu o să știu că numele meu e în toate ziarele. Și, dacă încetinesc, cineva o să sară de undeva ca să îți dea ceva de făcut. Sau pentru a-ți face plecăciuni. Sau doar pentru a spune ceva, ca mai apoi să se laude că a vorbit cu tine. Vreau cinci nenorocite de minute singur cu tine.

Replica acidă ce îi stătea pe limbă fu înăbușită.

Cărarea era luminată de razele lunii și de felinare argintii. Putea simți mireasma romantică a trandafirilor și a iasomiei. Auzea tumultul mării și al propriei inimi.

Iubitul ei voia să fie singur cu ea.

Del nu se opri decât când muzica deveni doar un murmur în depărtare.

- Camilla.

- Delaney, spuse ea, ținându-și răsuflarea.

- Voiam să...

Lumina lunii i se potrivea precum perlele, observă el, prea năucit pentru a fi impresionat de cât de poetic suna ceea ce gândea. Pielea îi lucea. Ochii îi sclipeau. Diamantele din păr străluceau, amintindu-i de focul de dincolo de eleganța ei.

Încercă din nou:

- Voiam să-mi cer iertare pentru... voiam să-ți spun...

Ea nu știa cine făcuse primul pas. Nici nu mai conta. Tot ce conta era că se aflau din nou unul în brațele celuilalt. Gurile lor se întâlneau, o dată, de două ori. Frenetic. Apoi a treia oară, lung și adânc.

- Mi-a fost dor de tine, spuse el trăgând-o mai aproape și legănând-o în brațe.

- Doamne, și mie mi-a fost dor de tine.

Cuvintele cădeau peste ea.

- Nu-mi da drumul! Nu-mi da drumul!

- Nu credeam că o să te mai văd vreodată. Nu voiam să te mai văd vreodată, spuse el și o sărută cu foc pe toată fața.

- Ba eu nu voiam să te mai văd vreodată prima, zise ea amuzată. Ah, am fost atât de furioasă când am primit scrisoarea aia. Scrisoarea aia înțepată și nesuferită: „Colectivul proiectului de cercetare Bardville doarește să vă asigure de întreaga sa grațitudine“. Te-aș fi putut uide.

- Ar fi trebuit să vezi prima variantă. Era mult mai... viguroasă, zise el dându-se puțin în spate pentru a-i zâmbi ștrengărește.

- Probabil aș fi preferat-o pe aceea, zise ea cuprinzându-l cu brațele pe după gât. Ah, sunt atât de fericită! Am tot încercat să îmi dau seama cum să trăiesc fără tine. Acum, nu mai e nevoie. După ce ne căsătorim, vei putea să mă înveți cum să citesc un raport de laborator, din acela cu multe semne. Nu am putut...

Camilla se opri, simțind cum el încremenește. Simți cum inima ce i se înălțase cu o clipă înainte se prăbușește cu zgomot.

- Nu mă iubești. Nu vrei să te căsătorești cu mine, spuse ea pe un ton mult prea calm, în timp ce i se retrăgea din brațe.

- Hai să o luăm ușor, bine? Căsătoria... Del simți cum i se strânge gâtul la rostirea acelui cuvânt. Hai să fim raționali, Camilla!

- Desigur. Bine, hai să fim! De ce nu începi tu? spuse ea pe un ton înfricoșător de amabil.

- Sunt... sunt diverse probleme la mijloc, începu el, încercând cu disperare să își facă ordine în minte pentru a putea gândi.

- Prea bine. Problema numărul unu?

- Termină! Nu mai face așa, zise el în timp ce se mișca înainte și înapoi pe cărare. Am o profesie solicitantă, consumatoare de timp.

- Da.

- Când sunt pe teren, locuiesc într-o rulotă ce face cabana să semene cu un hotel de lux.

- Da?

- Nu poți să stai acolo, cu un palat în spate și purtând o afurisită de coroană și să-mi spui că asta nu e o problemă, zise el, încercând să se abțină din a se înfierbânta prea tare.

- Deci problema numărul unu o reprezintă stilurile noastre de viață și responsabilitățile diferite.

- Foarte pe scurt. Și trecând delicat peste coroane și condurii de cleștar. Da.

- Conduri de cleștar, izbucni ea. Așa mă vezi, așa îmi vezi tu viața - baluri după baluri, plimbări cu do-vleacul fermecat? Am un rol la fel de important în lume cu condurii mei de cleștar precum ai tu cu caietele tale de lucru.

- Dar nu spun că nu ai. Tocmai asta e ideea, se apără el, trăgându-și cravata de la gât. Eu nu fac așa ceva. Nu pot să mă îmbrac precum un pinguin de fiecare dată când ai tu obligații sociale. Dar ar trebui să ai pe cineva care să facă asta. Și nu îți cer să-ți azvârli diamantele și să trăiești într-o tabără cine știe pe unde. E ridicol! Nu ar putea merge niciodată.

- Aici, te înșeli. Tatăl meu era un polițist care voia să fie fermier. Care voia, mai mult decât orice, liniște și pace și să-și lucreze pământul. Mama mea era - este - o prințesă. Când s-au cunoscut, ea era castelană aici, la palat. Își asumase responsabilitatea de amfitrionă, de ambasador, de simbol feminin al conducerii, după ce mama ei murise. Dar, vezi tu, ei se iubeau, și atunci au găsit o cale de a-și oferi unul altuia ceea ce aveau nevoie, au acceptat responsabilitățile și obligațiile fiecăruia, pentru a-și construi o viață împreună. Bărbia îi era ridicată, ochii îi străluceau. Sunt mândră de ei. Și sunt hotărâtă să fiu la fel de bună precum mama mea. Dar tu, tu cu scuzele și cu problemele tale penibile, nu ești nici pe jumătate ca tatăl meu. El a avut curaj, coloană vertebrală și iubire. El nu e intimidat

de o coroană pentru că o respectă și o înțelege pe femeia care o poartă. Își ridică fusta din nou ca să nu se murdărească. Aș fi trăit în rulota ta și aș fi fost în continuare o prințesă. Nu m-aș fi eschivat vreodată de la datoria față de numele meu – și față de al tău. Tu ești cel care nu crede că poate fi bărbat în continuare dacă trăiește în acest palat.

capitolul 12

Cel mai mult ura un singur lucru. Faptul că ea avea dreptate. Pe lângă toate problemele, gâteliile și complicațiile, fusese... În fine, nu-i plăcea termenul „intimidat”. Circumspect, se hotărî în vreme ce se plimba prin grădină precum îi era obiceiul să se plimbe în preajma pădurii din Vermont. Era circumspect în a se asocia cu prințesa.

Fusese atent în săptămânile în care stătuseră departe unul de celălalt. Îi văzuse chipul și numele peste tot prin mass-media. Citise poveștile despre viața ei personală, speculațiile despre legăturile ei amoroase. Știa al naibii de bine că ea nu avusese și că nu avea vreo aventură cu un actor francez după cum trâmbițau toate publicațiile. Ea fusese mult prea ocupată să aibă una cu un arheolog pe jumătate american.

Pe lângă asta, oricine o știa putea să vadă că actorul nu era genul ei. Prea ușor pentru Camilla.

Și asta era parte din problemă. Poveștile, apropourile, născocirile de-a dreptul erau, în cea mai mare parte, scrise de oameni care n-o cunoșteau. Care nu înțelegeau cât de dispusă era să muncească sau cât de devotată îi era țării mamei sale. Cât de mare era dragostea ei pentru familie și a acesteia pentru ea.

Vedeau o imagine. Aceeași de care se lăsase și el orbit.

Dar la naiba cu totul, femeia sărise de la o relație incertă direct la măritiș atât de rapid, încât fusese pentru el ca o palmă peste față. Nu-i dăduse șansa să demonstreze de ce era capabil.

„Este totul sau nimic pentru ea“, își spuse în gând în timp ce-și vârî mâinile în buzunare și reconsideră situația.

Inițial, el își dăduse într-un final seama că o iubește, după care se trezise că, de fapt, ea îl mințise. Până să se dezmeticească, era plecată de mult. Și ce dacă el îi spusese să plece?

Acum, după ce-și dăduse seama că întreaga situație era cu totul imposibilă, trebuia ca ea să stea acolo ca o nălucă și să-l facă să vadă cât de mult risca să piardă. Și chiar când începuse să se gândească că poate, doar poate, cu timp și efort, puteau redobândi ce avuseseră, ea îl pocnise peste față cu măritișul.

Mda, dă-i o lună în Florida, pune și câteva furtuni tropicale, noroi până la genunchi, gândaci de mărimea unor mingi de baseball și...

Ar fi grozavă. Se opri locului. Ar fi extraordinară. Ea era genul de femeie pe care puteai s-o azvârli oriunde, în orice situație, și care să găsească o cale. Ea continua să trudească, să împingă lucrurile de la spate și să le aranjeze până când găsea o cale.

Pentru că asta era Camilla.

Asta îi căzuse lui cu tronc, își dădu seama. Înainte de aspectul fizic, de stil, de senzualitate, își pierduse mințile văzând pur și simplu hotărârea ei de a găsi răspunsuri.

Iar el lăsase un detaliu minor precum sângele albastru să-i stea în cale.

Își dorea femeia, iar prințesa venea la pachet. Nici pe jumătate bărbatul care fusese tatăl ei? Oho, încercase să-i facă felul cu asta. Nu avea curaj, coloană vertebrală. Nu era romantic?

Iar fi dat niște romantism care s-o salte din condurii ei de cristal.

Se întoarce și parcurse în viteză jumătate din drumul până la sala de bal înainte să se oprească. Asta, își dădu el seama, era fix genul de lucru pe care trebuia să-l evite.

Dacă această relație urma să aibă o șansă cât de mică să reușească, trebuia să planifice tot. Un bărbat care dă buzna într-o sală de bal a unui palat, saltă o prințesă pe umăr și o cară de-acolo avea să primească exact genul de atenție din partea presei pe care ea îl ura.

Și cel mai probabil avea să sfârșească într-o temniță întunecată și umedă.

Ceea ce trebuia să facă era să pună la punct un plan clar și rațional – și să-l ducă la bun sfârșit undeva unde nu existau martori.

Așa că se așeză pe o bancă de marmură și începu să facă exact asta.

Avea frânghii la grajduri. Erau momente când, fu el nevoit să recunoască, să fii viconte aducea avantaje. Iar ajutoarele de la grajduri erau prea politicoase să pună la îndoială excentricitățile lui Lord Delaney.

Fu nevoit să aștepte până când ultimul vals se termina, iar oaspeții fie se pregăteau de somn, fie trecuseră de cealaltă parte a porților palatului. Asta îi dădu mai mult timp să pună la punct totul din punct de vedere logistic – și să se întrebe ce ar fi făcut părinții lui dacă și-ar fi rupt într-un mod prostesc gâtul.

Acum, știa unde era camera ei. Pentru asta fusese nevoie doar să o descoasă subtil pe Adrienne. Putea să fie recunoscător că ferestrele camerei ei dădeau spre grădina cufundată în umbră. Cu toate că se îndoia că eventualele gărzi care ar fi patrat prin zonă s-ar fi uitat după un bărbat care atârna pe o frânghie la câteva etaje de pământ. Chiar și când acel bărbat înjura cu patos când se lovea de acele ziduri din piatră albă. Să cobori de pe parapet părea mult mai ușor în teorie decât în practică. Era destul de bun la asta datorită profesiei lui, dar să cobori noaptea de pe o clădire era cu totul altceva. Realitatea dură îl găsi bătut de vânt, cu încheieturile pumnului julate și cu nervii întinși până la limită.

Nu-l speria înălțimea, dar se gândea totuși că aceea putea să fie ultima lui priveliște. Și asta, se amuză el în timp ce încerca să pună piciorul pe o balustradă de piatră, doar pentru că orgoliul îi fusese zgândărit.

Pur și simplu, nu mai putea aștepta până dimineață. Oh, nu, se gândi el în timp ce piciorul îi alunecă și se leagănă din nou. Asta ar fi fost prea ușor, prea banal. Prea normal. De ce să ai o discuție civilizată în plină zi și să-i spui unei femei c-o iubești și că vrei să te însori cu ea câtă vreme poți face ceva cu adevărat stupid cum ar fi să te sinucizi sub fereastra dormitorului ei?

Asta spunea ceva.

Reuși să-și echilibreze corpul pe balustradă și să-și recapete răsuflarea. Iar vântul tot mai puternic aduse cu el o ploaie vioaie de septembrie.

- Perfect. Își ridică privirea spre cer. Asta chiar pune capac.

În timp ce ploaia abundentă îi umplea ochii de șiroaie de apă, își luă avânt din nou, desprinzându-se de perete, și își urmă drumul până la terasa privată a Camillei.

Primul fulger se zări peste mare în timp ce el atinzea, cu recunoștință, piatra dură.

Se chinui cu nodul frânghiei ude pe care și-o strânsese de mijloc. Îi trebuiră două minute - în care deveni ud până la piele - ca să se elibereze. Aruncând funia, își dădu la o parte din ochi părul ud learcă și se îndreptă spre ușile terasei.

Le găsi încuiate.

Pentru o clipă, stătu acolo pur și simplu, uitându-se la ele. De ce naiba încuiase ușile? Era la trei etaje față de pământ, într-un nenorocit de palat cu paznici peste tot.

Cât de des se găsea vreun idiot să coboare pe perete și să-i aterizeze pe terasă?

De asemenea, trăsesese și draperiile, astfel încât el nu putea să zărească nimic înăuntru. Luă în calcul, cu un zvâcnet de voioșie, satisfacția de care ar avea parte dacă ar sparge ușile.

Asta chiar ar fi ceva cu stil. De-a dreptul elegant. În orice caz, asta s-ar fi terminat în momentul în care alarma ar fi început să urle.

Se afla acolo, ud ca un șoarece înecat, pe terasa ei. Și singura cale să intre era să bată la ușă.

Era groaznic.

Așa că nu ciocăni pur și simplu, ci bătu asurzitor.

Înăuntru, Camilla folosea o carte pe post de scuză pentru a nu se culca. La fiecare cincisprezece minute sau cam pe-acolo, citea cu adevărat o propoziție. În mare parte, un singur lucru îi tot revenea în minte.

Tratase totul într-un mod greșit.

Nu exista altă cale. Când făcu un pas în spate pentru a privi imaginea de ansamblu, Del reacționase exact cum se așteptase ea să o facă. Ea se aruncase, mânată de inimă, înspre ideea căsătoriei.

S-ar fi simțit insultată dacă el ar fi fost cel care ar fi venit cu ideea.

Oare iubirea îi face pe toți stupizi și nepăsători sau doar pe ea?

Oftă și întoarse o pagină fără prea mare interes. Făcuse totul de mântuială, decise ea, chiar de la bun început. Ah, contribuisese și el la asta. Era atât de... Cum zisese mama lui? Îndărătnic. Da, era atât de îndărătnic – dar iubea asta la el.

Însă vina îi aparținea ei în totalitate.

Nu fusese întru totul sinceră cu el, iar motivele pentru care îi ascunsese adevărul păreau acum neîntemeiate și egoiste. Furia lui și, da, durerea lui o zdruncinaseră într-atât, încât preferase să-și ia tălpășița decât să se mențină pe poziții.

Atunci, își dădu seama. Fusese oare atât de adâncită în propria autocompătimire încât refuzase să priceapă că, în ciuda presiunilor, el nu ar fi făcut niciodată drumul către Cordina dacă nu ar fi vrut s-o vadă?

Chiar și-n seara asta făcuse un pas. În loc să facă la rândul ei unul, ea plecase cu indiferență. Luase de-a gata faptul că el pur și simplu ar fi făcut ce i se spunea. Firește că era obișnuită ca oamenii să facă asta. Nu fusese acela unul dintre motivele pentru care luase o pauză de la a mai fi prințesă? Nu învățase nimic din acele săptămâni în care fusese doar Camilla?

Nu era numai căsătoria ceea ce-l făcuse să se împotrivească. Era pachetul care venea odată cu asta. Închise ochii. Nu putea să facă nimic în privința asta – nu ar fi făcut nimic nici dacă ar fi putut. Familia ei, sângele, moștenirea erau părți esențiale ale ei.

Și, cu toate astea, nu ar fi vrut un bărbat căruia să nu-i pese de complexitatea vieții ei. Nu putea să iubească un bărbat care s-ar fi bucurat de ideea de a fi vânați de presă.

Iar asta unde o plasa? „Singură“, se gândi ea, uitându-se prin camera ei minunată și singuratică. Din cauză că îl îndepărtase pe singurul bărbat pe care îl iubea, singurul bărbat pe care și-l dorea, cerând prea mult și prea rapid.

Nu. Închise cartea cu putere. Nu avea să accepte asta. Acceptarea înfrângerii era ceea ce o făcuse să plece de la cabană. Nu avea de gând să facă asta din nou. Trebuia să fie un răspuns. Trebuia să existe un compromis. Ar fi... nu. Respiră adânc. Ei ar fi găsit-o.

Dădu la o parte cuvertura. Avea să se ducă la camera lui, hotărî ea. Avea să-și ceară iertare pentru lucrurile pe care i le zisese și să-i spună... să-l întrebe dacă exista vreo cale prin care s-o ia de la început.

Înainte să poată sări din pat, bubuiturile din ușile terasei o făcură să tresară, cu inima la gură. Înșfăcă sfeșnicul georgian din argint de pe noptieră ca pe o armă și fu pe punctul de a înhăța telefonul pentru a suna la pază.

– Deschide naibii ușa asta!

Auzi vocea strigând, urmată de un tunet puternic. Uluită, încă strângând arma improvizată, merse până la uși și dădu la o parte draperiile.

Îl văzu în lumina unui fulger. Fața furioasă, părul ud learcă, cămașa de la frac îmbibată cu apă. Pentru o clipă, nu putu să facă nimic altceva decât să se holbeze, cu gura deschisă.

- Deschide naibii ușa asta, repetă el cu putere. Sau o izbesc de toți pereții.

Prea șocată să facă altceva, se chinui cu deschizătoare. Apoi făcu trei pași în spate în timp ce el deschise ușile.

- Ce? Fu tot ce putu să zică în vreme ce el stătea acolo, privind-o și scurgându-se pe covorul neprețuit.

- Vrei romantism, soro.

Luă sfeșnicul din degetele ei amortite și-l azvârli cât colo. Părea destul de greu pentru a risca niște incidente și avea destule vânătaii pentru o seară.

- Del. Mai făcu doi pași în spate în vreme ce el înainta. Delaney. Cum de ai... Îți sângerează mâna.

- Vrei coloană vertebrală? Vrei aventură? Poate și niște nebunie aruncată peste? O apucă de umeri, îndreptând-o de spate. Cum ți se pare asta?

- Ești ud learcă, fu tot ce putu să zică.

- Încearcă și tu să cobori pe zidul unui castel în timpul unei furtuni și vezi cum ești la final.

- Să cobori? De-abia băgă de seamă că era împinsă de-a lungul camerei. Ai coborât pe zid? Ți-ai pierdut mințile?

- Ba bine că nu. Și știi ce primește tipul atunci când pătrunde dincolo de zidurile castelului? Primește prințesa.

- Nu poți pur și simplu să...

Dar putea. Își dădu seama foarte rapid că putea. Înainte să poată ieși din starea de șoc, gura lui se simți fierbinte pe a ei. Iar șocul nu avu vreo șansă în fața

dorinței. Un fior o străbătu în vreme ce fu trasă - oh, Doamne - către pat.

Era ud și-i curgea sânge și părea de neoprit. Și era tot al ei. Își prinse brațele în jurul gâtului lui, își trecu degetele prin părul acela minunat și ud și-i oferi cu bucurie prada de război. Gura i se mută sub a lui, răspunzând sărutului lui violent cu toată plăcerea și dorința care răcneau înăuntrul ei.

Furtuna pătrunse printre ușile deschise în vreme ce ea îi dădu drumul cât să tragă de cămașa lui îmbibată de apă. Aceasta ateriză undeva, cu un pleoscăit.

Era surprins că hainele nu i se uscaseră pur și simplu pe el. Ardoarea lui pălea în fața focului pe care îl adusese în sânge. Atât de moale, de înmiresmat, atât de dornic. Fața ei era udă acum de ploaia pe care o adusese înăuntru odată cu el. Ar fi putut s-o lingă - și pe ea - ca pe frișcă.

Descătușat, își îngropă fața în gâtul ei.

- Te doresc, la naiba! Nu pot să trec de asta.

- Atunci, poți să mă ai. Respirația îi deveni întrețaiată în timp ce mâinile lui umblau peste tot trupul ei. Ia-mă!

El își înălță capul și o privi. Ochii i se întunecaseră, precum ochii unei pisici. Ea zâmbi, cuprinzându-i fața în mâini.

- Te-am așteptat atâta vreme. Și nici nu am știut-o.

Îi trase gura peste a lui, pentru a-i demonstra.

Tot ce simțea pentru ea, despre ea, legat de ea înflori în acel sărut. Ea tremură sub gura lui, iar geamătul înfundat din gâtul ei îi făcu pulsul să o ia razna.

Gâtul acela lung și alb îl fascina. Curbura puternică a umerilor ei era o minune. Udă de la ploaie, cămașa ei subțire de noapte i se mula provocator pe trup. Del își plimbă gura și mâinile întâi peste mătasea udă, apoi peste carnea fierbinte și umedă de dedesubt.

Ea se mișca sub el. O arcuire grațioasă, un tremur scurt. Încet la început, savurând, o explora, o exploata. O excita. Când respirația începu să îi devină greoaie, iar ochii ei visători să se închidă, o trase în genunchi și o revendică.

O catapultă de la plăcerea tăcută la dorință nesăbuită, așa că ea cedă. Se înecă în el. Măinile acelea tari, ce fuseseră atât de blânde, erau acum erotic de dure. Arcuindu-se pe spate, capitulă în fața gurii flămânde. Îi strigă numele în timp ce el o făcea să-și piardă mințile.

Se descătușă în brațele lui. Mănată de o dorință crescândă, ea trase și îi smulse hainele. Îngenunchează pe pat, iar trupurile lor se înlănțuie.

Ochii lor se întâlniră încă o dată, la lumina unui fulger. Acum, putea vedea în ochii lui tot ce avea nevoie să vadă. Se mișcă încet, primindu-l în ea. Îl cuprinse cu picioarele pentru a-l primi cât mai adânc, până când amândoi tremurară.

- Te iubesc, spuse ea clar, deși trupul i se cutremura. Te iubesc. Nu mă pot abține.

Înainte de a putea vorbi, gura ei i-o acoperi pe a lui. Ultima lui fărâma de control dispăru, trimițându-i corpul către frenezie. Ea îl urmă, în același ritm. Când ea îl luă în brațe, el îi înghiți strigătul de eliberare. Și se dezlănțui la rândul lui.

- Camilla, zise el, dar nu putea gândi mai departe de numele ei, nici măcar atunci când alunecă ușor peste trupul ei pentru a i se cuibări între sâni. Îi simți degetele jucându-i-se prin păr, și nu își dorea nimic mai mult decât să închidă ochii și să rămână acolo pentru tot restul vieții.

Dar privirea i se fixă în direcția terasei - și a ploii care intra prin ușile deschise, udând podeaua și covorul.

- Nu am închis ușile. Încă puțin și camera e inundată. Rămâi aici!

Se rostogoli din pat, iar ea îl privi leneș. Apoi sări în sus în timp ce el traversa camera.

- Nu! Stai, zise ea și se împletici jos din pat, apucând un halat de pe marginea scaunului. Ne-ar putea vedea cineva, șopti ea, apoi, cu halatul pe ea, se grăbi să închidă ușile.

Control. Chiar și acum. O prințesă nu putea umbla goală prin fața geamului - chiar dacă era geamul ei. Și cu siguranță nu putea avea în cameră un bărbat care să facă asta.

Ea se întoarse și îi întâlni privirea întrebătoare.

- Gărzile. Oaspeții, începu ea, apoi lăsă privirea în jos. Mă duc să aduc niște prosoape.

Cât timp ea dispăru în baia alăturată, el își cercetă pantalonii umezi. Erau distruși și ar fi fost extrem de inconfortabili. Dar, dacă aveau să poarte o conversație sinceră și deschisă, prefera să aibă totuși ceva pe el.

Camilla se întoarse din baie, se așeză în genunchi și începu să curețe podeaua. Imaginea îl făcu să zâmbească. Îi amintea de cum fusese ea la cabană.

- Trebuie să fiu realistă, Delaney.

El se încruntă la auzul vocii ei nefiresc de ascuțite.

- Pot să înțeleg asta.

- Chiar poți?

Se ura pentru că simțea nevoia să plângă.

- Da, pot. Admir modul în care reușești să fii cu picioarele pe pământ, independentă și regală în același timp.

Ea ridică ușor capul. Se lăsă pe călcâie, iar privirea ei surprinsă fu de ajuns pentru a-l face să-și vâre mâinile în buzunarele ude ale pantalonilor.

- Te admir, spuse el din nou. Nu mă pricep la cuvinte. Nu la genul acesta de cuvinte. La naiba, crezi că sunt un idiot? Crezi că nu-mi dau seama cu câte trebuie să jonglezi - să jonglați, de fapt - ca să puteți fi cine sunteți și să mai aveți și o viață pe deasupra?

- Nu, spuse ea îndepărtându-și din nou privirea de la el, în timp ce dădu la o parte porțiunea umedă de covor și șterse podeaua de dedesubt. Nu, chiar cred că înțelegi - atât cât poți. Poate mai mult decât ar putea înțelege altcineva. Cumva, cred că de aceea ne și certăm.

- De ce nu te uiți la mine când îmi vorbești?

Încercând să își păstreze cumpătul, ea își lipi strâns buzele. Privirea îi fu neclintită atunci când înălță capul.

- Îmi este greu. Scuză-mă un moment! Se ridică și duse prosoapele umede înapoi în baie, cu spatele drept precum un soldat. Se întoarse, se îndreptă spre un dulap mic și scoase o carafă. Cred că niște coniac ne-ar ajuta. Am greșit, începu ea, turnând băutura în două pahare. În seara aceasta, în grădină, nu trebuia să îți spun acele lucruri. Îmi cer iertare.

- O, mai taci!

Nerăbdător, îi smulse un pahar din mână.

- Poți măcar să te prefaci că ești amabil?

- Nu cât timp te porți prosteste. Dacă o să vreau să îmi ceri iertare, o să știi.

Camilla i-o luase înainte. Îi stătea în fire. Del se îndepărtă de lângă ea și, deși nu avea chef de coniac, sorbi o gură.

- Când o să greșești, o să te anunț, continuă el.

Se întoarse brusc către ea, roșu la față.

- M-ai rănit.

Îl enerva groaznic să recunoască asta.

- Știu. Lucrurile pe care le-am spus...

- Nu alea. Alea doar m-au enervat. Își trecu o mână prin păr. M-ai mințit, Camilla. Sau ceva foarte pe aproape de minciună, oricum. Începusem să mă bazez pe tine. Și nu mă refer la curățenie. Începusem să mă gândesc într-un fel anume la tine - la noi. Apoi toate mi-au explodat în față.

- Nu am gestionat lucrurile cum trebuia. A fost egoist - am fost egoistă, se corectă ea. Voiam niște timp - apoi

și mai mult – ca să pot fi pur și simplu. Am fugit. Mi-am spus că nu fug, dar asta am făcut. Vara trecută, lucrurile au început deodată să fie prea dificile, prea peste puterile mele. Nu puteam să...

– Să fii, pur și simplu?

– Nu mai puteam să fiu eu, admise ea încet. Vara trecută, a avut loc un incident cu presa. Nimic deosebit față de alte situații. Dar lucrurile se adunaseră, până când totul a devenit prea mult. Nu mai puteam mânca, nu mai dormeam bine, nu mă puteam concentra la ceea ce trebuia să fac. Eu...

– Nu, nu te opri! Spune-mi!

– Incidentul acesta, spuse ea cu grijă, nu a fost mult diferit de altele. Dar, în timp ce se întâmpla, mă puteam auzi țipând. Pe dinăuntru. Am crezut – am știut, de fapt – că, dacă nu plec pentru o vreme, data viitoare când avea să se întâmple, țipetele nu aveau să mai fie doar pe dinăuntru. Mi-a fost teamă să nu am o cădere psihică.

– Camilla, pentru numele lui Dumnezeu.

– Ar fi trebuit să spun toate astea familiei. Se uită la el, auzind întrebarea nerostită din tonul lui uimit. Ar fi înțeles, m-ar fi sprijinit, mi-ar fi acordat timp și spațiu. Dar nu m-am putut îndura să mărturisesc o astfel de slăbiciune. Sărmana Camilla, care a primit toate privilegiile vieții, și mai mult de atât, are parte de dragostea necondiționată a familiei ei, e dintr-odată prea delicată, prea fragilă pentru a face față responsabilităților și dificultăților rangului și ale poziției ei sociale.

– Asta e o absurditate.

Replica lui o făcu să râdă ușor. Și o liniști.

– Nu părea, la momentul respectiv. Simțeam cum mă pierd. Nu știu dacă poți înțelege – tu te cunoști atât de bine. Dar mă simțeam hăituită și vânată și în același timp nu știam cine sunt cu adevărat. Nu știam ce vreau să fac cu viața mea, dincolo de obligațiile pe care le am.

Nu aveam nici o pasiune, iar asta aduce cu sine un gol imens.

Del își putea imagina – presiunile, solicitările și nervii de oțel necesari pentru a fi cine era ea. Curajul pe care îl avusese de a se putea rupe de toate pentru a descoperi femeia din ea.

– Așa că ai plecat cu două valize după tine și o mașină închiriată, ca să îți găsești pasiunea?

– Aproximativ. Și am găsit-o, chiar dacă la final nu am gestionat lucrurile prea bine, după cum am spus.

– Noi nu le-am gestionat bine, o corectă el. Eram înnebunit după tine, și asta atunci când te credeam o ciudată bogată cu ceva probleme acasă. Când am aflat cine ești, am crezut că m-ai folosit pentru o distracție ieftină.

– Nu a fost niciodată...

– Știu asta acum. Știu. Simțeam pentru tine ce nu simțisem niciodată pentru altcineva. Îmi făcusem curaj să îți spun și de aia intrasem în bucătărie – apoi te-am auzit vorbind la telefon.

– Cu Marian. Camila expiră lung, cu ochii închiși. Nu putea fi un moment mai prost. Mă mir că nu m-ai dat afară în clipa aia.

– M-am gândit la asta. Del așteptă ca ea să deschidă ochii, pentru a-i întâlni privirea. Ideea m-a făcut să mă simt mai bine cât timp mi-am plâns de milă. Mi-a luat ceva până să încep să mă gândesc și la cum stau lucrurile pentru tine. Oamenii, presa, protocolul. E destul de greu.

– Nu e totul atât de rău. Doar că uneori trebuie să...

– Respiri, adăugă el.

– Da. Ochii i se umplură de lacrimi. Da.

– Nu face asta. Nu pot avea o discuție rațională cu tine dacă începi să plângi. Pe bune, vorbesc serios. Termină! Nu am spus niciodată unei femei că o iubesc și nici nu o să o spun pentru prima dată uneia care bocește.

- Nu bocesc. Dar vocea i se frânse într-un hohot, în timp ce inima i se umplea de fericire. Deschise un sertar, scoase o batistă cu marginea de dantelă și își șterse lacrimile. Voia să sară în sus de bucurie. Se abținu însă. Deci spune-mi!

- Ajung și acolo. Tu nu ești fragilă, Camilla.

- De obicei, nu.

- Bijuteria Regală din Cordina. Am mai citit și eu niște reviste, spuse el în timp ce ea îl fixa cu privirea.

- O bijuterie trebuie să aibă o esență tare ca să își poată păstra strălucirea. Tu ai acea esență.

- Țsta e cel mai flatant lucru pe care mi l-ai spus vreodată, reuși ea să zică.

- Asta pentru că tu ești obișnuită să ți se spună că ești frumoasă. Și îmi place familia ta.

- Familia mea?

- Da. Mama ta e o femeie extraordinară. Îmi plac frații și verișorii tăi. Nu m-am prins exact care-i care, dar îmi plac. Și sora ta e dulce. Făcu o pauză. O spun într-un mod frumos.

- Da. Camilla zâmbi ușor. E foarte dulce.

- Mătușile, unchii tăi sunt oameni interesanți. Admirabili. Cred că le semeni. Am avut ceva probleme cu tatăl tău. Dar presupun că, dacă aș fi avut o fată și un tip ar fi... Mă rog, să zicem că e normal să vrea să îmi dea una pentru că am pus mâna pe ce-i al lui.

- Te place.

- I-ar plăcea să mă vadă arzând la foc mic.

- Crede că ai potențial.

Del pufni, făcu câțiva pași, apoi se întoarse către ea și o privi.

- Chiar crede asta?

- Da. Evident că, dacă o să mă superi, se poate aranja foarte ușor cu focul acela. Dar nu vreau să te sperii.

- Ești o fată deșteaptă, prințeso. Ai o minte sexy, ascuțită. Aș fi putut trece peste cum arăți, dar mintea

ta m-a atras. Făcu semn spre cartea groasă de arheologie ce stătea pe noptiera ei. Deci ai rămas interesată?

- Da. Vreau să învăț. Mi-a plăcut foarte mult să lucrez cu tine.

- Știu.

- Mi se pare o muncă fascinantă. Nu doar datorită ție, să știi. Vreau să învăț pentru mine, în primul rând. Aveam nevoie de ceva pentru mine. Ceva care să mă atragă. Ceva mai mult decât ceea ce se așteaptă de la mine, dată fiind poziția mea socială. Voiam să îmi găsesc pasiunea, și am descoperit-o, datorită ție. Am aranjat în așa fel încât să mă alătur doctorului Lesuer într-un proiect în Franța.

- Mda, Paleoliticul inferior, zise Del ridicând din umeri. E bun. E un profesor extraordinar. Are răbdare. Eu nu am. Ar fi probabil mai puțin complicat să lucrezi cu el. Pe de altă parte, ar fi păcat să nu termini proiectul Bardville.

- Sugerezi că m-aș putea alătura proiectului?

- Mă gândeam să iau o rulotă nouă. Cea veche e un dezastru. Și trebuie să coordonez activitatea de laborator. Ar fi mai practic dacă aș închiria o casă lângă universitate. Poate să cumpăr ceva în zonă.

Presiunea din pieptul ei era de nesuportat. Era minunat...

- În familia mea, este de la sine înțeles că, atunci când unul dintre noi începe o carieră sau un angajament personal, îndatoririle sale oficiale pot fi ajustate. Spune-mi!

- Uite, o să mă plâng de fiecare dată când va fi nevoie să pun pe mine un costum de fițe - și tu îmi vei da peste nas cu propriul meu titlu atunci când o voi face, spuse el, înaintând spre ea.

- Evident.

- Dar fiecare din noi va contribui la această relație.

Camilla închise ochii.

- Îmi ceri cumva să ne căsă...

O făcu să tacă cu un sunet scurt, de avertizare.

- Arăți într-un mare fel, știi? Îi ridică bărbia și îi cuprinse fața cu mâinile. Arăți fabulos. Nu îmi pasă de câte ori îți va apărea fața asta superbă pe copertele revistelor. Nu îmi pasă nici de bârfele și prostiile pe care le va scrie presa. Chestiile astea nu contează pentru mine. Noi știm cine suntem.

Lacrimile îi urcau în gât și îi străluceau din nou în ochi. Nimic, nimic din ce ar fi zis nu i-ar fi spus mai clar faptul că el credea cu adevărat în ea.

- Oh, Delaney!

- Nu am un inel pentru tine chiar acum.

- Nu îmi pasă.

- Mie îmi pasă. I se părea ciudat că simțea acest lucru ca fiind important. Vreau să îmi porți inelul.

Își mută privirea de la degetele ei elegante către privirea ei.

- Dacă nu vrei să plâng din nou, ai face mai bine să te grăbești.

- Bine, bine. Cică să îi oferi romantism femeii.

- A fost suficient de romantic pentru seara asta atunci când ai coborât pe zidul palatului. Mersi oricum.

- Sunt nebun după tine. După fiecare părticică din tine, dar mai ales după gura aia mare a ta, zise el zâmbind.

- Foarte drăguț. Dar cred că se poate un pic mai romantic, dacă te descurci.

- Te iubesc. Îi cuprinse fața în mâini. De data aceasta, nu se supără când o lacrimă îi curse pe obraz. Camilla, iubesc ceea ce ești. Iubesc felul în care ești când suntem împreună. Iubesc femeia care dădea cu mopul prin bucătăria mea și iubesc femeia cu care am valsat în seara aceasta.

Fericirea creștea înăuntrul ei.

- Ambele părți ale acestei femei te iubesc cu totul. Mă faci fericită.

- Căsătorește-te cu mine! Fă-ți o viață alături de mine! Nu va fi mereu confortabil, dar cu siguranță nu va fi niciodată plictisitor.

- O să mă căsătoresc cu tine. Îi atinse obrazul cu buzele. Și o să lucrez cu tine. Îl sărută și pe celălalt obraz. O să trăiesc cu tine. Și o să te iubesc. Mereu, șopti ea, pe când buzele lor se întâlneau.

- Vino cu mine! O trase înspre el și nu îi dădu drumul. O să stabilem toate detaliile - tot ce trebuie făcut. Nu vreau să mă întorc fără tine.

- Da. O să aranjez totul. Îl strânse la rândul ei în brațe. O s-o facem împreună.

- O să îmi iau ceva timp liber - cât trebuie ca să ne descurcăm cu tot ce se va ivi.

- Nu-ți face griji! Acolo se aflau pasiunea, fericirea și dragostea ei, toate în același loc. Ne vom descurca. Dacă va apărea vreo întrebare, îi vom găsi răspunsul împreună.

Își odihni capul pe umărul lui, zâmbind în timp ce îi simți buzele trecându-i peste păr. Cea mai importantă întrebare fusese pusă. Și își primise deja răspunsul.